LEONIDA NEAMȚU

SPERANȚĂ PENTRU SPERANȚĂ

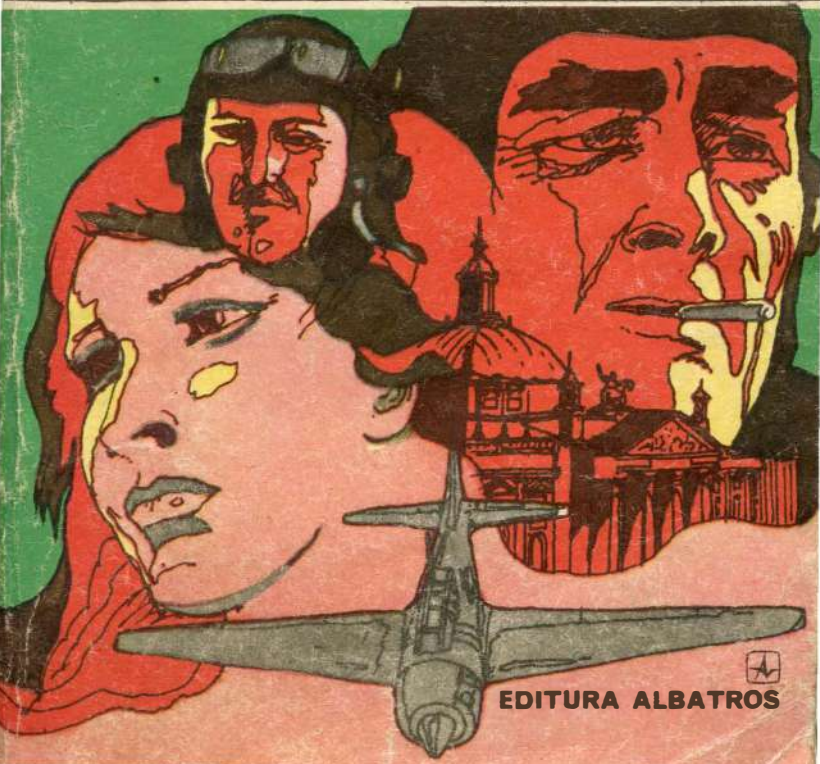

EDITURA ALBATROS

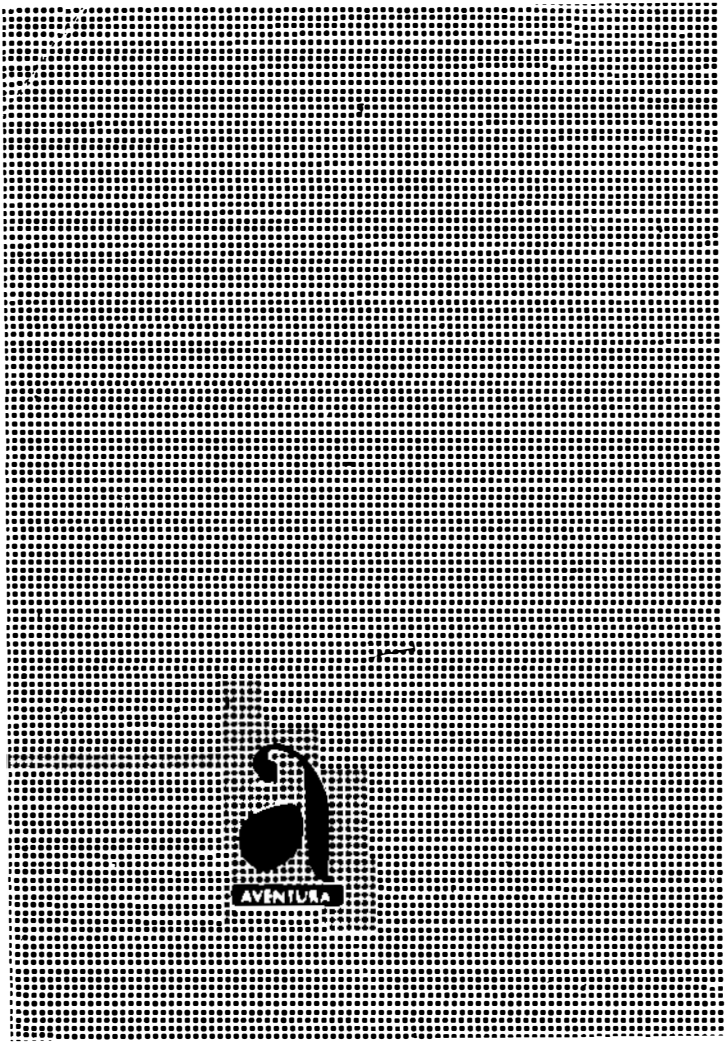
AVENTURA

Coperta : VASILE OLAC

COLECȚIA AVENTURA

Leonida Neamțu

SPERANȚĂ PENTRU SPERANȚĂ

Roman

EDITURA ALBATROS • 1980

Cîndva demult știam să
zbor — dovadă n-am —
însă-mi aduc aminte...

1.

Din adîncul pădurilor țipa un animal ucis de alt animal. Văgăunile dădeau ecouri bizare, împrăștiindu-se în zigzag, interferîndu-se, iar uneori sfîșiindu-se între ele, ca o fiară pre altă fiară. În locurile bătute de soare răsăriseră frunze veștede din anul trecut, din anii trecuți. Printre arbori zăpada păstra amprente ale unor ființe ce veniseră de undeva, pentru a se duce — încotro ?

Silviu Balamela mergea în față. El puse o întrebare delicată, Sergiu Ceclan Xilliphant răspunse :

— Eu sînt de părere că trebuie să supraviețuim. Sîntem obligați. Altfel cum are să se știe despre noi adevărul întreg ? Fiindcă adevărul spus pe jumătate e mai minciunos decît cea mai mare minciună. Nu crezi ?

Balamela tăcu. Ceclan privi în stînga unde un pisc albastru ieșea din ceață, întocmai ca o insulă singuratică. Într-acolo porniră.

Pe liziera pădurii se întrupă o umbră cenușie, ca scrisul unui autor în impas de stil — sau de inspirație ? Un lup. El, lupul, hăui îndelung și subțire, fiindcă, împotriva prejudecăților, lupii nu totdeauna hăuie g r o s.

2.

Într-o senină dimineață, la o zi de răscruce între iarnă și primăvară, în marele local *New-York* din orașul O. apăru un domn sobru a cărui vîrstă se învîrtea în jurul cifrei rotunde de cincizeci.

Acest domn purta palton negru, pălărie neagră, fular cenușiu, sau cam pe-aproape, așezat în așa fel ca să nu ascundă nodul subțire al cravatei de-o culoare atît de palidă că aproape n-o observai. Sub nod, sclipea ciudat măciulia neagră a acului de aur — sau poate că doar aurit. Personajul în cauză nu beneficia de ochelari cu o ramă de aur — de nici un fel de ochelari. Dar poate că-i ascundea în buzunar. Poate că în buzunar, alături de ochelari ascundea și un pistolet. Și o sticlă de rom. Nnnnooo! Sticla de rom nu cadra cu înfățișarea lui sobră. Poate că un baston, da, un baston elegant s-ar fi potrivit în mîna lui îngustă acoperită cu peri roșcovani. Însă nu avea nici baston, poate-l uitase pe undeva.

Descoperi o masă liberă pe un colț și luă loc, trăgîndu-și cu un gest lent, aș zice precaut, scaunul cu spătar înalt, plin de zorzoane, însă incomod ca un fotoliu medieval. Garderobiera apăru din neant și-i ceru cu politețe pălăria și paltonul — dar insul n-o băgă în seamă, nu se descoperi, nu se *despaltonă*. Privea cu un vag dispreț peste adunătura eterogenă din local, care, la acea oră, se și pusese pe băute, în ciuda situației grele, din țară și din afară. Acordă o secundă uriașelor candelabre cu cîte șase sau opt brațe ce se legănau sus, ca și fastuoaselor draperii ce fîșneau pînă jos. Zîmbi abia dintr-un colț al gurii, cu un dispreț și mai accentuat, deși nici candelabrele, nici draperiile și nici celelalte nenumărate elemente de decor ale spațioasei săli nu păcătuiau prin nimic, în afară de lipsă de gust.

Se apropie și un obăr, se înclină, însă nici pentru acesta necunoscutul nu avu nici măcar o privire. În schimb cînd

în sală se întrupă, printr-o intrare evident secretă, un individ ferchezuit la disperare, cu părul negru, pomădat și lins, cu ochi languroși de imbecil care se crede și inteligent și irezistibil, domnul cel sobru, încălcîndu-și sobrietatea, ridică un glas de dulău sătul, un glas ce impunea prin aparentul său calm :

— Hei, tu, a c e l a ! !

Ferchezuitul nu era altul decît un oarecare Dady Berca, regizorul, aranjeurul și furnizorul principal al marelui local (rimă involuntară !), persoană foarte importantă deci, și nimeni, absolut nimeni nu i se adresa cu hei tu, acela, nimeni în afara patronului — dar aceasta nu se întîmpla des, colaborarea dintre ei fiind bună.

Auzind vocea aia groasă și rea, Berca tresări, pivotă pe călcîie, așa cum le învăța și pe „fetele sale" din corpul de balet, și se apropie de necunoscut (de insul necunoscut, și de „necunoscut" în general, fiindcă nu știa, pururi, ce-l așteaptă), încercînd să-și compună o față dură. Îi reușise la fel de bine, cum mi-ar reuși mie, autorului, să compun o simfonie. Sau o cantată.

— Cu mine ați vorbit ? întrebă, îngroșîndu-și glasul.

— Da, cu tine ! Ce beleștești așa ochii ăia ? Vrei să-ți trag un picior în fund ? mormăi surd individul în negru, a cărui sobrietate se preschimbase brusc în duritate, autentică însă, autentică, da.

Dady Berca, răsfățatul țigăncilor, zis și „cel frumos", poate fiindcă pe undeva avea o asemănare cu marele excroc Alexandre Stavisky — deși, dracul mai știe, s-ar putea zice că Stavisky n-a fost frumos, nici măcar după moarte — Dady Berca, deci, voi să arunce cu un scaun în capul individului care-l sfida cu asemenea cuvinte necuviincioase — însă nu îndrăzni. Nu îndrăzni nimic. Rămase ca siderat, cu o expresie mai tîmpă decît de obicei. Domnul în negru împușcă o întrebare :

— Unde e Fischer ? Șeful tău adică. Șeful acestui bordel murdar !

Berca era un imbecil închipuit, dar în cursul dubioasei sale cariere învățase să deosebească un oarecare de un ne-oarecare. De aceea răspunse pe un ton potolit și cam nesigur :

— Cred că domnul Fischer încă mai doarme...

— Sigur, doarme ! Bine îi mai merge ! ricană cu penetrantă răutate necunoscutul. Trezește-l imediat. V r e a u să-i vorbesc !

— Cine să-i spun că vrea să-i vorbească ?

— Napoleon Bonaparte ! Nu te privește ! Încă nu știi să deosebești un *șef* de o varză, dobitocule ? ! Du-te !

3.

Cîteva minute mai tîrziu, domnul cel sobru și dur și rău deschidea o ușă capitonată, groasă ca blindajul cuirasatului *Admiral von Tirpitz*. Văzîndu-l, Uggo Fischer, marele patron al marelui local, își opri mai întîi, să nu-i sară din cap, ochii, apoi se ridică în picioare, rămase o clipă țeapăn, apoi brațul drept îi zvîcni înainte pentru a da salutul nazist, însă nu apucă să bîiguie decît „*Heil Hi...*", că un deget al noului venit, ridicat în văzduh, îi impuse tăcere :

— Potolește-te, Kőnike !

Acesta era adevăratul nume al lui Fischer — Uggo Kőnike.

— Am înțeles, *Standartenführer* Knochen !

— Domnul Ionescu, Fischer. Sînt domnul Ionescu. Te prinzi ?

Nici acum „domnul Ionescu" nu-și *țîpă* clopul negru de pe cap. Îl examina pe îndelete, rece, disprețuitor, pe Fischer-Kőnike. Mormăi cu vocea lui joasă, aspră :

— *Höhere SS und Polizeiführer* Adolf Heydel îți transmite salutări !

Fața buhăită a lui Fischer se destinse nițel. Nu bănuia cacialmaua. Nu aflase încă ultimele evenimente, nu aflase că numita căpetenie din SS și poliție tînjea acum undeva prin închisori...

— Sînt foarte onorat, și...

„Domnul Ionescu" îl întrerupse :

— Te-ai îngrășat, Kőnike !... Huzurești, o duci bine, prea bine, în acest moment cînd patria sîngerează...

Citase — oare întîmplător ? — aproape cuvînt cu cuvînt, dojana pe care Hitler i-o adresase *Reichsmarschall*-ului Hermann Goering, apropo de luxul cu care se înconjurase acesta la castelul Karinhall. Își plimbă alene privirea prin biroul spațios, oprind-o asupra sticlei de whisky scoțian ce trona în mijlocul mesei vaste cît un teren de tenis.

Buzele incolore ale lui Fischer-Kőnike avură o vibrație, așa cum li se întîmplă copiilor, cînd sînt gata să se pornească pe plîns, iar părul său cenușiu, distins, se umezi.

— Am să trimit după gheață, domnule Ionescu...

— Ce vorbești ? Numai la băutură îți stă gîndul ? Whisky ! Dar ai putea să-mi spui în ce stadiu se află *„Acțiunea O"* ?

— Lucrările progresează mulțumitor, răspunse cu precauțiune Uggo, al cărui instinct îl și avertizase că această întrebare nu e legată în nici un fel de fondul chestiunii, după cum — înțelesese între timp — salutările transmise din partea lui *Höhere SS und Polizeiführer* Heydel nu reprezentau decît un fel de capcană.

— Mulțumitor ! zbîrnîi, de sub bolurile pălăriei sale sumbre, domnul Ionescu. Sper că n-ai uitat că, după terminarea lucrărilor, inginerul Klemnizki trebuie să dispară ?

— Așa ceva nu se uită, *Standar*... domnule Ionescu.

— Ia spune ! Știi ceva despre furtul unui avion de pe aerodromul *nostru* Tx-X ?

Asta e ! înțelese Fischer, apăsînd discret pe unul din butoanele instalate nu la vedere, ci pe piciorul din stînga al biroului. Apăru o mutră.

— Gheață ! lătră Uggo. Și nu sînt aici pentru nimeni ! Clar ?

Cei doi nu mai avură timp să mai schimbe măcar o silabă, pînă ce o fată, cu totul ispititoare, cu picioare lungi de baletistă, intră legănînd o tavă imensă de argint, pe care se găseau de toate, numai Dalai Lama lipsea.

— Mie să nu cumva să-mi torni ! porunci domnul cel sobru, dur și rău. Nu servesc nimic. Ai de gînd să-mi răspunzi la întrebare ?

Fischer-Kőnike medita intens. Își mai revenise. Avea vreo șaizeci de ani, trecuse prin multe campanii, nu lipsise nici de la puciul de la 9 Noembrie '23, cînd viitorul *Führer* încercase, fără succes, să răstoarne guvernul Bavariei, iar mai înainte făcuse parte din cadrele, administrative ce e drept, ale escadrilei *Richthofen,* al cărei comandant era nu altcineva decît tînărul pilot — erou național — Hermann Goering... Avea un trecut strălucit, iar cînd trecuse în „branșa" contraspionajului se distinsese iarăși, nu i se putea reproșa nimic — în fine, aproape nimic...

N-avea nici un rost să facă în pantaloni, numai fiindcă domnul Ionescu, mai exact *Standartenführerul* Knochen, una dintre eminențele cenușii de pe *Prinz Albrechtstrasse,* debarcase pe neașteptate în O.

În privința evenimentului de pe aerodromul amintit, se simțea suficient de tare, așa că își turnă băutură, puse gheață, sorbi încetișor privind în gol, peste pălăria domnului Ionescu — începuse să-l sfideze pe acesta, care, oricum, departe de biroul său de la R.S.H.A., nu mai era atît de puternic pe cît încerca să pară, în sfîrșit se ridică, formă cifrul *safe*-ului, scotoci, extrase un dosar.

Citi cu glas monoton :

— Unu ianuarie, o mie nouă sute patruzeci și patru... Aerodromul secret *Tx-X*. Comandant, colonel în *Luftwaffe*, Kellge. Baron Robert von Kellge. Puțin după miezul nopții, de pe o pistă secundară decolează pe neașteptate aparatul *Honduras-Fokker* T-LL, tip vechi, aproape retras din folosință. Autorii acestui rapt : Ceclan Sergiu, aventurier cu un trecut dubios, pilot cu gradul de căpitan în armata română ; Fritz Hellermann, pilot cu gradul de căpitan în *Luftwaffe*, Cruce de Cavaler a Crucii de Fier cu Frunze de Stejar ; Teofil Sturza, ofițer în armata română ; Silviu Balamela, ofițer de artilerie ; Hildegunde Walther, de origine germană, radiotelegrafistă ; Cecilia Vidraru, fostă șanteuză, fecioară de meserie curvă.

Fischer făcu o pauză pentru a se mai întrema cu un gît de whisky.

— Scurtă vreme după decolare, acest *Honduras Fokker*-furat e interceptat de două *Messer-10* de pe același aerodrom și doborît. Asta e tot. Sînteți mulțumit, domnule Ionescu ?

Fischer ridică ochii și întîlni scrutătura posomorîtă a celuilalt.

— Ești un om plicticos Kőnike ! De altfel și *Obergruppenführerul* e de aceeași părere (se referea la Ernst Kaltenbrunner, șeful Direcției Centrale a Siguranței Reichului). Mă ții ore în șir în acest birou de bețivan depravat, ca să-mi comunici „noutăți" pe care le cunoaște toată lumea !

— Nu vă înțeleg, domnule Ionescu !

— O cură de dezalcoolizare — și m-ai înțelege perfect ! Cele mai eficiente cure de dezalcoolizare se fac în prima linie, pe front.

— La vîrsta mea ? ! Dumneata de ce nu dai un exemplu ?

— Gura ! Vorbește-mi despre acel avion furat. Unde s-a prăbușit ?

— Nu știu.

— Ai fonduri — prea multe ! — ai oameni ! Te-ai dus să cercetezi la fața locului ?

— N-am primit nici un fel de dispoziție în acest sens ! *Führerul* ne învață că inițiativele personale, în anumite situații, nu pot să ducă decît la dezastru. Oare divizia blindată *Panzer-lehr* poate să facă o mișcare, fără ordinul personal al *Führerului* ? Oare...

— Cînd vorbești cu mine — să taci ! urlă domnul Ionescu.

— Ba n-am să tac ! Pe cîte știu, de acest caz se ocupă autoritățile românești.

— Lasă autoritățile românești, semidoctule ! Spune-mi : avionul furat s-a prăbușit, bun. Există supraviețuitori în urma catastrofei ?

— N-am de unde să știu.

— Nu știi, nu știi, și nu știi — altceva nu știi să spui. Ba mai faci și demagogie de cea mai joasă speță ! Te afli aici, la doi pași, și habar n-ai de nimic, trîndăvești între sticle de băutură și femei, iar la Berlin, la noi, *se știe* că există doi supraviețuitori.

— Au fost prinși ?

— Ai mișcat vreun deget în acest sens ?

— Nu ! Repet : fac numai ce mi se ordonă !

— Serios ?! Dar pentru a băga în burdihan gîște fripte și plăcinte, scăldate în whisky, ți s-a dat ordin ?

— Comparația mi se pare deplasată ! Ce, dumneata trăiești numai cu aer ?

— Să nu ți se pară deplasată ! Și dacă e vorba de părut, cum *ți se pare*, unde e tîlcul acestui furt de avion ?

— Indivizii au vrut s-o șteargă.

— Încotro ?

— N-am idee.

— Iarăși ! Ești inocent ca un ou abia fătat...

— Abia *ouat*, domnule Ionescu. Poate fi fătat un viței, de pildă. Dacă vrei să fii luat drept român, și să porți acest

nume de Ionescu, învață să te exprimi corect în această limbă...

— Mie să nu-mi dai lecții, netrebnicule ! Nu știi nimic, nu te preocupă nimic, n-ai fost în stare să afli că ruta *lor* era pe direcția Berlinului. Asta îți spune ceva ?

— Nu tocmai. Cel mult îmi pare neverosimil.

— Din nou *ți se pare !* Dar faptul că pilotul Fritz Hellermann a stat mai mult de un an în România, în calitate de agent secret pentru informații politice, reprezentant personal al generalului Schellenberg, iar apoi a fost mutat pe front pentru o „mică eroare", îți sună cumva la ureche ? !

— Îmi sună, dar nu stă în atribuțiunile mele să cunosc și acest amănunt. Misiunea lui era strict secretă — ca și a mea de altfel.

— Nu mai bea atîta, Kőnike ! zbieră domnul Ionescu, observînd cum mîna celuilalt se îndreaptă spre pahar. Realitatea este că evenimentul de pe aerodromul *Tx-X* te-a impresionat mai puțin decît dacă ai fi aflat că una din tîrfele recrutate pentru acest bordel a rămas gravidă.

— Din nou comparația îmi pare cu totul deplasată, domnule Ionescu, replică liniștit Fischer, și bău, numai ca să-i facă în ciudă celuilalt, decis să nu se lase strivit ca o muscă de acest bădăran venit *de la centru,* în fond un contopist care de mult nu mai cunoaște realitatea.

4.

După ce domnul cel rău și cu pălărie neagră plecă, patronul Fischer deschise larg una dintre ferestre. Nu pentru a aerisi încăperea, deși poate că n-ar fi fost de prisos. Rămase într-o poziție discretă. Din locul unde se afla, la etajul doi, avea o perspectivă largă asupra întretăierii celor două bulevarde principale. Îl spionă, neclintit ca un

păianjen, pe omul *de la centru* cum traversează intersecția cu pas egal și sobru. Dar iute, tot ca un păianjen ce atacă prada, se repezi la birou și apăsă pe o altă sonerie. Imediat se ivi o namilă pentru care cadrul ușii părea nițel cam strîmt. Individul avea ochi mici, labe imense și purta pantofi de lac numărul 46 — ce ar mai fi de adăugat la portretul său ? — mai nimic.

— Cornele, grăi Fischer-Kőnike, l-ai văzut cumva pe cetățeanul ce m-a vizitat adineaori ?

— Cred că da, domnule, răspunse numitul Cornel, pe numele său întreg Cornel Balea, de profesie asasin, plimbîndu-și limba cam încărcată printre buzele... descărcate, subțiri.

Uggo își aprinse un trabuc, și-și zîmbi. De asemenea își turnă băutură. Pe Cornel nu-l ispiti, nici cu țigară, nici cu whisky.

— A luat-o în direcția aia, Cornele. Poartă totdeauna pălărie neagră și țoale negre, acul de la cravată are măciulie neagră, pesemne doliu după cavalerul Siegfried...

— Sig... ?

— Eh, literatură, n-are importanță. Pe vizitatorul meu îl cheamă, în principiu, domnul Ionescu, însă are și alte nume, nu te lăsa derutat. Ai la tine pistoalele ?

— Cred că da, domnule. Și adăugă, spre surprinderea patronului : Pentru mine pistoalele sînt ca și lestul pentru o corabie. Fără ele m-aș răsturna.

— Asta unde ai mai citit-o, Cornele ?

— Păi, n-am prea citit-o, patroane... Am auzit-o de la un c a m a r a d...

— *Ich hatte einen Kameraaaden* *..., fredonă nostalgic Fischer. Și înghițitura de alcool care făcu să i se miște mărul lui Adam, în sus și-n jos, fu ca un șoc pentru el. Redeveni dur, lucid, practic. Porunci :

* Am avut un camaraaad...

— Acest Ionescu să dispară !

— Unde locuiește ? întrebă Cornel, și el practic.

Fischer îl privi pe asasinul de profesie cu un fel de silă : hotărît lucru, nu avea oamenii potriviți scopului...

— Dacă aș ști unde locuiește, l-aș face eu să dispară, Cornele, rosti, cît mai calm cu putință. Dar n-am timp. Află tu.

— Ce alte nume mai poartă ?

— Tot felul. Orice fel de nume. De la Axente pînă la Mustafa.

— În acest caz, o să fie cam greu, patroane, mormăi namila.

— Uite ceva care o să facă greul ușor, replică Uggo, trîntind pe birou, între pahare și cele trei telefoane, o sumă în bancnote nou-nouțe.

5.

Orașul O. plutea într-un fel de cenușă specifică, nici ceață, nici ploaie sau ninsoare — și nici măcar chiciură. *Standartenführerul* SS Gustav Knochen, alias domnul Ionescu, se opri în fața librăriei Fundațiilor Regale. Nu prea-l interesau noutățile literare, mai curînd încerca să constate dacă decăzutul, și totuși perfidul Fischer-Kőnike nu lansase pe urma lui o „coadă", sau o is-„coadă".

S-ar fi zis că nu. (Bineînțeles ! Micuțul Cornel Balea, era atît de mare, încît printr-un efect sau defect curios, nici nu-l observai !)

Trei taxiuri hîrbuite — un *Ford* 1919, un *Fiat* și un *Rolls*, ce cunoscuse și vremuri mai bune, cînd *siri and ladyes*, conversînd despre previziunile meteo, ca în Shaw, călătoriseră pe pernele sale, între Picadiily și Trafalguar-square — se aliniau la marginea trotuarului, alături

de trei birje, cu cîte un singur cal. Deh — război. Șoferii spurovăiau cu colegii-concurenți, trăgînd vîrtos din țigări ieftine, și duhnind a alcool ieftin, ca și birjarii. Căluții, ignorînd aprига concurență dintre ei și caii de fier, scoteau pe nări dîre de aburi cenușii care se amestecau în praful vag violet, visînd nu cavalcade sălbatice, fără decît numai poate o rație bună de ovăz.

Domnul Ionescu sări în *Fordul*-taxi, poruncindu-i comandantului acelei scule pe roți să-l plimbe niței, ca să cunoască și el tîrgul în care abia descinsese. Apoi, ca din întîmplare, porunci să oprească. Plăti generos, dar nu foarte generos, și continuă plimbarea pe propriile sale picioare. Înaintă numai o mică distanță, trecu prin fața băcăniei băcanului Pop, acesta-l studie, curios ca orice băcan, în sfîrșit domnul Ionescu-cel-rău se opri, tot ca din întîmplare, în fața unei firme pătrate, albastru pe galben :

AGENȚIA LĂZĂU — Filiala O.
(urmăriri discrete afaceri confidențiale, rezolvări operative, orice fel de chestiuni)

Domnul Ionescu își aprinse o țigaretă, probabil prima în acea zi, și, pufăind egal, urcă la fel de egal treptele a două etaje. Se aștepta ca Filiala Agenției Lăzău să fie un fel de păduchelniță, mișunînd de mutre dubioase precum proxeneți, borfași, poeți, asasini, și chiar cuconițe, cînd colo, în odaia lungă și îngustă, bine luminată prin largile ferestre, dintre care una era întredeschisă, dădu peste un singur individ care se legăna pe picioarele din spate ale unui scaun, cu pantofii lucitori așezați pe birou, și citea dintr-o carte groasă.

Nu binevoi să ridice ochii. Ignoră apariția vizitatorului, cum ai ignora un microb care ți se plimbă pe unghia arătătorului.

Domnul Ionescu dădu bună-ziua, celălalt, fără îndoială detectivul-şef al Filialei din O., răspunse la fel, şi tot nu-şi dezlipi ochii de pe carte. Ba păru chiar mai adîncit în lectură, imperturbabilul !

— Am într-adevăr plăcerea de a vorbi cu domnul David Clementi, cunoscutul detectiv ?

— Într-adevăr, aveţi această plăcere... *şi onoare,* răspunse detectivul, continuînd să citească.

— Dacă vă ridicaţi ochii de pe romanul acela captivant, poate vom *fi în stare* să înjghebăm o discuţie interesantă !

— Nu-mi ridic ochii din carte, pînă ce nu vă ridicaţi *ceaunul* de pe cap. Aşa e obiceiul pe-aici.

— Dar de unde ştiţi că n-aş fi de pe-aici ?

— După multe, dar mai ales după nasturii pardesiului.

Domnul Ionescu, fără a şti sigur dacă detectivul glumeşte sau o ia în serios, îşi descoperi în sfîrşit capul, dezvelind o claie de păr cumva gălbui şi uşor încreţit. Cu freza lui gălbuie şi încreţită, pierduse mult din sobrietate şi demnitate. Ştia asta.

David Clementi îşi coborî călcîiele de pe birou, aruncă într-un sertar tomul care-l absorbise într-atîta şi-l examină pe Ionescu. Era, Clementi, mai suplu decît o panteră în noapte printre lianele junglei, era, în acelaşi timp, calm, purta o cămaşă albă, cravată gri, haină gri pepit, însă haina atîrna pe spătarul scaunului — lui nu părea că-i pasă de aerul rece care pătrundea prin fereastră, direct în spatele său. Un lănţişor fin curgea vertical de la reverul hainei, pînă la buzunar. O cută subţire îi curgea la mijlocul frunţii, orizontal, iar alta, scurtă, adîncă, pica în jos pînă la rădăcina nasului. Poseda şi nişte ochi cenuşii, bătînd către albastru, şi o privire care nici măcar nu era dispreţuitoare. Nu era *nicicum.* Glasul său era însă din toate punctele de vedere descurajator :

— Deşertaţi găleata ! zise.

— Sînt Ionescu, domnul Ionescu, făcu sever *omul de la centru.*

— În acest caz eu sînt împăratul Hirohito, bodogăni detectivul. Nu mă interesează, deocamdată, cine sînteţi. Despre ce este vorba ?

Domnul Ionescu îi expuse scurt, exact, despre ce este vorba, privirea lui Clementi devenea tot mai absentă, tot mai albastră, buzele se subţiau pînă ce abia mai rămaseră două linii palide. Apoi vorbi :

— Îmi cereţi, dacă înţeleg bine, să pun mîna pe aceşti doi compatrioţi ai mei şi să-i predau autorităţilor germane ? Mai exact, *Gestapoului* ?

— Foarte exact, stimate domnule Clementi. Văd că aţi intuit lesne esenţa problemei, încercă să fie amabil, dar fără a izbuti să nu fie şi ironic, fără voia sa, domnul Ionescu.

— Dumneavoastră cum aţi cataloga o astfel de acţiune ?

— Eu nu am timp să întocmesc cataloage, domnul meu ! De altfel, în exprimarea dumneavoastră, există o mică dar importantă lacună. Eu nu *vă cer,* nu am din nefericire acest drept, eu vă propun o afacere, foarte-foarte rentabilă, am venit să vă angajez, cu paralele zornăind în buzunar. *Noi* plătim bine !

— Am auzit că plătiţi bine, o ştie toată lumea. Însă va trebui să obţin aprobarea şefilor mei.

Domnul Ionescu aprinse o a doua ţigaretă pe acea zi, îi oferi şi lui Clementi, care scuturâ din cap, apoi tuşi — o tuse tactică.

— Poate că ar trebui evitat acest lucru. Nu vreau să angajez Agenţia, ci pe dumneavoastră personal. Nu ştiu dacă mă înţelegeţi bine ?...

— Poate că înţeleg, poate nu.

— Ei ! Nu trebuie să vă faceţi scrupule, aceştia doi, Ceclan şi cu Balamela, sînt dezertori, urmăriţi şi de autorităţile române.

— În acest caz să-i lăsăm în seama lor.

— Aici e, cum se zice... buba. Mă tem că autoritățile dumneavoastră nu se vor sufoca depunînd eforturi ca să-i prindă, și-apoi, am spus, *noi* avem nevoie de acești oameni.

— Am înțeles perfect. Dacă poliția română pune mîna pe ei, se poate aranja pe cale diplomatică, sau pe orice altă cale, ca indivizii să vă fie predați, fiind vorba de răpirea unui avion german.

— Mă tem că e foarte delicat. Și cere timp.

David Clementi își aprinse și el un trabuc, suflă încetișor fumul, continuînd să rînjească într-un fel neplăcut.

— Vreți să mă convingeți că poliția secretă germană nu se amestecă de fel în acest joc ?

— Joc ? Dacă e vorba de joc, eu joc cu cărțile pe masă, domnule Clementi. Ce rost ar avea să vă ascund că un număr dintre bunii noștri agenți se află aici și sînt implicați în acțiune ?

— Chiar, ce rost ? ! Prin urmare, pe urmele acestor doi nefericiți se află poliția, Siguranța, desigur și jandarmeria, de asemenea și copoii *Gestapoului...*, „cei mai buni din lume"... Bieții de ei ! De ce mai aveți nevoie, în acest caz, de un lup singuratec ca mine ?

— Fiindcă, vorbind deschis, mă îndoiesc de eficiența polițiștilor voștri..., după cum se vorbește, furtul avionului a stîrnit un fel de reacție favorabilă, humorul dumneavoastră e puțin cam labirintic, rîdeți cînd nu e cazul, și nu rîdeți *cînd este cazul*...

— Pot să dau o replică identică, mîrîi Clementi, mai rece decît un aisberg blocat între alte aisberguri.

— Să nu ne certăm, domnule Clementi. Să discutăm despre afaceri. Agenții noștri, cu toată abilitatea lor, or să întîmpine numeroase dificultăți : necunoașterea terenului, a limbii etc. Un detectiv particular, serios cointeresat, poate obține rezultate rapide !

— *Serios cointeresat* ? Bine spus ! Ca să intru în acest joc murdar, va trebui să-mi înfundați temeinic buzunarele, și chiar buzunărașele cu bolivari, domnule Ionescu !

— Bolivari ?, domnule Clementi.

— E un fel de a spune. Face parte din humorul nostru „labirintic". Dolari, domnule Ionescu. Și nu fabricați în Germania, ci veritabili. Credeți-mă, știu să fac deosebirea.

6.

Detectivul particular David Clementi, reprezentant al Agenției Lăzău în orașul O., se prelinse către fereastră, exact cum făcuse cu puține minute în urmă papá Fischer, marele patron al *N-Y*-ului, și tot în același scop : pentru a-și delecta încă o clipă ochii cu profilul domnului în negru.

Și se delectă astfel timp de cinci secunde, atît de bine, că i se trezi brusc pofta de mîncare, iar în următoarele cinci secunde se decise să descindă la băcănia băcanului Pop, pentru a profita de o fleică.

Și ce anume văzu ?

Rezemat de trunchiul fragil al unui salcîm, un ins despre care se putea spune orice, în afară de amănuntul că ar fi fragil, ascuns pe jumătate, însă nu ostentativ, un individ în canadiană verde, cu o „mițișapcă" pestriță pe cap, fuma din pumn, preocupat parcă numai să mai piardă niște timp ce-i era de prisos. Țigara nu se vedea, ai fi zis că pumnul lui uriaș conține o doză de fum concentrat, din care soarbe pe îndelete.

Papá Fischer — gîndi David Clementi — ar trebui să-și aleagă și să-și deghizeze mai cu luare-aminte gangsterii. Îl recunoscuse cu ușurință pe ins, un anume Cornel Balea — dacă acesta îi era adevăratul nume — bandit

scos de la ocnă de Fischer, de bună seamă nu pentru a-i îngriji garoafele.

Cornel se roti cu precauțiune, însă nu cu suficientă precauțiune, în jurul acelui salcîm fragil, și porni agale, cu pas molatec, pe urmele omului *de la centru*. Deci așa stau lucrurile, își zise detectivul. Așa stăteau.

7.

— Domnule general, vorbi maiorul, politicos, însă ferm, am onoarea să vă raportez că eu nu sînt o minge!

Bătrînul ofițer privi cu simpatie fața frumoasă, pîrlită de razele soarelui (care soare? era încă iarnă!), și întinse un arătător gros și lung, către un fotoliu jos și scurt :

— Nu te agita, Max (în realitate maiorul nu se agita defel, dimpotrivă, încremenise în cea mai ireproșabilă poziție de drepți), de acord că nu ești o minge, dar cine pretinde una ca asta?

Numele întreg al lui Max era Maximilian Cornea. Maiorul Maximilan Cornea. Un om bine cunoscut în poliția civilă, militară, și peste tot. El vorbi pe același ton respectuos, dar decis :

— Nu știu cine pretinde că sînt minge, dar *mă simt* ca o minge, și încă una care începe să se dezumfle, înțepată undeva, discret, cu un ac. Cineva a decis să joace o „miuță" cu mine, dar mă pasează de prea multă vreme. Chiar și o minge obosește dacă e lovită și trimisă fără încetare de aici într-acolo și viceversa. Acum, nu susțin că dumneavoastră m-ați transformat în minge, însă nu sînt convins nici de contrariul... De la Brigada Judiciară, unde mă simțeam excelent printre bunii și bătrînii mei asasini, am fost expediat pe front, unde am devenit marele specialist în recuperarea dezertorilor importanți — ce titlu onorific ridicol! Pentru ca, mai tîrziu să fiu transferat la contraspionaj, după care a urmat misiunea de protecție a

Alteţelor Sale Regale, iar acum mi se cere, nici mai mult sau mai puţin...

— Stai puţin ! Vrei o havană ? Un coniac bun ?

— Nu, foarte mulţumesc !

— Nu foarte mulţumesc, ce ? Nu foarte mulţumesc havană, sau nu foarte mulţumesc coniac ?

— Nu foarte mulţumesc ambele. Iertaţi-mă, sînt foarte nervos.

— Şi ce anume te-ar putea potoli ?

— Permiteţi-mi să fluier !

Bătrînul ofiţer încremeni o clipă. Pe urmă bombăni :

— Bine, fluieră, băiete !

Timp de vreo cincisprezece secunde, în biroul generalului, maiorul Maximilian Cornea fluieră o melodie. Era palid. Pe măsură ce fluiera, obrazul său îşi recăpăta coloritul normal. Bătrînul ofiţer zise :

— *Blue bonnets over the border.* *

— A ! Şi dumneavoastră ascultaţi posturile de radio inamice ?

— Îmi permite rangul, băiete. Dar *de ce* le asculţi *tu* ?

— Mă obligă meseria să cunosc intenţiile inamicului. Vă rog să nu-mi mai spuneţi „băiete".

— Faptul că ai fost prietenul cel mai apropiat al bietului meu fiu nu trebuie să te determine să depăşeşti limitele poliţeţii..., „băiete" ! grăi generalul, ai cărui ochi, adînc încercănaţi, îl ţinteau pe Maximilian Cornea, nu cu asprime, ci cu durere. Acum, maior Cornea, vei trece în departamentul siguranţei statului. Vei înhăţa cei doi dezertori, ofiţeri ai armatei noastre, care au *şutit* avionul acela nemţesc, şi-i vei preda autorităţilor germane. E un ordin !

— Fiind dezertori români, ei aparţin armatei române, eu aşa înţeleg !

---

* Bonetele albastre dincolo de frontieră (engl.).

— Interese mari sînt la mijloc. Kaltenbrunner şi chiar Himmler în persoană se interesează de ei. Noi sîntem militari, Max. Executăm nişte ordine — atît.

— Nu ştiu cine este Kaltenbrunner, şi cu atît mai puţin Himmler, bombăni maiorul Cornea, şi acreala zîmbetului său ar fi fost suficientă pentru un ceaun de borş moldovenesc. Şi nici nu vreau să ştiu. Bine, voi merge să-i apuc de guler pe cei doi hoţi de avioane. Dar e posibil să înregistrez şi un eşec. Iar acum, dacă vă menţineţi propunerea, aş accepta coniacul, domnule general.

— Îmi menţin propunerea, Max. Iar remarca ta în legătură cu eşecul, n-am auzit-o.

8.

O ninsoare dementă izbeşte obloanele *„Casei de Retragere"*, fondată pentru bătrînii actori geniali de către Grigore Stamatiu-Salamandră, şi el actor, deşi milionar.

În sala clubului, dominată de frumoase coloane aparente, pe rotile, un bătrîn încă verde, înalt, uscat, cu faţă de cal proaspăt potcovit, cu ochi galbeni, cam lăcrimoşi, ce e drept, perorează în faţa unei asistenţe alcătuită din paişpe bătrînei, trei bătrînele (cu toţii, ei şi ele, carecîndva actori de faimă), din doamna Haller, intendenta (sau femeia de serviciu, dacă vă convine mai mult), fiica ei Gerti, în vîrstă de 18 ani, şi bucătarul Ion Duşa, zis John.

Numele adevărat al individului ce perorează este Ionescu (a nu se confunda cu „domnul Ionescu", *Standartenführer* SS), dar i se spune Mâşkin, contele Mâşkin, din cauză că în tinereţe înregistrase un frumos şi mare eşec în rolul „idiotului" lui Dostoievski.

Îți poți cuceri o glorie și printr-un mare eșec — ca să reiau o idee mai veche a mea. Sau poate că nu e a mea ?

I se mai spunea — actorului Mâșkin-Ionescu — și Mâșkin-Vampiru, din pricină că o vreme condusese ca un veritabil satrap „Trupa de Comedii și Farse".

Deci, pe scurt, Ionescu-Mâșkin-Vampiru. Dumnealui va juca un rol neimportant, însă... esențial.

Și despre ce vorbea dumnealui ? Despre blamul ce se va abate asupra acelor nobile capete, cu toate foste glorii ale scenelor românești, cînd opinia publică va afla, pe calea presei și pe alte căi, că sub acoperișul demn al *„Casei de Retragere"* își găsiseră adăpost, ce e drept vremelnic, niște d e z e r t o r i ! ! !

Ionescu-Mâșkin-Vampiru, influențat, în sens negativ probabil, de către marile filme ale *Westului-Far,* propuse la capătul avîntatei sale alocuțiuni, nici mai mult, nici mai puțin decît alcătuirea unei potere, înjghebată din voluntari, sub conducerea sa, firește, și, grăind astfel, agită în văzduh faimoasa lui armă de vînătoare tip *Purdy-Lame,* de fabricație pur britanică, dacă nu și mai mult, de este cumva posibil mai mult, armă cu care nu vînase nici măcar un iepure miop. Agitînd scula cu pricina, scoase din gîtlej un foarte cabotin „Huuuraaaa ! ! !", dar cum aproape tot ce este cabotin are mai mult priză decît își închipuie dumnealor, filozofii, și chiar nefilozofii, „băieții și fetele" din sală reacționară suficient de prompt — deși sunetele reunite ale entuziasmului lor octogenar abia dacă atingeau intensitatea bîzîitului unui bondar melancolic. Mâșkin înregistră cu satisfacție efectul cuvintelor sale, iar apoi, ridicînd puțin bărbia, și de asemenea glasul, se adresă unui personaj singuratec din fundul sălii :

— Nu e așa că am dreptate, *doctohe* ?

(Am omis micul amănunt că Vampiru grasceia, dar nu totdeauna, ci numai cînd își amintea că *trebuie* să grasceieze).

Doctorul Bercoviciu stătea acolo în umbră, trăgînd încetișor din pipa lui tăcută, din care se ridica o spirală de fum — și acesta silențios — își scoase de pe nas ochelarii în lentilele cărora se întipărise pentru vecie sclipirea ebraică a ochilor săi, îi șterse tacticos, deși nu era cazul, păstră un moment de ezitare tactică, fără să fie absolut necesar, părăsi fotoliul său comod și înaintă către Vampiru, fără să fie neapărată nevoie. Însă el știa din instinct sau *dracumaiștiedeunde* că toate aceste mici gesturi-trucuri dau gravitate și greutate persoanei sale.

— Dragă „conte", vorbi el, adresîndu-i-se lui Mâșkin-Vampiru, am admirat și admir în continuare noblețea austeră a sentimentelor tale. Dacă n-ai avea dreptate într-o proporție măgulitoare, aș zice că n-ai dreptate, în aceeași proporție ? Ei, vezi ?

Cu aceste cuvinte, care spuneau totul sau nimic, doctorul *„Casei de Retragere"* tuși cu înțelepciune și trase cortina. Deveni invizibil. Mai pe scurt, ieși pur și simplu din sala clubului.

9.

Un fel de coleg îmi spunea odată că „cititorul trebuie ținut la respect". Adică nu trebuie să i te destăinuiești total. Trebuie să-l ții puțin la distanță, să păstrezi o r e z e r v ă — la care domnia sa cititorul să n-aibă acces. Întrucît nu împărtășesc aceste puncte de vedere, voi mărturisi că aceste prime pagini, a căror importanță oricum nu poate fi neglijată, ele punîndu-l în temă pe eventualul cititor și deschizîndu-i apetitul pentru lectură, sau dimpotrivă, dezgustîndu-l, aceste prime foi, deci, au fost redactate dintr-o suflare, pentru motivul simplu că, înainte de a fi așternute pe hîrtie, ele se aflau de multă vreme întipărite în mintea noastră, constituind, oarecum, continuarea unei cărți mai vechi, *„Speranță pentru marele vis"*,

în care, după cum ați înțeles desigur, în urma unei catastrofe de avion, au rămas în viață doi supraviețuitori, Sergiu Ceclan și Silviu Balamela.

Acești bărbați, tineri încă, trecuți prin multe, prin multe necazuri și prin mai puține bucurii, nu-și făceau iluzii deosebite cu privire la viitorul lor : într-adevăr, scăpaseră cu viață cînd cu prăbușirea aparatului *Honduras-Fokker* T-LL, iar apoi izbutiseră să iasă din văgăuna înghețată în care se rostogolise epava, în vreme ce toți ceilalți camarazi de călătorie acolo-și aflaseră sfîrșitul. Pe urmă Ceclan și cu Balamela își găsiseră adăpost la *„Casa de Retragere"*, izbutind să fugă de acolo în ultima clipă, cînd, în urma unor incidente, cîțiva dintre bătrînii actori se deciseseră să-i predea autorităților.

Ce le rezerva însă viitorul ?

Ce ar fi făcut Ceclan și Balamela dacă printr-un miracol ar fi aflat în acel moment, cînd traversau o pădurice, îndreptîndu-se către nord, că Direcția Centrală a Siguranței Reichului (R.S.H.A.) îl expediase în România pe *Standartenführerul* Knochen — alias domnul Ionescu — pentru a conduce operația capturării lor ?

Domnul Ionescu nu era bineînțeles singur. Împreună cu el veniseră încă trei oameni din *Gestapo*, aleși pe sprînceană de către Heinrich Müller, șeful acestei faimoase instituții, trei oameni, trei detectivi duri și incisivi, dintre care rolul cel mai important avea să-i joace maiorul SS Eduard Lohausen.

Ce ar fi gîndit și făcut Balamela și Ceclan de ar fi știut că același domn Ionescu expediase în căutarea lor pe detectivul particular David Clementi, om cu care nu era de glumit, că maiorul Maximilian Cornea, unul dintre cei mai abili polițiști români, primise de asemenea ordinul de a tropăi neîntîrziat pe urmele lor, că fuseseră alertate toate posturile de jandarmi și că, în fine, *dar nu în fine de tot*, „potera" alcătuită din bătrînii actori — foști idoli, sau cum se zice, ai scenei românești — Ionescu-Mâșkin-Vam-

piru. Ceapă-Focșani și Cristophor Columb (poreclă desigur), efectua spectaculoase pregătiri spre a porni pe urmele celor ce furaseră avionul german *H.-F.*

Cum ar fi reacționat Ceclan și Balamela cunoscînd că *Reichführerul* Himmler în persoană se interesa de cazul lor și întărise cu cuvîntul său atotputernic ordinul ca indezirabilii cei doi să fie capturați cu orice preț și aduși la Berlin, și să li se smulgă, indiferent de mijloace, nu limbile (limbile ceva mai tîrziu — după ce vor fi vorbit), ci adevărul t o t a l cu privire la călătoria lor.

Cărui complot, cărei grupări de inamici ai Reichului și ai *Führerului* urmau să se alăture ? Ce liste, ce documente transportau și cui trebuiau să fie transmise acestea ? Unde trebuiau să aterizeze și cine îi aștepta acolo ? Etc. etc. etc.

Mă gîndesc că, de vor fi cunoscut aceste amănunte, și altele desigur, Ceclan și Balamela, s-ar fi așezat pur și simplu în zăpadă, așteptînd ca blîndul ger al munților, sau o binevoitoare haită de lupi să-și facă datoria. Poate.

Însă cred — cred, zic — că, să fi cunoscut adevărul întreg, iar pe deasupra să fi aflat că două escadroane de canibali galopează pe urmele lor, și toți gangsterii din Chicago și împrejurimi înarmați pînă-n dinți cu Colturile lor afurisite *carenudaugreșniciodată* îi vînează de asemenea ca-n codru — căci se și găseau în codru ! — Ceclan și Balamela tot nu s-ar fi așezat în zăpadă ca să moară de bunăvoie.

Șansa celor doi prieteni, ce e drept infimă, era că, dacă se întîmpla ca unul din ei să-și piardă curajul, atunci celălalt era cuprins de exaltare, furie, îndrăzneală, și astfel, pe rînd, se scoteau unul pe celălalt din impas.

Dar, stabilit fiind că situația celor doi, Ceclan și Balamela, nu e bună, mă văd silit să mărturisesc cu umilință că nici autorul nu stă pe roze, ci, mai curînd pe ghimpii rozelor, dat fiind că schema prezentată mai sus e numai

o simplificare sau enumerare a unor situații fiecare în parte cu mult mai complicată. Să nu uităm că Uggo Kőnike, alias Fischer, îl lansase pe urmele colonelului SS Knochen, alias domnul Ionescu, pe ucigașul Cornel Balea, cu scopul precis de a-l lichida, iar nu de a-i presăra cărarea cu trandafiri. Chiar și această stare de lucruri, aparent limpede, poate naște o serie de încurcături.

De pildă, acest Cornel Balea îl poate acosta pe domnul Ionescu, zicînd : „Stimate domn, patronul meu, papá Fischer, mi-a vărsat atîția gologani ca să-ți umplu burdihanul cu plumbi. Dă și dumneata ceva *peste*, și fac i n v e r s, adică îl rad pe Fischer." Dacă ar fi avut destulă imaginație „micuțul" Cornel ar fi mers și mai departe cu planurile : Iau fofolocii și de la unul, și de la celălalt, și-i curăț pe amîndoi. Lucru curat ! Nu ?

Îmi va fi de asemenea, aproape imposibil să țin o cronologie strictă a mișcărilor fiecăruia dintre aceste personaje, ale căror drumuri, fatal, se taie, se întretaie și se *întreîntretatataie*.

Deocamdată mă mulțumesc să continui în felul următor. Balamela zise :

— Mă Șergiu, spune-mi ceva vesel, ca să mai prind puteri !

— N-am idee cu ce te-aș putea înveseli, Bala, tărăgănă Ceclan. Eu, pînă acum, n-am avut cu poliția, cu nici un fel de poliție, serioase încurcături. Dar nici descurcături.

10.

După un marș prelungit prin blestemate coclauri pustii, Ceclan și Balamela se opriră, sfîrșiți de oboseală. Cădea o înserare rece și orbitoare — stîncile, zăpada, cerul, iradiau violent lumina acumulată în timpul zilei — așa cum se întîmplă sus în munți. Deasupra unui pisc, gata să se

izbească de el, soarele se înfoia ca un păun ameţit de propria-i vitalitate. Mari umbre vinete se aşterneau pe văi, ceţuri izvorau nu se ştie de unde, o pasăre izbea cu ciocul în coaja unui copac, prin apropiere, apoi un profil îndrăzneţ începu să se rotească pe deasupra lor, însă nu era avion, ci un şoim. Sergiu Ceclan crezu, şi imediat fu sigur, că-l recunoaşte. Era aceeaşi pasăre cu ochii roşii sfredelitori, cu privirea ageră şi dispreţuitoare, cu aripile larg deschise, uşor arcuite, de culoare albastră-străvezie ca a oţelului.

— Doamne ! E pasărea *mea !* murmură Ceclan.

— Ce spui, Sergiu ? tresări Bala.

— Ei bine, priveşte, e pasărea mea..., vulturul meu, sau şoimul meu carpatin... nu ştiu exact... Cîndva i-am propus acestei păsări să ne schimbăm destinele, şi şoimul meu a acceptat, însă apoi eu am abrogat convenţia, şi de atunci mă urmăreşte mereu. Biata pasăre ! Pesemne vrea şi ea să fie om... măcar cîtva timp !

— Ascultă-mă, prietene, murmură Balamela, şi glasul îi tremura, ascultă Xilliphant, sper că n-ai înnebunit iar !

— Fii pe pace. Ce ţi se pare anormal în faptul că un şoim ar dori să fie om ? Ia stai !... Dacă priveşti cu atenţie în direcţia aceea, ce observi ?

— Cîteva luminiţe.

— Corect. Un cătun. Nu le pasă de camuflaj...

— Şi nouă, la ce ne foloseşte ?

— Cum la ce ? Iată la ce, Bala : de obicei prin sate există vaci, sper că acest frumos obicei mai persistă. Unde sînt vaci, e firesc să fie şi grajduri. Cu toată ruşinea care ne va cuprinde pe noi, oameni în esenţă cinstiţi, vom fura nişte lapte — ce înseamnă furtul unui bidon de lapte, faţă de furtul unui avion ? — iar apoi ne vom odihni în iesle...

— Da, Xill, acceptă Bala, ai dreptate, însă ai uitat că acolo unde există vaci, lapte, grajduri, iesle, se prăsesc şi

ăștia... cum le zice... cîini, iar cîinii au prostul obicei să latre. Asta îți spune ceva ?

— E un risc, ridică din umeri Ceclan, de multă vreme viața noastră e un risc permanent. Însă și tu ai uitat ceva : că de obicei pe mine cîinii nu mă latră.

— Pe tine. Dar pe mine ?

— Am să te iau sub pulpana hainei. Să mergem.

Și merseră. Cărau în spate grele raniţe în care bucătarul *„Casei de Retragere"*, descurcăreţul Ion Duşa, zis, din motive misterioase, John, îndesase provizii care să le ţină cîtăva vreme, precum slănină, peşte afumat, uscat ca o iască, dar cu atît mai preţios, fiind uşor, cîteva cutii cu sardele, pîine, dar mai ales pesmeţi, usturoi, boia de ardei, şi chiar o conservă de *pemmican,* preparatul acela foarte hrănitor, al Pieilor Roşii, autentic, şi pe care, să dezvăluim acest secret, Duşa îl căpătase de la un chilipirgiu ploieştean, care, la rîndu-i, îl avea de la un pilot-locotenent, al cărui aparat de vînătoare-bombardament *Thunderbolt* (supranumit *Jabo)* fusese doborît pe teritoriul României de către *Flak**-ul german ce avea tot interesul să apere cu străşnicie Ploieştiul. Bala şi Ceclan-Xilliphant purtau bocanci de ski, iar în spate cărau cîte o pereche de skiuri, cu beţele aferente.

Posedau, de asemenea acte false. Tot prin Ion Duşa. Să nu vă închipuiţi că Ion Duşa, zis John, îi echipase astfel în numele omeniei şi generozităţii. Nici vorbă. În numele adevărului, trebuie să explic aici că aproape toţi banii, şi bijuteriile, şi ceasurile pe care le avuseseră Ceclan şi Balamela, trecuseră în buzunarele încăpătoare ale bucătarului *„Casei de Retragere"*. Sub acest unghi, şi în acest sens, poate fi el aspru judecat ? Poate da, poate nu... Cîţi şi cîţi n-ar fi făcut la fel !

* Artileria a.a.

Tot în acest sens, și tot sub acest unghi, și poate chiar și sub alte unghiuri și sensuri, mai melancolice, nostalgice, triste și *mainuștiucum*, trebuie relatată o mică discuție între prietenii Bala și Xill, deci între Silviu Balamela și Sergiu Ceclan Xilliphant.

Balamela pusese întrebări, oarecum inutile, asupra situației lor financiare : cîți bani mai au, cît aur ?

Ceclan făcuse *monetarul* : atîția bani, atîta aur. Puțini bani, foarte puțin aur. Aur, adică bijuterii. Majoritatea bijuteriilor aparținuseră Ceciliei Vidráru-Olaffson, decedată în accidentul aviatic. Ele se aflau în prezent în stăpînirea lui Ion Dușa.

Silviu Balamela aruncase încă o întrebare de prisos, stranie totuși :

— Dar inelul acela de platină, cu saphir al Ceciliei, și pe-acela i l-ai dat ticălosului de John ?

Ceclan îl privise oblic pe vechiul său amic. În ochii lui plini de ceață, posomorîți, aproape disperați, se aprinsese o luminiță de mînie. Totuși, vocea lui sunase aproape normal :

— Nu, Bala. Inelul cu saphir al Ceciliei a rămas la locul său.

— Adică ?

— Nici un fel de adică. Nu i l-am scos de pe deget. Nu pretind că n-aș fi încercat. Însă inelul *s-a opus*. Sau poate degetul *s-a opus*. Sau poate că ea, Cecilia, moartă, *s-a opus*. Nu voia pur și simplu să ne dăruiască și inelul. Așa că i-l-am lăsat pe deget. Și să nu-ți treacă acum prin cap să-mi faci morală !

— Nici nu-mi trece prin cap, Xilliphant. Dacă S-A OPUS, firește că trebuia să i-l lași. Fiecare dintre noi a fost, mai mult sau mai puțin, îndrăgostit de Ceci. Ce ar fi să pornim mai departe ?

Și porniseră.

11.

Comuna Miristea-Cristurului, aproximativ o sută de fumuri, vreo patru sute de locuitori, să zicem patru capete de om pentru una bucată fum, localitate submontană, puțin cunoscută pe plan național și necunoscută pe plan internațional, posturi telefonice două, acționate probabil pe bază de baterii sau acumulatori, sau numai pe bază de bunăvoință, unul la Primărie, altul alături la jandarmerie, ambele de obicei în stare de defecțiune, amănunt care nu îngrijora prea tare pe nimeni.

Biserica e mică, durată din bîrne grele, înnegrite de timp, cu turlă înaltă, subțire, de o aparență fragilă ; oamenii vorbesc că, pe timp de furtună, poate fi observată vibrația, sau chiar legănatul ei, că în schimb, fulgerele o ocolesc, deși n-are paratrăznet. În spatele sfîntului lăcaș, pe mai multe coline — nu știu dacă șapte, însă aceasta ar fi unica asemănare cu Roma cea antică și neantică — îți atrage atenția un bizar amestec de vegetație, de șes, de munte, de *numaiștiuce,* molizii monumentali se amestecă fără nici un fel de regulă cu fagii, plopii, stejarii foșnitori, mai întîlnești și tisa, feriga, scorușul și chiar măcesul. Prin iarba înaltă fulgeră șopîrle, șerpi inofensivi, dar se spune că nici vipera n-ar fi cu totul streină de acest meleag.

La prima vedere nici n-ai bănui că aici e locul de veci al Miristei-Cristurului : în umbra marilor arbori, în clătinatul frunzelor de ferigă, mormintele rare se pierd, se scufundă, năpădite de flori sălbatice și buruieni domestice, crucile se apleacă, iute dispar, repede se uită cine a zăcut sau zace acolo, oamenii au, dar mai mult nu au, cultul morților. Pe acele coline zăpada se topește de timpuriu, e un versant mult bătut de soare, primii ghiocei acolo răsar.

Singurul automobil din sat zace în șopronul primarului Zgînhu Toader, pe butuci, automobilul, nu primarul, și aparține, în principiu, unui ins care a dispărut de multă

vreme din localitate, nu se știe ce e cu el, a ajuns la o casă de bolunzi, sau oareceva ministru. În ambele cazuri, și la ospiciu, și la minister, insul acesta enigmatic nu mai are nevoie de rabla din șopronul primarului care — rabla, nu primarul — pe măsură ce se scurge timpul, se defalchează din ce în ce : acum a rămas caroseria, sub caroserie un culbutor ruginit și o jumătate de anvelopă. Unde sînt celelalte trei cauciucuri ? Nu știu. Ba știu. Au fost transformate în opinci. În opincuțe. În opincele. În funcție de picioroange, picioare, picioruțe și piciorele.

Iată-l și pe primar : dacă o ia la stînga, intră în biserică, iar dacă alege dreapta, intră în crîșmă, care este chiar peste drum de sfîntul lăcaș. Zăbovind între aceste două ispite, mîna primarului scotocește în buzunarul adînc și cald al sumanului, de unde extrage un *Plugar*. Aprinde țigara, absoarbe un fum reconfortant, acum dilema e rezolvată, cu mahorca aprinsă nu poți intra în biserică, dar la cîrciumă, da.

Cîrciuma se numește „*Bodegă*", fiindcă ne aflăm într-un ținut civilizat, iar nu în Texas unde, evident, ar fi purtat un nume ceva mai convingător, precum „*Copita de aur*", unde servește Jim și concertează Mya, specialitatea casei fiind „*Buffallo-tongue*" (limbă de bizon).

Domnul Lucian Vancea, fost director al școlii, în prezent pensionar onorabil, ședе la masă într-un colțișor al *Bodegii* și se distrează cu binoclul. Cîndva, dumnealui a fost un vînător iscusit și cu ajutorul ocheanului descoperea caprele negre pe muchiile albe, de piatră, ale munților. Acum nu mai descoperă nimic, decît arareori, cîte un lup, sus, sub streașina pădurii, cîte un lup care, o clipă, își arată botul hrăpăreț și se face nevăzut, dar, asta mai ales în anotimpul cald, cîte o căprioară, două, ieșind cu timiditate din codru. Fostul director bea vin cald, cu scorțișoară și piper, fumează țigări pe care și le prepară singur, cu tutun presărat pe foiță. Astăzi s-ar părea că îi surîde norocul, e un fel

de a spune, mai nainte a văzut pe o potecă subțire ce șerpuiește dinspre munte către vale, și chiar viceversa, trei profiluri ce se apropiau din ce în ce, nu repede, ci inevitabil, precum... precum amurgul.

Da, bizarul mecanism înjghebat întru recuperarea celor doi fugari, a celor doi răpitori de avioane, intrase în funcțiune, iar cei dintîi care se înființau la datorie nu erau, cum ați crede, oamenii poliției secrete de stat germane, nici maiorul Cornea, nici oareșiceva jindari, nici „particularul" David Clementi, și nici măcar *Standartenführerul* SS Knochen, alias domnul Ionescu.

Cei trei pe care ocheanul directorului Vancea îi reperase pe linia ondulată a orizontului erau bătrînii actori Mâșkin-Vampiru, Ceapă-Focșani, *and* Cristophor Columb, pe scurt potera „*Casei de Retragere*". Ei, fiind cei mai bătrîni, deci mai întîrziați, soseau primii la fața locului, deși fața locului e un fel de a zice, neexistînd nici față exactă, nici loc precis. Paradox — dar mai curînd dox (a nu se confunda cu submarinul Dox, cel pe care unii dintre noi, și anume cei care ne învîrtim în jurul vîrstei de 45 ani, l-am *degustat* prin anul 1945, pentru a-l *desgusta* ceva mai apoi, după ce am luat contact cu alți autori...). Am pronunțat *dox* fiindcă e un paradox mai mic, și pentru ce anume e mai mic ? Pentru că numita „*Casă de Retragere*" se afla numai la cîțiva kilometri distanță de Miristea-Cristurului, iar drumul de la „*Casă*" către sat *cobora*, deci era lesne să-l parcurgi, la nevoie dîndu-te de-a tumba, că zăpada e moale și bună, iar uneori ține și de căldură — mai ales înainte de a se produce moartea prin înghet.

Sub oblăduirea administrativă și gospodărească a aceluiași Ion Dușa bucătarul, zis John, care le umflase și bătrînilor actori, fără pic de rușine pitacii, echipîndu-i ca pentru o expediție în Groenlanda, purtînd în raniță provizii și poate cîte un baston de mareșal, cei trei actori ajungeau la Miristea înaintea tuturor forțelor detectivicești, țanțoși de nu-și mai încăpeau în piele. Vampiru legăna pe umăr

arma sa *Purdy-Lame* și nu mai puțin de șaptesprezece patroane. Ceapă-Focșani și Columb erau și ei înarmați. Cu cîte o bîtă.

Și astfel, ca să scurtăm povestea, potera descinse pe ulița satului și, urmărită de priviri curioase, necurioase și chiar semicurioase, ajunse la postul de jandarmi, situat într-o latură a Primăriei. Biserica, Primăria și Bodega se aflau, din punct de vedere geometric, în perimetrul unui triunghiu isoscel, al cărui unghi ascuțit sfîrșea exact pe masa de lucru a plutonierului Gavrilă, șeful postului. De am fi cumva niște pedanți, am preciza că unghiul ascuțit pica tocmai pe locul unde acest domn de mare importanță locală își instalase carîmbii cizmelor, de birou, după *modadepesteocean*, cu toate că el nu cunoștea moda.

În camera bine încălzită de o sobiță de tuci se mai afla și jandarmul Ion, numai că el, din respect față de superior, nu-și ridicase picioarele pe birou, ci le așezase doar pe un taburet.

Răsună o bătaie energică în ușă. Jandarmul Ion coborî cizmele de pe taburet, plutonierul își azvîrli lăboacele de pe birou și avu timp să ascundă iute glaja cu țuică din care-și amăgeau plictiseala acelei zile. Nu se știa pe cine adusese Satana, poate pe vreun ministru, deși puțin probabil. Oricum, o precauțiune nu e niciodată de prisos !

— Bagă-te ! strigă gros jandarmul Ion, mai puțin versat în ale politețurilor, în loc să meargă la ușă și s-o deschidă el cu mîna lui.

Ambii polițai ai satului îi recunoscură pe loc pe cei trei pensionari ai „*Casei de Retragere*". Nu-i respectau, însă nici nu-i nerespectau. Nu-i iubeau, dar nici nu-i neiubeau. Pur și simplu nu se amestecau în afacerile lor, așa cum le ordonase cîndva un șef mai mare. Aceștia toți sînt un fel de țicniți, remarcase șeful, lăsați-i în treaba lor, orișice ar face.

Iată motivul pentru care plutonierul Gavrilă nu se lăsă impresionat de tonul autoritar al lui Ionescu-Mâșkin-Vampiru. Acesta, după ce-și rezemă cu importanță arma sa

englezească, alături de puștile austriece ale jindarilor, model 1918, pesemne ceva pradă de război, îi luă la rost cu privire la cei doi fugari, Ceclan și Balamela.

Plutonierul se instală iarăși pe scaun, nu-și puse cizmele pe birou — ar fi fost, totuși, prea mult — în schimb scoase de sub masă sticloanța, luă o dușcă, îl lăsă pe ajutorul său să se mai dreagă și el, apoi, blajin, întinse glaja către Vampiru care urmărea cu ochi galbeni, ochi ce se îngălbeneau din ce în ce, manifestarea de impolitețe a jindarilor.

Vampiru, după ce-și drese glasul aproape la fel de baritonal ca și odinioară, îl întrebă pe șeful postului dacă are de gînd să-i dea explicații, la care Gavrilă, la fel de blajin, îl întrebă pe „conte", dacă posedă permis port-armă, iar dacă da, să i-l arate.

Ca să se afle în treabă, ca să demonstreze că el nu e de prisos acolo și că nu e nici pe departe un oarecare, actorul Ceapă-Focșani, durduliu, scund, cu obrazul înroșit de aerul sănătos al munților, dar mai ales de frumoasele cantități de vin rubiniu îngurgitate cu nesațiu în tot timpul vieții, întrebă ce are... cu prefectura.

Pentru a stabili cu claritate că nici el nu e de prisos acolo, fostul as al situațiilor tragicomice, Cristophor Columb se interesă dacă dumnealor, domnii jandarmi, știu cu cine au onoarea de-a face.

Dumnealor, domnii jindari, știau prea bine cu cine au de-a face, și-i lăsa la fel de rece ca o glumă cu scoțieni șoptită la urechiușa unui elefant. Cu toate că nu prea mai avea chef de băut, plutonierul Gavrilă mai folosi un gît de pălincă, numai așa, de *sîc*, apoi se decise să culeagă, de pe un raft prăfuit, un tom la fel de prăfuit. *Codul Penal*.

Jandarmul Ion își aminti brusc că în acea dimineață culesese cîțiva ghiocei și că se vor ofili dacă nu vor fi puși imediat în apă. Răsfoind cartea legii, Gavrilă se pregătea să-i citească lui Vampiru, și chiar și celorlalți doi, paragra-

fele de lege cu privire la pedepsele la care riscă acela care se plimbă înarmat cu un puşcoi, fără a avea documentele necesare, iar mai tînărul său ajutor căuta apă pentru floricelele sale — cînd se produse neprevăzutul. Era şi cazul.

Plutonierul Gavrilă rămase încremenit, cu ochii la fereastră. Observîndu-l, Ion privi şi el într-acolo şi deveni stană. Chiar şi ghioceii din mîinile sale se pietrificară.

Pe uliţa încă acoperită de zăpadă, luneca silenţios, lent, posomorît, un *Mercedes-Benz* negru, a cărui apariţie în acest ţinut izolat era evident inexplicabilă. La volan şedea un ins cu o falcă lungă, ascuţită, pe capul său ţuguiat era înfiptă o şapcă de catifea neagră, cu cozoroc foarte lung, iar din centrul feţei răsărea un nas mare.

Automobilul stopă în faţa Primăriei, şoferul izbucni afară, nu înainte de a se izbi cu nasul de rama portierei, iar apoi deschise portiera din spate. Descinse un personaj cu pălărie neagră, palton negru, fular cenuşiu, şi, amănunt în fond de prisos, fără ochelari. Domnul Ionescu în persoană. Plutonierul Gavrilă şi jandarmul Ion îşi aranjară într-o clipită centiroanele. O zbughiră afară. Înainte ca domnul Ionescu să-şi fi pus al doilea picior pe zăpadă, cei doi, aliniindu-se milităreşte, salutară, tot milităreşte :

— Să trăiţi, dom şef !

Standartenführerul SS Knochen, de la Direcţia Centrală a Siguranţei Reichului, fost *Kreisleiter*, la un pas de a ajunge *Gauleiter*, prin anul '35, pedepsit la un moment dat pentru nişte „inovaţii", însă acum din nou în ascensiune, îi privi calm, nu zîmbi nici măcar din sprînceană, îşi îndreptă torsul voluminos, îşi netezi paltonul, îşi trase mănuşile. Tot negre. Astfel înmănuşat, luă din pachetul cu ţigarete *Orinocos*, pe care tocmai i-l întindea şoferul, una, acceptă focul, trase un fum şi în sfîrşit vorbi :

— E pace şi linişte pe-aici pe la voi, băieţi ?

— Pace şi linişte, dom şef ! raportă Gavrilă. Dar cum ? Să-l anunţ pe domnul primar ?

— Hm ! Unde e dumnealui ?

— La... la biserică.

— La biserică ! În zi de lucru ! Nu e rău ! Bun, lasă-l să-şi isprăvească rugăciunile. Pînă atunci vreau să schimb cu voi vreo două, trei cuvinte.

— Poftiţi ! Casa mea e la doi paşi, nevastă-mea tocmai...; începu Gavrilă, încercînd probabil să explice că muierea sa a tăiat găina cea grasă, dar colonelul SS scutură încetişor din cap.

— Nu. Mergem la post. Aşa e corect.

Îngrozit, plutonierul îi arătă calea. Pe biroul său tronă sticla cu pălincă temeinică (un milion de grade !), al cărei parfum „discret" era în stare să ameţească un stol de hipopotami — admiţînd că hipopotamii sînt în stare să şi zboare.

În afară de asta, la postul de jandarmi se mai găseau şi cei trei aiuriţi de la *„Casa de Retragere"*, dintre care cel puţin unul venise prevăzut cu o pocnitoare din care nu avea dreptul să pocnească.

Plutonierul Gavrilă, speriat de moarte de apariţia intempestivă a acestui şef *desprecaredefaptnuştiacineeste*, făcu trei paşi, dar nu mai apucă să-l mai facă şi pe al patrulea. Ochii reci şi pustii ai domnului Ionescu, ochi ce uneori păreau că nu observă nimic, dar în realitate înregistrau totul, lunecară o clipă asupra unui personaj a cărui înfăţişare contrasta vădit cu *contextul* anonim al satului. Un zdrahon lunecă pe lîngă ei, fluierînd. Ţinea în echilibru pe umăr, ca pe nişte scobitori, o pereche de schiuri enorme : Cornel Balea. Arăta exact ca un manechin din acele filme ce fac reclamă, iar cîteodată antireclamă, pîrtiilor celebre de la Insbruck, Grenoble, sau mă rog, de oriunde.

Insul trecu fluierînd, fără a se deranja să imite un salut, şi se duse mai departe, *dracuştieîncotro*.

În legătură cu vestimentaţia ţipătoare a ucigaşului ar fi cîteva nedumeriri. Oare vicleanul Uggo Könike, hîrşit prin toate hîrşîielile posibile, uitase să-i dea indicaţia să se îmbrace aşa fel ca să treacă, pe cît era posibil, neobservat ? Eventual să-l deghizeze în ţăran, şi chiar în ţăran surdo-

mut, pentru ca vorbirea lui slinoasă de mahalagiu să nu-l dea de gol ? Pe de altă parte, posibil că Balea era prea cretin ca să fie în stare să joace un rol, chiar și de surdo-mut, fiindcă și pentru așa ceva se cere talent — și cît încă !

Domnul Ionescu îl interogă pe *plontonier* cine-i omul, iar Gavrilă mărturisi că habar n-are. Habar n-ai, habar n-ai, frumos, frumos, murmură ca pentru sine colonelul SS, și deschise ușa.

— Dumneavoastră puteți pleca ! se răsti jandarmul-șef către cei trei bătrîni actori, schițînd un gest nu dintre cele mai delicate.

Mâșkin-Vampiru dădu să-și recupereze arma, dar simțul datoriei nu-l părăsise chiar cu totul pe plutonier.

— Scula aia rămîne deocamdată aici ! se răsti el. Iar după ce potera „*Casei de Retragere*" se făcu nevăzută, explică moale : Niște nenorociți de actori nebuni... fac pe *brigandierii*...

— Poftim ? ridică sprînceana domnul Ionescu, apropiindu-se insesizabil de glaja cu trascău.

— Adică, dom șef, ei încearcă să meargă la vînătoare fără permise în regulă.

— În acest caz, braconieri, îl corectă, cu pedanterie, *Standartenführerul*.

— Așa cum ziceți, dom șef, *branconieri*. Avem noi grijă de ei !

— Dar, reluă cu un glas atît de catifelat, că ți-ai fi putut lustrui cu el papucii de gală, dar, vorbi domnul Ionescu, privind fix și fără de echivoc clondirul de pe birou, ceva pentru a încălzi sufletul unui om ce pică de la drum nu se găsește pe-aici ?

— Dar cum să nu ! răcni brusc destins și înveselit Gavrilă. Și glăsui către ajutorul său : Ioane ! Ce căști gura ? ! Că de dimineață vrem și noi să ne încălzim sufletele, însă din lipsă de pahare n-o facem, că altfeliu, cum să bei, dacă n-ai pah... ?

— Ei, lasă ! mormăi binevoitor *Standartenführerul* SS și comise un gest de-a dreptul incredibil. El, care refuzase să guste din pocale de cristal licorile alese oferite de papă Fischer, apucă decis glaja cu horincă, o clătină examinînd în zarea ferestrei mărgeluțele ce atestau tăria și autenticitatea acelei zame curate de prună, o ridică deasupra capului și turnă în gură o cantitate bună, gîlgîind-o cu poftă, de parcă întreaga viață nu s-ar fi dedat decît unui astfel de exercițiu.

Plutonierul Gavrilă și jandarmul Ion simțiră cum li se înmoaie inimile și cugetară simultan și aproape cu aceleași cuvinte : uite, dom'le, un adevărat boier popular, cu ăsta ne-om înțelege bine noi !

Domnul Ionescu, după ce savură plăcuta arsură a țuicii, pasă sticla lui Gavrilă, iar acesta la rîndu-i, subordonatului său Ion, făcîndu-i și un semn discret, încă nu suficient de discret ca să-i scape colonelului Knochen, să se îngrijească de apariția unei noi cantități din același serafic produs, precum și de pregătirea unui elegant ospăț în onoarea distinsului oaspete, despre care nici acum nu știau *cinedracue.*

Ziua aceea însă era sortită de zei să fie bogată în evenimente. De necrezut ! În fața Primăriei apăru ca din neant un al doilea automobil. E adevărat, nu era un imaculat *Mercedes* negru, ci o rablă peticită, de pe care noroaiele toamnei trecute și a celorlalte nenumărate toamne nu fuseseră șterse încă nici măcar prin intenție, iar mașina aducea a rîșniță la serviciile căreia s-a renunțat de mult.

În schimb persoanele ce descinseră din acest rablament contrastau flagrant cu rîșnița. Doi ofițeri de jandarmi, un căpitan și un locotenent, tineri încă, arătoși, splicuiți pînă la micul amănunt, după buna tradiție a jandarmeriei române, oameni solizi și fizicește și moralicește, despre care ai fi putut afirma liniștit că se simt bine oriunde, chiar și-n infern. Un subofițer, care făcea pe șoferul, coborî de la volan, își aprinse o țigară, rămînînd acolo liniș-

tit ca omul ce și-a îndeplinit datoria. După modul în care examina casele, livezile, nu era greu să deduci obîrșia sa rurală.

Căpitanul și locotenentul, fără să piardă un moment, dădură cotul Primăriei, intrînd la postul de jandarmi, luîndu-l cu totul prin surprindere pe plutonierul Gavrilă. Acesta rămăsese pentru moment singur, împreună cu domnul Ionescu ; ajutorul său Ion plecase după altă provizie de țuică, și, cum am zis, pentru a da dispoziții cu privire la ospăț.

De bine, de rău, șeful de post luă o poziție aproximativă, și dădu raportul, iar apoi, cu un gest respectuos în direcția mosafirului în negru, adăugă :

— Domnia-Sa este domnul șef Ionescu.

Căpitanul, mai întîi amirosi aburul dur al băuturii care aproape se stratificase vizibil în încăpere, între straturile de fum de țigară, îl scrută pînă-n rărunchi pe Gavrilă, și o serie de elemente din aspectul acestuia de bună seamă nu-i produseră o impresie favorabilă. Acordă un dram de atenție sticlei de pe birou în care mai licărea doar atîta băutură cît să creeze o mică stare euforică unui șoarece minor, și abia după aceea acordă atenție „domnului șef Ionescu".

În același interval, locotenentul cel june și elegant, efectua și el, paralel, o inspecție sumară. Constată rapid dezordinea din birou, hîrțoagele vraiște, praful de-un deget, ferestrele aproape opace, precum și adevărul de necontestat că pe dușumele nu se mai plimbase vreo mătură de milenii, dacă nu și mai de mult.

Căpitanul, măsurîndu-l pe domnul Ionescu, avea în privire întreaga mîndrie a unui ardelean care se trage dintr-o localitate de „grăniceri". El vorbi distant, dacă nu chiar disprețuitor :

— Domnul ș e f Ionescu ? ! Ce fel de ș e f ?

Cu fața rigidă ca a Sfinxului, celălalt se prezentă :

— Colonel Frantz Knochen, din armata germană.

Plutonierul Gavrilă simți o apăsare cumplită în tîmple și simți cum, literalmente, se micește cu cel puțin zece centimetri. Dacă și-ar fi putut exprima vreo dorință față de un *peștișorargintiufăcătordeminuni,* aceea ar fi fost ca el să adoarmă imediat, și să se trezească abia peste vreun an. Ca pentru a amplifica deruta și confuzia acestui moment delicat, în încăpere erupse jandarmul Ion, îmbujorat, vesel, agitînd în mînă o altă sticlă. Cum venise prin spate, n-avusese cum să observe apariția celui de-al doilea automobil. El urlă :

— Gata ! Peste un sfert de ceas..., și abia atunci îi sări în ochi tresa căpitanului și diagonala cu eghileți a locotenentului.

— Peste un sfert de ceas — ce ? se interesă acesta din urmă.

— Dacă sînteți colonel, de ce nu purtați uniformă ? întrebă la rîndu-i căpitanul, adresîndu-i-se lui Ionescu-Knochen.

— Observ, glăsui maliții locotenentul, că am nimerit aici peste ceea ce se cheamă, nici mai mult, nici mai puțin, decît o beție !

Standartenführerul SS luă cuvîntul :

— Aș vrea să știu cu cine am onoarea, domnilor !

— Nu e nici un secret, rosti primul dintre ofițerii români. De altfel, de pe tresele uniformelor noastre se pot deduce cu ușurință gradul și arma. Sînt căpitanul Barbu Dan, din jandarmerie.

— Locotenent Căpitănescu Liviu, se prezentă sobru celălalt ofițer. *Tot* din jandarmerie.

— Repet întrebarea, de ce nu purtați uniformă, domnule...

— Colonel Knochen.

— Domnule Knochen... de ce nu purtați uniformă.

— *Colonel* Knochen, îl corectă *Standartenführerul.* Fiindcă mă aflu într-o misiune secretă.

— Secretă, secretă, dar s-o cunoaștem și noi, îl parafrază involuntar, sau poate că voluntar, pe Caragiale, căpitanul. Vreau să văd împuternicirile dumneavoastră !

Negru, cu aceeași față de piatră, cu ochii încărcați de energii ținute în frîu, Knochen îi întinse niște hîrtii. Ofițerul le preluă, fără a se mișca din loc, așteptînd ca „omul în misiune secretă" să înainteze către el. Jandarmii Gavrilă și Ion, în poziție de drepți, urmăreau scena, și nu-și credeau nici ochilor și nici urechilor. Dacă ar mai fi avut puterea să gîndească, plutonierul desigur ar fi gîndit : ce năpastă pe capul nostru, sfinte Anton ! Și ce trai blînd duceam ! De notat că, tot în poziție de drepți, Ion încă mai ținea în mînă sticla cu trascău. E drept, și mîna și sticla, cam tremurau. Mărgelușele pălincii deveniseră mai apetisante ca oricînd.

Pînă ce locotenentul Căpitănescu bombăni :

— Așează, băiete *obiectul* acela undeva, că nu e reglementar să-l ții în mînă în prezența noastră. Și deocamdată uită de el.

Căpitanul cercetă pe îndelete împuternicirile domnului Ionescu. Zise :

— De aici reiese că aveți permisiunea de *a sprijini*, autoritățile românești pentru a captura pe numiții Ceclan și Balamela care s-au făcut vinovați de... cutare... cutare... și cutare... M-de !

— Formularea aceasta este doar o convenție, se opuse colonelul. În realitate, *eu conduc* cercetările, iar dumneavoastră, cu toate forțele de care dispuneți, sînteți obligați de a mă ajuta.

— Aici nu scrie nimic despre nici un fel de convenție, și cu atît mai puțin despre vreo obligație, ripostă căpitanul Barbu Dan. Este un ordin, un ordin scris, ștampilat și iscălit de superiorii mei. Mă voi conforma întocmai acestui ordin.

— Vă sînt superior în grad, domnule căpitan !

— În grad, poate..., *mai ales* în armata germană, dar nu-mi sînteţi superior în funcţie. Şi eu am primit, la fel, ordinul de a pune mîna pe numiţii Ceclan şi Balamela, în acest scop m-am deplasat aici, pentru a începe cercetările. Înţeleg că nişte militari români care au comis cutare sau cutare delict trebuie să fie predaţi instanţelor româneşti, şi nici Papa de la Roma nu m-ar putea scoate din această convingere.

— *Noi* sîntem mai puternici decît Papa, mormăi surd Knochen.

Căpitanul nici nu tresări. În schimb, zise :

— Dumneavoastră mă veţi sprijini în măsura capacităţii de care dispuneţi, dar, să fie clar de la început — şi abia acum căpitanul îşi permise un vag zîmbet ironic — *dansul îl conducem noi.*

12.

Sus la munte primăvara nu-şi arătase încă *ţepii*, ca să mă exprim invers. Nici tu ghiocei, nici şuvoaie provenind din zăpada topită, murmurînd melancolic în direcţia marilor albii ale rîurilor, fluviilor şi superfluviilor. E adevărat că se iviseră unele semne de primăvară, însă ele scăpau de cele mai multe ori neiniţiaţilor. În preajma *„Casei de Retragere"* amprentele uricioşilor lupi se iveau tot mai rar, iar pîlcul molizilor de deasupra îşi schimbase imperceptibil coloritul.

Către ceasul amiezii, un număr de bătrîneî şi de bătrînele ieşeau pe terasa însorită, bine înfofoliţi, pentru a-şi expune în lumină bărbiile uscate — cum s-a întîmplat şi azi.

Priveliştea se deschidea largă şi frumoasă, tăiată de un drum ce se înfunda în pădure, iar apoi în infinit. Pe drum se ivi un punct. Punctul se mai apropie şi deveni punct-virgulă. Punctul-virgulă mai înaintă, transformîndu-se în

punct-virgulă cu ghilimele. Cei de pe terasă trimiseră îndată după Marius Lupșa, care poseda o lunetă străveche, de pe vremea cînd, înainte de a deveni actor, se ocupase de astronomie și descoperise chiar și o cometă. Acesta-și instală instrumentul pe un fel de trepied, își suflă în mîini, privi și explică :

— Nu e decît o sanie trasă de doi cai...

Bătrînii actori se simțiră cuprinși de o stare febrilă, sau cum să-i zic ? Cine putea să fie ? Nimeni altul decît marele patron George Stamatiu-Salamandră, din ale cărui subvenții viețuiau ei acolo în pace și relativ belșug. Venea cu vești. Bune ? Rele ? Dar dacă-i anunță că a dat faliment și *„Casa de Retragere"* e scoasă la licitație ?

Marius Lupșa, fostul astronom, mai potrivi nițel distanța focală, sau cum îi zice, a bătrînului *obiectdevăzutlamaridistanțe,* și preciză :

— Pe capră e un vizitiu... (lucru de altfel foarte firesc), însă persoana din spate, fiindcă e o singură persoană, nu e bărbat, ci femeie, așa să știți...

Altă agitație printre bătrînei, și mai ales printre bătrînele : ce femeie, poate o nouă pensionară a *„Casei" !* Dar cum ? Nu există nici un loc vacant, nimeni n-a murit, cine va fi dat afară ?

Apropiindu-se din ce în ce sania trasă de cei doi căluți, Marius Lupșa constată că inopinata vizitatoare e o doamnă tînără, elegantă, frumoasă. Acum o vedeau și cu ochii liberi.

Una dintre babornițe observă :

— Ce urîtă e individa ! Și cît e de bătrînă !

— Cred că are anii noștri, ai tuturora, la un loc... Dar ce împopoțonată e, la vîrsta ei, ricană o a doua babornițâ.

— Ia mai tăceți din gură, spuse liniștit Marius Lupșa. Am recunoscut-o. E Mariela Simionescu, de la *Național.*

— A, Mariela Simionescu ! strigă o a treia babă. *Mai trăiește* ? Păi a trecut de nouăzeci de ani !

— Ce timpenie ! mîrîi un bătrîn actor, George Strehaia. Mariela Simionescu abia dacă a împlinit douăzeci și șase sau douăzeci și șapte de ani. Gurile astea ale voastre spurcate și rele !...

— Ce ? ! răsună ascuțit vocea uneia dintre babe, ai văzut prospătură și ți s-au aprins călcîiele !

— S-ar aprinde ele, s-ar aprinde, dacă..., bombăni Strehaia și, părăsind terasa, coborî cu precauțiune treptele. Era bătrîn și trist...

Vizitiul trosni o ultimă dată din biciușca sa isteață și căluții se opriră scoțînd aburi pe nări, sau pe unde scot aburi caii. Biciușca țăranului de pe capră părea să fie o biciușcă reală, iar nu o mitralieră *Spandau*, sau cine știe ce armă secretă despre care știe toată lumea : țăranul avea și el o aparență perfect reală, și cu greu ai fi admis că e *Reichsmarshall*-ul Goering, stăpînul *Luftwaffei*, sau chiar Hitler, în deghizament. Caii, regret că mă repet, erau de asemenea reali, în mod cert cai, și nu tancuri englezești *Stuart* — dar, elementul, ca să zic așa, *celmaireal*, era actrița Mariela Simionescu, de la *Național*, în ciuda faptului că frumusețea ei *ireală* te transpunea într-o stare de vis.

Doresc cu orice preț să nu devin siropos făcînd o foarte succintă descriere a acestei persoane, suplă, cu ochi albaștri, alungiți, buni și răi în același timp, și cu un păr blond, absurd. Spun absurd, fiindcă alt cuvînt nu găsesc. Pletele foarte lungi și prea puțin ondulate, mai ales către capăt, emanau o lumină, însă nu o lumină solară, ci acea anumită văpaie de vrajă a lunii, pe o noapte înnourată, cînd Selena se ivește brusc între aripile negre ale norilor.

Ea, M.S.*, sări ușor din sanie, scoase căciulița de astrahan, își scutură acele plete neverosimile, privi împrejur și zîmbi.

* Sau *Planeta Trandafir Negru*, misterioasa prietenă a lui Sergiu Ceclan Xilliphant.

Zîmbetul ei a fost interpretat în chip diferit, de toți și mai cu seamă de *toate.*

George Strehaia, bătrîn și vechi galanton, se înclină ceremonios în fața tinerei vedete, după care o conduse pe terasă și o prezentă celorlalți, găsind cele mai potrivite cuvinte, și cele mai măgulitoare. Din spusele sale reieșea că, încă de pe acum, Mariela Simionescu e o puternică personalitate a scenei, și că ea continuă glorios tradiția altor mari actrițe, dintre care unele se află aici de față și, zicînd așa, diplomat, se înclină în stilul său inimitabil în direcția celor vreo trei octogenare, aceleași care, cu un minut mai devreme, o denigraseră pe tînăra actriță. Babornițele zîmbiră acru.

Bucătarul Ion Dușa, prompt, se înființă, își stăpîni un început de strîmbătură amabilă și ușor libi... — dar nu, nu doresc să pronunț acest odios și freudian termen — și o întrebă pe vedetă cam cu ce ar putea să-i fie de folos : o cafeluță, o gustărică, o beutură ?

Actrița mulțumi, mărturisind fără ifose că are într-adevăr o foame de lup, mai exact de lupoaică, Ion Dușa, zis John, zise că e limpede, știe el ce are de făcut. Și, într-adevăr, știa, și mai știa că apariția faimoasei actrițe ar trebui exploatată cumva și în folosul său — însă cum ? Iată o problemă. Bucătarul învățase de la viață, și de la neviață, că e musai să tragă foloase din orice !

De după o perdea îl pîndise tot timpul tînăra Gerti, fata doamnei Haller, așa că mai jos, în bucătărie, John-profitorul avu parte de un binemeritat scandal. Gerti îi declară pe șleau că nu mai împarte niciodată cu el patul și toate celelalte, deci n-are decît... etc.

În acest timp, urmată de suita de bătrîni și bătrînele, *Planeta Trandafir Negru* intră în sala clubului, unde se debarasă de blana ei elegantă, și continuă să viziteze „*Casa de Retragere*", explicînd că însuși George Stamatiu-Salamandră o îndemnase să se plimbe către acest meleag de

basm, pentru a se odihni puțin, pentru a descreți frunțile pensionarilor cu verva ei sclipitoare, sfat ce se dovedea neavenit, căci, după cum observă ea, frunțile tuturor sînt cît se poate de descrețite, și, în sfîrșit, pentru..., ei bine da, de ce să ocolim adevărul crud, pentru a cunoaște de pe acum locul unde și ea se va retrage curînd, curînd...

La aceste vorbe nesocotite, corul bărbaților protestă VAAAI ! ! ! Se poate ? Ce înseamnă „curînd" pentru o femeie *atît de* înfloritoare ? ! Corul, ce e drept, mut, al babelor, în schimb cîntă : *Da-da ! Da-da !* De pe acum ar trebui să te instalezi aici, fîțîită stafidită și nerușinată !

În vreme ce Ion Dușa pregătea o gustărică suculentă, în timp ce fecioara Gerti toăia fără încetare despre cît *este* de răi și spurcați bărbații, și în speță el, de față, care și căzuse în mrejele acelei... din Capitală, în timp ce mama ei, doamna Haller pregătea odaia specială pentru oaspeți, Mărioara Simionescu își continua plimbarea de-a lungul și de-a latul „*Casei*", însoțită de George Strehaia, Marius Lupșa, și de alți foști actori, precum Dinuleț-Ari, Pierre le Fou și Marcel Fliegerman. Aceștia se interesau ce mai e nou prin București, cum înaintează stagiunea și cum sînt suportate bombardamentele..

Babele, inutil să spun, se volatilizaseră — deși acest fenomen curios, volatilizarea unei babe, aș dori să-l văd și eu (însă cine n-ar dori ?).

Actrița răspundea cu amabilitate și precizie la întrebări, însă un observator atent, de pildă unul de talia maiorului Maximilian Cornea (și să știți, nu întîmplător plasez aici numele său), ar fi remarcat că, vizitînd „*Casa de Retragere*", *Planeta Trandafir Negru* părea să caute ceva anume. Și într-adevăr, căuta. La un moment dat puse și ea o întrebare :

— Dar unde e amicul meu, „contele" Ionescu-Mâșkin-Vampiru ?

— Ooooh ! ohăiră într-un glas bătrînii actori. Aici e o treabă tare încîlcită !

— Da, încîlcită, repetă Marcel Fliegerman. Dumnealui, Vampiru, împreună cu Ceapă-Focșani și cu Cristophor Columb, au format, cum îi zice, o poteră și s-au dus...

— Allah el akbar, o poteră ! exclamă tînăra doamnă. Dar ce, ne aflăm pe vremea lui Billy the Kid, sau a lui Wyatt Earp, la Long Branch Saloon, din Dodge-City ?

— Nu, domniță, mîrîi cu tristețe Pierre le Fou, nu ne aflăm la Dodge-City — din păcate. Pe ăia trei colegi ai noștri i-a apucat un fel de sminteală senilă și s-au dus să prindă doi oameni simpatici care, mai mult de dragul hazului, au șterpelit un avion nemțesc !

— Ca glumă — merge, acceptă Mariela Simionescu. Bănuiesc că e vorba de un avion-jucărie...

— Ba dimpotrivă, obiectă Dinuleț-Ari, parcă mîndrindu-se, e vorba de un avion de luptă, care chiar și zbura !

— Doar nu vrei să spui, stimate coleg, că Vampiru și echipa lui au încălecat pe un alt aviòn și au pornit să-i prindă pe ăia. Nu bănuiam că dumnealui, „contele", cunoaște arta pilotajului.

— Da de unde, au plecat pe jos, doamnă... Fiindcă avionul acela nenorocit a căzut undeva în munți, iar supraviețuitorii... înțelegeți...

— Ce lucruri f a i n e se petrec aici, murmură Mariela Simionescu, puțin palidă, puțin transpirată la rădăcina părului ei absurd — însă nimeni nu observă emoția tinerei femei — și deodată se opri, aparent fără motiv, în fața unei uși capitonate. Umerii îi căzuseră, dar ochii, mari, se dublaseră, și întreaga ei atitudine exprima un anumit punct între deznădejde și speranță. Poate că numai marile iubiri, de vor fi existînd, îți creează o asemenea stare de spirit aproape inanalizabilă. Însă nici acum, nimeni din cei prezenți nu remarcă starea în care se găsea actrița — ea rămînea pentru ei pasărea albă oprită din zborul ei înalt, pentru numai o clipă, și întîmplător, în acest bîrlog cald, însă cu totul nepotrivit cu păsările albe.

Actrița, pornită să viziteze *în întregime* „*Casa*", aștepta, cum e și firesc, ca unul dintre însoțitorii ei să binevoiască a deschide ușa capitonată.

— Ch, ch, tuși teatral Pierre le Fou, cum să vă spun, poate că n-ar fi conzult să intrăm aici...

— Într-adevăr, hm, cred că nici nu avem cheia, bîigui Fliegerman.

— E o cameră rău famată, se încurcă în cuvinte Dinuleț-Ari.

— Nu chiar rău famată — însă, ch, ch, e locuința privată a patronului.

— Ei și ce, replică actrița, iar vocea îi suna ferm, în ciuda slăbiciunii de moment, domnul Stamatiu mi-a spus că am acces în toată clădirea, din pod, pînă-n pivnița cu vinuri...

— Mai este ceva, încercă să fie convingător Marcel Fliegerman. În acest moment odaia e ocupată de un neamț...

— Un neamț ? se miră Mariela Simionescu. Un actor neamț ? Nu știam că acest loc de retragere este accesibil și pentru... !

— Nu e vorba de un actor, domniță, ci de un ofițer neamț. Un maior. Pun pariu că e din SS.

— Ohooo !... Mă tem că am să fug de aici..., nu-mi place, murmură M.S. Apoi, deodată, reveni : De ce să fug ? Trebuie să profit de ocazie ! Voi avea cu cine să fac o conversație în limba germană !

Foarte decisă, actrița împinse ușa cea grea și capitonată. Nici unul dintre bătrîni n-o urmă, sărmanii, se temeau de maiorul neamț, acesta zbierase la ei fără jenă, în ciuda diferenței de vîrstă, numindu-i în fel și chip pentru că-i adăpostiseră pe răpitorii de avioane (cu toate că era vorba numai de un singur avion !), și-i amenințase cu arderea pe rug — și asta în caz că vor fi tratați cu o anumită clemență. Altfel, mai întîi, li se va smulge limba, unghiile și alte organe esențiale.

12 + 1.

Planeta Trandafir Negru pătrunse în cabinetul foarte plăcut amenajat de către Stamatiu-Salamandră. Draperii de catifea, de un galben pașnic și puțin trist, încadrau cele două ferestre, un covor gros cu păsări, tigri și femei, poate un „kelim" autentic, ascundea parchetul bine ceruit. Cei patru pereți, calcâio vechio, *saucumdracuispune*, se prezentau în culori felurite, toate pline de un fel de melancolie.

Cîteva tablouri atîrnau discret, pe-aici și pe-acolo, așezate în așa fel ca să nu le observi dacă n-ai chef — iar dacă ai chef, să-ți sară pur și simplu în ochi. O bibliotecă de format vag excentric ocupa o parte din spațiu, iar rafturile erau ocupate mai mult de bibelouri și mici statuete, de marmură sau poate chiar sculptate în fildeș — însă cel mai constrastant și de neînțeles element din acea pașnică și dulce încăpere era, desigur, insul în uniformă, insul ce sforăia pe unul din largile fotolii de piele neagră, rezemîndu-și cizmele negre, chinuitor de strălucitoare, de o margine, iar ceafa de cealaltă margine a fotoliului.

Își acoperise fața cu un ziar, un ziar nemțesc, spre a nu-l supăra lumina. Obicei mitocănesc. Să-ți acoperi mutra cu un ziar! Cascheta lui se odihnea pe un colț al splendidului covor. Lîngă cascheță, o scrumieră, o brichetă, un pachet de țigarete *Baden*.

Greu să-ți dai seama dacă militarul dormea de somn natural sau de beție — tot naturală. *Planeta Trandafir Negru* își recăpătă energia, ridică umerii, ochii i se subțiară ca ai unei pisici cînd intră în lumină, un zîmbet insuportabil de echivoc îi înflori pe figură, inspiră adînc și strigă din toate puterile :

— *Heil Hitler !*

Ofițerul azvîrli cît colo ziarul, sări în picioare, își drese într-o secundă ținuta și răspunse la salut. Avea o față *aproape* frumoasă, cu două minuscule aluniță pe obraz, vîrsta lui oscila între treizeci și doi—treizeci și șapte, părul castaniu nu-și pierduse în timpul somnului cărarea ca trasă cu rigla, iar ochii, nu foarte albaștri, însă nici nefoarte, nu păreau să fie împăienjeniți de somn și nici măcar de alcool. El se prezentă într-o foarte corectă limbă românească :

— Maior Eduard Lohausen, la dispoziția dumneavoastră, doamnă !

Mariela Simionescu, îi spuse, cu un fel de neglijență cine este, și cu ce ocazie se află la *„Casa de Retragere"*, după care adăugă, în nemțește de data aceasta :

— *Vorbiți prea bine limba mea, ca să cred că sînteți într-adevăr un german...*

La care maiorul Lohausen dădu o replică aproape subtilă :

— Iar dumneavoastră vorbiți prea bine germana, ca să cred că sînteți o actriță română, doamnă !

Ambii rîseră, scurt, rezervat, politicos. Maiorul culese de pe covor cascheta, țigările și bricheta, împinse un fotoliu de trestie către M.S., ceru permisiunea de a aprinde un trabuc, și-l aprinse, și făcu remarca :

— Studiourile noastre U.F.A., despre care desigur ați auzit, și unde *turnează* cei mai buni actori din lume, ar plăti mult să poată face filme cu o frumusețe atît de strălucită, de distinsă, cum sînteți dumneavoastră !

Actrița surîse, însă numai un micron dintr-o secundă.

— Iar Goebbels, supranumit „Tăurașul din Babelsberg", ar da de asemenea mult ca să mă ademenească la vilișoara lui ultrasecretă despre care știe toată lumea.

Maiorul înclină puțin capul și deveni foarte grav.

— În situația mea de ofițer al armatei germane nu-mi pot permite să fac comentarii pe această temă, doamnă.

— Înțeleg prea bine, domnule maior. Domnule *Sturmbannführer* SS Lohausen, preciză actrița. Ofițerul o privi drept în ochi, dar nu zise nimic. *Planeta Trandafir Negru* continuă : Ei bine, am să vă uimesc ! În mai puțin de o lună mă voi plimba pe *Unter den Linden*, la Berlin, fiindcă, într-adevăr, am un contract cu U.F.A.

— E formidabil ! Nu pot decît să-l felicit pe regizorul care v-a remarcat personalitatea. Sînt convins că veți străluci în filmele noastre, ca o stea !

— Personalitatea mea a fost remarcată mai de mult de către regizorii și spectatorii noștri, domnule maior.

— Se înțelege. Scuzați-mă ! Deci, mergeți la Berlin ! Ce n-aș da să fiu și eu acolo !...

— Fie vorba între noi, se spune că Berlinul nu e decît o grămadă de moloz...

— Vă dați seama că nici despre asta nu pot vorbi, însă vă asigur că se exagerează. Propaganda britanică, pro...

În acest moment cineva *nu* ciocăni la ușă, pentru că la o ușă capitonată e inutil să ciocănești, în schimb apăru capul negricios al lui Ion Dușa-John care, cu o reverență, o anunță pe doamna că prînzul ei este servit.

— Îmi acordați plăcerea de a dejuna cu mine, domnule maior ?

— Plăcerea este numai a mea, prea stimată *Frau* Simionescu ! Permiteți să vă ofer brațul ?

Maiorul Eduard Lohausen și *Frau* Simionescu defilară la braț pe largile coridoare, către salonașul intim (de asemenea rezervat exclusiv lui Salamandră), unde Ion Dușa așternuse o față de masă albă, cu broderii și alte fartafasîcuri. Trecerea ofițerului german și a actriței românce nu rămase, evident, neremarcată.

— Ai văzut, băbuiau babele, l-a și acățat ! Ce rușine !...

Bătrînii actori ridicau din umeri : doar nu era să se încurce cu vreunul din noi. Ce să-i faci, suspina cîte unul, de-aș avea acum doar șaizeci de ani !...

14.

La ceasurile zece dimineața deasupra comunei Miriș-tea-Cristurului strălucea un soare primăvăratec de martie, transformînd ulița într-o băltoacă prelungă, spre deliciul rațelor care încă mai forfoteau pe acolo.

Mercedesul negru al colonelului Knochen, condus de insul cu nas kilometric, trecu în viteză stropind pantalonii primarului Zgînhu care înjură pe chestia asta și trimise pe urma automobilului o flegmă din adîncul gîtului.

Mașina peticită a celor doi ofițeri din jandarmerie lunecă în direcție inversă ; pentru ca situația să devină de-a dreptul dramatică, dacă nu chiar comică, în pașnica localitate apăru o a treia mașină, un automobil cum nu se mai văzuse prin ținut, pe care poetul și cîntărețul popular local, badea Goron, îl compară imediat cu o ploșniță pe roate — era vorba de un Volkswagen.

Uluit de o circulație atît de intensă, ca și de avalanșa de evenimente, primarul Zgînhu renunță să mai meargă acasă pentru a-și curăța pantalonii și a-și lustrui bocancii stropiți, renunță să se mai ducă la Primărie, ci trase la Bodegă, care, într-un fel, tot de Primărie ținea. Acolo îl întîmpină fostul director, domnul Vancea.

— Ce zici, primarule, sătucul nostru văz că a devenit localitate rezidențială !

Primarul se răsti către cîrciumar :

— Ia dă-mi, Vasile, o litră din vinul acela tămîios. Nebotezat ! Apoi se întoarse către domnul Vancea ; în ochi îi sclipea un fel de mînie uimită, ca și cum celălalt l-ar fi jignit cu ceva : — Adică, ce vrei să spui, dom derector ? Azi toată lumea vrea neapărat să mă supere ?

În ăst timp, jandarmul Ion își lustruia cu mare sîrg cizmele de parcă s-ar fi pregătit pentru propria sa nuntă. La sediul postului domnea o curățenie neverosimilă, duşumeaua mirosea a petrol, a păcură, și chiar a odicolon, nicăieri nu zăceau hîrtii mototolite, mucuri de țigară, coji

de semințe ori vreun cocean de măr. Pe birou se aflau două dosare nou-nouțe, frumos aliniate (e adevărat, fără să conțină ceva), *Procedura Penală*, *Codul penal* și încă vreo două cărți ale Legii.

La ora aceea, plutonierul Gavrilă, în fruntea unei duzini de jindari aduși la fața locului printr-un ordin de sus, cu toții înjurînd de mama focului, se înțelege că numai în gînd, bătea coclaurile cele sălbatice și umede în căutarea numiților Ceclan și Balamela. Se opreau prin cătunele răzlețe, prin gospodăriile izolate ce năluceau aici sau dincolo, întrebau, nimeni nu știa nimic, nu văzuse nimic. Veche datină țărănească, nu știu, n-am văzut. Fără decît numa poate-n altă parte... Plutonierul Gavrilă, și el rural din moși-strămoși, știa prea bine că în felul acesta, executînd ordinul domnului căpitan Barbu Dan, nu va ajunge la nici un fel de rezultat.

De altfel, instinctul sănătos al lui Gavrilă îl avertiza că domnul căpitan, ca și domnul locotenent Căpitănescu Liviu nu pun mare greutate și rîvnă în aceste cercetări, ci mai mult un fel de silă, destul de bine ascunsă, probabil din cauză că aici se amestecase și poliția cea nemțească. Oare de ce se amestecase, cu ce drept ? Plutonierul cunoștea satele și ținutul. Îi cunoștea pe borfași, pe bețivani, le știa chiar și pe muierile ce calcă pe bec. Dacă se întîmpla un furtișag, o încăierare, sau *cinemaiștiece*, el știa unde să meargă, la țanc, și ce pedeapsă să aplice, fără a se încurca cercetînd prea adînc legea scrisă, însă ei, acum, căutau niște oameni care șterpeliseră un avion german, așa cum ai fura o găină... Cazul îl depășea. Zăpada se făcuse moale, soarele bătea puternic. Cîte un gospodar mai așezat la care poposeau în timpul *cercetării*, dispărea în *pimniță*, de unde revenea cu cîte o *cantă* de vin acru dar sănătos : acru, fiind, stors din struguri „Delavarí", ce

arareori apucau să se coacă de-a binelea, sănătos, fiind totuși de struguri. Plutonierul n-avea nimica împotrivă, însă îl deranja gîndul, așa cum te deranjează o musculiță ce ai prins-o în ochi și n-o poți nicicum dibui, că în cele din urmă va raporta **negativ** domnilor ofițeri care, cum le și cerea datoria, or să se supere și or să-l mustre...

Căpitanul Dan și locotenentul Căpitănescu jucau table în cea mai luminoasă și mai bine încălzită odaie din casa primarului Zgînhu. Cel puțin o sută cincizeci de mii de farfurii, de toate formele și zugrăvite în toate feliurile, împodobeau pereții acestei încăperi, dar important era că, pe masa vastă, doamna primăreasă aranjase o copioasă gustare, alcătuită din felioare de slană, costiță afumată, ouă fierte, tari, curățate de coajă, despicate în două, presărate cu piper și cu fire de mărar, verzi și aromate, conservate cine știe cum, jumări de porc înconjurate de felii de ceapă, de ardei roșii murați, și chiar de mici lubenițe murate ; în mijlocul acestor bunătăți trona o sticlă.

Căpitanul dădu șase-șase, îl făcu *marți* pe locotenent și zise :

— ... (înjurătura în cauză), ce mama dracului, noi sîntem supuși austrieci ? ! Și întinse o mînă lungă spre clondir. Locotenentul Căpitănescu întinse o mînă mai scurtă (fiind mai mic în grad) către păhărele. — Tu ce zici, măi Liviule, vorbi mai departe căpitanul Barbu Dan, de toată afacerea asta ?

— Domnule căpitan, dacă-mi permiteți...

— Păi sigur că-ți permit, că de-aia te-am și întrebat ! Servus !

Goliră paharele. Mireasma toamnelor, aproape întotdeauna prea scurte, dar poate prin aceea mai perfidă, li se plimbă pe limbă.

— Dacă-mi permiteți să fiu sincer, mie afacerea asta nu-mi...

Se auzi o bătaie în ușă și intră primăreasa. N-am spațiu și nici chef s-o descriu pe nevasta lui Zgînhu, nici pe verticală, nici pe orizontală, nici măcar din punct de vedere transcedental — deși sînt serios convins și conștient că un autor care se respectă ar cheltui în acest sens spațiu cu nemiluita.

— Domnilor ofițeri, spuse femeia, vă caută jandarmul.

— Care din ei ?

— Ajutorul șefului de post, Ion.

— Să intre ! decise căpitanul.

Jandarmul Ion pătrunse, se descoperi și începu să raporteze. Barbu Dan îi tăie avîntul cu o mișcare a palmei.

— Nu-mi sparge timpanele, băiete. Vino mai aproape. Așează-te.

— Păi nu-mi permit în prezența dumneavoastră să...

— Așează-te. Ordin. Ce zici, locotenente, se întoarse căpitanul către Căpitănescu, îl omenim cu un păhărel ? Îl omenin. Bea, Ioane !

— Domnu' șef, nu-mi permit să...

— Lasă. Ordin. Bea. Și spune ce ai de spus, însă pe scurt și cu glas mulcom...

Jandarmul Ion dădu pe gît păhărelul, și din avînt îl sorbi și pe-al doilea, apoi raportă că în sat apăruse un ofițer neamț. Căpitanul își arcui sprîncenele, iar locotenentul observă, nemulțumit și el, că ofițerul neamț apăruse încă ieri, domnul acela negru, cu palton negru și pălărie neagră, jandarmul Ion însă, încălzit de șnaps, precizează că de data aceasta e vorba de un ofițer german a d e v ă r a t, adică în uniformă, și asta nu e tot, dar acest maior neamț venise cu o sanie din direcția „casei de bolunzi" a domnului Stamatiu, iar în sanie se mai afla și o doamnă cu păr blond și lung și foarte frumoasă, atîta de frumoasă că pînă și dom părinte Neamțu, adica popa din sat, cam bolise lung ochii după dumneaei. Probabil tot o nemțoaică.

La întrebarea unde se află aceştia doi în prezent, jandarmul Ion raportă că au tras direct la Bodegă, iar ofiţerul neamţ îi ceruse cîrciumarului Vasile, *pe româneşte*, să-i pregătească niște pui la frigare cum ştie el mai bine, că altfel..., şi că în aşteptarea mîncării, neamţul şi nemţoaica se cinstesc cu vin tămîios din cel scump şi nebotezat. În cîrciumă, toată lumea se hoalbă la ei, însă lor nici nu le pasă.

— Mă băiete, eşti bine informat, te felicit, vorbi căpitanul şi-i mai puse rachiu în pahar jandarmului Ion. Acesta sorbi, cu şi mai puţină timiditate, iar apoi spuse că n-a isprăvit raportul decît pe jumătate.

— Ei, drăcie, ce s-a mai întîmplat, a explodat vreun taur ? întrebă locotenentul Căpitănescu.

Ion răspunse că *încă* nu explodase vreun taur — cine a mai pomenit una ca asta ? — în schimb în sat mai apăruse un automobil, cu înfăţişare de gîndac şi că din automobilul-gîndac coborîse un ofiţer român cu gradul de maior în *antilerie*. Şi ce făcuse, deci, maiorul român ? Nu mare lucru, se dusese direct la casa lui badea Şopterean, acolo unde-şi are găzduire şeful acela, colonelul acela german, în civil. Asta am avut de raportat, încheie jandarmul Ion, se ridică, bătu din călcîie, mormăi „să trăiţi" şi dispăru iute, de teamă ca superiorii să nu-i mai toarne rachiu, — dacă e de crezut una ca asta...

Cei doi ofiţeri de jandarmi se apucară să mănînce, gînditori.

— Mă Liviule, zise căpitanul, trebuie să acţionăm !

— Aveţi perfectă dreptate ! Dar cum ?

— Să începem cu asta : îi facem curte nemţoaicei, şi pe urmă vedem ce iese.

— Iese dandana, observă, nu fără rezon, locotenentul. Cînd într-o afacere şi aşa destul de încîlcită se vîră şi o damă...

15.

O seară blîndă se așternea peste anonima localitate Mirișteа-Cristurului.

Standartenführerul SS Franz Knochen, alias domnul Ionescu, se delecta cu o farfurie de lapte acru, rece, bună, în casa lui badea Șopterean, care bade Șopterean se simțea extrem de onorat de un așa mosafir distins, și el, și nevastă-sa Rozina, și chiar fiica lor, tot Rozina, în vîrstă de 19 ani. Acum, dacă nădăjduiți că voi îndesa între aceste pagini și o istorioară de amor sau de seducere, cu colonelul Knochen și cu virginala Rozina (cea tînără), vă previn de pe acum că așa ceva nu are să se întîmple.

Înserarea căzuse în proporție de cincizeci la sută, cînd *Volkswagenul*-ploșniță opri în fața gospodăriei lui badea Șopterean, iar de la volan coborî un ofițer în uniformă românească. Un maior, tînăr încă, zvelt, cu fața prelungă și dantură perfectă — dacă aceste amănunte pot ține locul unui portret fizic.

Din nou e necesar să fac o paranteză. Jandarmul Ion raportase superiorilor săi că „ploșnița" ce-l adusese pe ofițerul român descinsese în sat în cursul dimineții — ori, iată, că acum e seară...

Ofițerul român, cu grad de maior, își revizui ținuta, luă de sub scaunul automobilului cîrpa ce-i folosea la lustruitul geamurilor, și-și lustrui de data asta cizmele. Aprinse beculețul din „ploșniță" și se pieptănă cu grijă în oglinda retrovizoare, meticulos, fără grabă urmărit de după gard de către Rozina, de mama ei, tot Rozina, și chiar de către badea Șopterean în persoană.

Maiorul român intră în ogradă, cam țeapăn, dădu bună seara, se interesă de ușa care dă la domnul Ionescu, ciocăni în ușă, căpătă permisiunea de a intra, ceea ce și făcu, iar odată pătruns acolo, mai țeapăn ca oricînd dădu salutul nazist, ce e drept, cu voce joasă, să nu fie auzit :

— *Heil Hitler !* După care, cu glas ceva mai sonor, adăugă : Maiorul Maximilian Cornea, la dispoziţia dumneavoastră, domnule Ionescu !

Standartenführerul Knochen tocmai îşi ştergea buzele cu un şervеţel alb, neprihănit ca şi Rozina cea tînără. Dacă faţa lui ar fi fost accesibilă unor sentimente precum duioşia, spaima, uimirea, sînt sigur că înfăţişarea lui ar fi suferit o transformare subită. Obrazul colonelului nu se lăsă însă pradă seismelor sufleteşti, deşi poate că, repet, poate că un ochi bine versat ar fi deslușit pe chipul său un început de indignare. De altfel, bine justificată ! Vorbi pe un ton calm, liniar, şi, lucru ciudat, în vreme ce vorbea, buzele parcă nici nu i se mişcau :

— *Sturmbannführer* Lohausen ! Surpriza pe care mi-ai pregătit-o este de cel mai infam gust ! De ce te-ai... „machiat" în uniformă de ofiţer român ? Şezi ! Acolo ! Să vorbim în continuare pe româneşte. Aştept.

— Domnule Ionescu, vorbi maiorul „român", în realitate detectiv al *Gestapoului,* unul dintre cei mai pricepuţi, om care cunoştea vreo şapte limbi datorită unei memorii ieşite din comun. Domnule colonel, urmă maiorul, de cînd am pătruns în acest ţinut, trăiesc o senzaţie absurdă de irealitate. Nu m-aş mira dacă în clipa următoare mă voi trezi în locuinţa mea de pe *Westerwaldstrasse,* constatînd că totul nu a fost decît un vis, sau, dacă îmi daţi voie, un coşmar. De ce m-am deghizat în ofiţer român ? Pentru că prin intermediul agenţilor H-21 şi H-41 am aflat că împuternicitul român al Siguranţei, un anume anonim maior Maximilian Cornea, avînd misiunea de a-i descoperi pe cei doi diversionişti Ceclan şi Balamela, el vorbind la perfecţie limba noastră, şi-a pus uniformă de ofiţer german şi se dă drept maiorul Lohausen — adică eu. Un afront pe care l-am suportat greu ! Mărturisesc cu toată sinceritatea că nu ştiu dacă am procedat bine, dar un fel de ambiţie, sau să-i spunem vanitate, m-a obligat

să le dovedesc acestor români că, dacă un ofițeraș valah își poate permite jocul de-a deghizamentul, cu atît mai mult un polițist german îi poate da replica — și încă o replică perfectă.

— Mda, perfectă, mîrîi Knochen. De unde știi ?

— Permiteți-mi să continui. Am încercat să meditez... Poate că ideea acestui maior Cornea e o mică idee genială, bineînțeles involuntară. Atrăgînd în felul acesta atenția asupra sa, poate că ne dă o și mai mare libertate nouă de a acționa și a-i captura pe Ceclan și Balamela.

Knochen, abia stăpînindu-se, întrebă :

— Și cam pe unde se află acum acest individ, maiorul Cornea ?

Lohausen, se căută de țigări, dar privirea pustie, aparent pustie a superiorului său îl opri, la vreme.

— Unde poate fi acest ageamiu, acest cabotin, dacă nu la cîrciuma din sat, unde se dă în spectacol... ; bea cît șapte, și înfulecă în compania unei blonde despre care am aflat că e o actriță destul de cunoscută din București și care naiba mai știe ce caută aici. Agentul nostru H-21 se află și el acolo și nu-l scapă din ochi.

Din ușă răsună o voce severă :

— Ageamiu și cabotin este agentul H-21, și n-aș pune, în locul dumneavoastră, mare bază pe el ! Și întrucît el a băut cît șapte, la ora asta e beat șaptezeci și cinci la sută, dacă nu chiar optzeci...

— Cum ai deschis ușa fără să te auzim ?

— Așa cum o deschide un ageamiu și un cabotin, rînji Cornea.

Ofițerii germani nu spuseră nimic, însă amîndoi gîndeau că impertinentul ar trebui împușcat pe loc, dar... era înarmat, și nu se știe cît de iute știa și el să mînuiască pocnitoarele. Judecînd după felul în care apăruse, neauzit...

— Permiteți să intru ? și maiorul Maximilian Cornea, în uniformă de *Sturmbannführer* SS, înaintă, fără a fi obținut permisiunea. Se prezentă foarte corect, declarînd că

e gata să sprijine cu toate capacitățile sale pe colegii germani, iar că travestiul său nu e decît o capcană întinsă periculoșilor indivizi Ceclan și Balamela care, departe de a fi niște blînzi naivi, sînt niște vulpoi bătrîni, fiindcă altfel (malițioasă remarcă, fie vorba între noi), n-ar fi izbutit să s u s t r a g ă cogeamite avion *Honduras-Fokker* de pe un aerodrom german — or, după cum se știe în lumea întreagă, și poate chiar și-n alte lumi, o bază militară germană secretă nu e păzită de niște semidocți, ci de niște militari, ceea ce e cu totul altceva.

Standartenführerul Knochen îl examina cu ochii săi versați pe falsul *Sturmbannführer* SS Maximilian Cornea, subțirel, însă vînjos, cu o gropiță în bărbie, în excelent croita uniformă de ofițer german. Producea o impresie excelentă. La Berlin, și chiar la Aachen, unele femei ar fi întors capul după el.

Totuși, bătrînului copoi care era Knochen-Ionescu nu putea să-i iasă din minte o idee, și fixă și obsedantă : agentul poliției române care se ocupa de aceste afurisite cercetări, n-ar fi trebuit să iasă *la lumină* în uniformă nemțească, și în general, *în nici un fel de uniformă !* Era ca și cum, voind să prinzi cu șoarece, te-ai deghiza în mîță ! Și cu atît mai mult, detectivul Lohausen, atît de apreciat acolo *sus*, ar fi trebuit să-și reprime ambiția absurdă, și nulă din punct de vedere al „subtilității", de a-i da o replică lui Cornea, deghizîndu-se în ofițer al armatei române.

Pentru prima dată în ultima sută de mii de ani, *Standartenführerul* SS Frantz Knochen se găsea în fața unei situații absolut aberante și nu mai știa ce să spună. Nu reușea să ia o decizie — or, trebuia luată urgent una, dacă nu mai multe. Îi examina, pe rînd, pe cei doi falși ofițeri, sau mai bine zis ofițeri inverși, și se întreba ce este de făcut.

În vreme ce se întreba ce este de făcut, parcă anume pentru a pune capăt frămîntărilor sale, geamul ferest ei ce dădea în grădina lui Badea Şopterean se făcu ţăndări. Nu fără motiv. Nici un geam nu se face ţăndări fără motiv. Un glonte pătrunse în partea stîngă a pieptului, un al doilea în partea dreaptă.

E vorba de pieptul *Standartenführerului* SS Frantz Knochen.

Acela se prăbuşi de pe scaun, moale şi, poate, mort.

Şi atunci avu loc următorul dialog de necrezut. Detectivul *german* Eduard Lohausen zise :

— În calitate de poliţist *român,* te arestez domnule *Sturmbannführer* pentru asasinarea *Standartenführerului* Knochen !

Maximilian Cornea, detectiv *român,* replică imediat :

— În calitate de *agent al Gestapoului,* te arestez, domnule maior, pentru asasinarea *Standartenführerului* Knochen.

De undeva de jos, se auzi geamătul colonelului Knochen :

— Încă n-am murit ! Chemaţi un medic ! Arestaţi-vă *reciproc,* foarte bine, dar începeţi de îndată cercetările !

16.

Aşa fusese scris, ca liniştea paşnicului sat Miriştea-Cristurului să fie adînc tulburată de sosirea „şefilor" şi a streinilor, nu numai în timpul zilei, ci şi în puterea nopţii.

Cercetări ulterioare au stabilit că se trăsese cu arma de pe ramificaţia principală a unui bătrîn nuc, punct de unde se oferea un unghi excelent către cele două ferestre ale camerei în care fusese găzduit *Standartenführerul* Knochen.

Badea Şopterean, pe care căzuse această nemaipomenită pacoste, proferă în acea noapte, ce nu se mai is-

prăvea, o suită impresionantă de blesteme și înjurături, parte din ele remarcabile prin originalitate, însă care, oricum, nu făceau cinste unui bun creștin ortodox... Una dintre aceste zemoase înjurături era adresată, cu totul inutil, bătrînului nuc, de bună seamă elementul cel mai inocent în acel șir de evenimente regretabile, — dumnealui, secularul arbore, străjuind ca un oștean livada baciului Șopterean și oferindu-i an de an (iată o suită de rime la care nu mă așteptam !) recolte cît se poate de mulțumitoare de nuci.

În sat se produse mare vînzoleală, toți se treziseră, izbucniseră pe la porți sau chiar în mijlocul uliței, riscînd să fie striviți de automobilele care și ele se puseseră în mișcare, în toate direcțiile în același timp. Dar vînzoleala din sat nu se poate compara cu agitația dementă ce se instaură în întreg căminul, liniștit pînă atunci, al lui badea Șopterean.

În primul rînd, nevasta Rozina și fiica Rozina fură imediat expediate, în lungile lor cămășoaie de noapte și cu cîte un suman aruncat la repezeală pe umeri, să-și continue somnul — de mai era posibil așa ceva, la cumătra — culmea — tot Rozina, o rudă a familiei.

Badea Șopterean fu însă reținut în propria sa casă, nu că ar fi fost bănuit de a avea vreun amestec în acea stranie tentativă de asasinat, nu, ci din rațiuni adînci și misterioase, dintre care cea mai puțin misterioasă (e doar un gînd perfid al autorului, care avea să se adeverească însă) părea să fie că prezența lui era absolut necesară aici pentru a stimula c u r s i v i t a t e a cercetărilor prin dese coborîri în *pimniță* de unde să nu iasă cu mîinile goale, în speță cu *canceul* gol.

Prin odăile încăpătoare ale casei lui badea Șopterean, acum cu toate ușile date în lături, se circula intens ca într-o zi de praznic, de nuntă sau de înmormîntare.

Se aflau de față, convocați în graba mare, primarul Zgînhu, foarte prost dispus, căpitanul de jandarmi Bărbu

Dan. Încruntat, locotenentul Liviu Căpitănescu, oarecum bine dispus, fără motiv, jandarmul Ion, aiurit, neştiind ce să facă şi să spună, fostul director Lucian Vancea, care mereu repeta că el „presimţise", actualul director Doru Macrea, care, în prima tinereţe, voind a deveni mare detectiv şi nereuşindu-i, acum încerca să „prindă" cîte ceva, rapsodul popular Goron, pe care meseria îl obliga să fie de faţă la toate evenimentele importante, spre a le imortaliza, apoi, popa Neamţu, care se echipase în grabă şi venise însoţit de *sfăt,* pregătit să asculte o ultimă spovedanie, să dea o ultimă dezlegare celui rănit, cu toate că nu cunoştea datina în religia străinului, dar, vorba aia, Dumnezeu e acelaşi peste tot şi pentru toţi.

Lipsea plutonierul Gavrilă, aflat pe teren, în schimb veniseră alţii, chemaţi sau nechemaţi, însă piesa cea mai importantă lipsea. Asasinul. Deşi, dacă ar fi fost vorba de un asasin inteligent şi niţel pervers, s-ar fi înghesuit şi el acolo, în primele rînduri, afişîndu-se aşa, numai de sîc. Însă Cornel Balea nici deştept nu era, şi cu atît mai puţin subtil ; el o tulise de urgenţă de la faţa locului, foarte grăbit să-i raporteze lui papă Fischer despre succesul misiunii sale, şi să încaseze restul sumei. Nu se îndoise o clipă de succes, — chiar şi îndoielile cer un anumit grad de inteligenţă, el era convins că domnul cu pălărie neagră, palton negru, privire neagră, e mort : *îl văzuse căzînd.* Pentru un idiot atîta e suficient : să vadă căzînd, în creierul său microscopic n-are cum să se nască ideea că *nu e suficient să cazi, ca să şi mori.* Individul acesta ştia că ambele proiectile expediate din pistoletul său *Lee-Mansfield,* prevăzut cu amortizor, îl loviseră în plin, adică în piept, pe domnul Ionescu, or, în condiţiile în care două obuze, calibrul 45, îţi perforează cutia toracică — în mod normal, supravieţuirea este imposibilă. Chiar interzisă.

În mod normal.

Mai lipsea un element esenţial în condiţiile în care se produce o tentativă de asasinat : un detectiv care să preia

cu energie conducerea anchetei. E adevărat, sub acoperișul casei lui badea Șoptereau, se aflau doi detectivi *de excepție*. Maximilian Cornea, în uniformă de ofițer german, și Eduard Lohausen, din *Gestapo*, în uniformă de ofițer român ; aceștia doi *se arestaseră reciproc* și nu se pierdeau din ochi în odaia, singura mai liniștită, unde *Standartenführerul* SS Knochen, rănit *aproape* de moarte, însă *nu* de moarte, acum întins pe o largă futelniță, primea îngrijirile bătrînului doctor Silaghi, asistat de moașa Mocanu.

Colonelul Knochen, după primele minute de șoc, își revenise (ca și Heydrich, la Praga, în '42, care, deși rănit grav, se avîntase cu pistoletul în mînă pe urma atentatorilor), și acum era lucid și nu arăta a muribund.

Doctorul Silaghi, medic onest, fără ambiții, care trăise și practicase toată viața la țară, fără să viseze, precum majoritatea confraților săi, „strălucirea" marilor orașe, era unul dintre puținii oameni care nu-și pierduse cumpătul. El constată că ambele răni sîngerează moderat — semn bun — că, dată fiind starea mulțumitoare psihică a rănitului, probabil că, printr-un noroc, gloanțele nu afectaseră grav vreun centru vital, în speță inima, că altfel... În sfîrșit, mai trase și concluzia — atît de calm, de parcă ar fi tras cu linearul o linie dreaptă — că ambele proiectile rămăseseră „undeva în trup".

Zicînd așa, își îndreptă torsul greoi și surise absent, *nimănui*, urmărit de privirea grea a lui Knochen.

— Ei bine, extrage-le imediat ! porunci acesta, pe un ton ce nu admitea replică, numai că bătrînul doctor Silaghi nu accepta nici un fel de ordine în „parohia" lui, și în plus, cu toată figura lui rotundă și blajină, mai mult de staret decît de medic, nu putea fi influențat de nimeni și nu se temea de nimic. Chiar, era unul dintre acei rari oameni care nu se tem de nimic. Ca să nu-ți fie frică de nimic, trebuie, se zice, în primul rînd, să nu-ți fie frică

de moarte, ori „doc" Silaghi, nu se temea de Dumneaci, Moartea. El explică liniștit și convingător că e vorba de o operație dificilă care îl depășește, fiind absolut necesară intervenția unui specialist-chirurg, iar în cazul că vreunul dintre gloanțe „întîrziase" undeva în preajma coloanei vertebrale, chiar a unui neuro-chirurg.

— Dar, ridică vocea, atît cît îi stătea în putință, *Standartenführerul* Knochen, bărbierii-dentiști din America, ei, cum extrăgeau gloanțele *cow-boy*-lor, fără a fi specialiști, și fără să dispună de cine știe ce instrumentar deosebit ?

Moașa Mocanu nu înțelese defel sensul acestei întrebări. Ea sughiță și se indignă :

— Domnul doctor Silaghi nu e nici dentist, și cu atît mai puțin bărbier, așa să știi matale, și să-ți fie de rușine cum vorbești !

Nici doctorul, om *serios*, care în viața lui nu citise nimic despre Vestul Sălbatic, și habar n-avea despre necazurile pistolarilor îngrijiți de către bărbierii-dentiști sau bărbierii-spițeri. El nu întui nici pe departe la ce face aluzie mahărul ăsta român, neamț ? cine dracu să se mai descurce ?, bănui că poate însul cu două găuri în piept și cu viitorul cît se poate de neclar vrea să-l jignească — însă prea puțin îi păsa. El termină să panseze rănile și recomandă să fie chemat de urgență chirurgul Mihai Chindriș, conferențiar universitar, din orașul, tot universitar, O.

Colonelul SS întoarse ochii săi răi către cei doi detectivi care așteptau mai într-o parte, nu din cale-afară de bine dispuși. Doctorul Silaghi și moașa Mocanu auziră o conversație dintre cele mai stranii, care apoi, transpusă cu adăugirile și schimbările inevitabile, mai ales de către moașă suratelor ei, căpătă sensuri dintre cele mai hilare.

Knochen zise :

— Vă ordon să vă *dezarestați* ! Provizoriu... Porniți ancheta !

Maximilian Cornea gîndi că el, în fond, nu primește ordine din partea SS-istului, dar... dar aflîndu-se acum în uniformă germană, care era, în fond, „statutul" lui ?

Gestapovistul Eduard Lohausen, în uniformă de maior român, zise :

— Am înțeles, *Standartenführer !* Ordonați să ne schimbăm uniformele ?

— Nu ! Prea mare ar fi circul, și așa e prea mare ! Ce vor spune ceilalți ? și privi către ușa prin care răzbătea un vacarm — ce vor zice de aceste transformări de la oră la oră ? În felul acesta ajungem și noi la „Azilul" actorilor nebuni. Acționați, domnilor !

Cam în acest timp, invitații și neinvitații lui badea Șopterean constatară că părintele Neamțu se *dedublase*... La început își ziseră că e o simplă impresie — cauzată poate de faptul că popa cu pricina, în ciuda volumului său respectabil de popă prosper de la țară, forfotea mereu în toate direcțiile, sau poate, aveau năluciri de nesomn, ori de vinul prea gustos pe care badea Șopterean îl tot scotea din pivniță, bietul de el !... Mai tîrziu, acela avea să povestească tuturor că în noaptea cu pricina a fost păgubit de două sute de litri de vin, și numai puțin mai tîrziu cantitatea se dublă și deveni, ca să zic așa, o legendă. În sfîrșit, o legendă mai mică, și prea puțin importantă.

La un moment dat, căpitanul Barbu Dan îl întrebă, mai mult în șoaptă, pe locotenentul Căpitănescu :

— Mă Liviule, m-am amețit eu, ori se află acum printre noi doi popi ?

— Domnule căpitan, răspunse discret locotenentul Căpitănescu, tocmai mă întrebam și eu cine poate fi acest al doilea părinte care se află de cîtva timp printre noi... Îmi ziceam că de aș fi beat de vin, amîndoi popii ar trebui să semene între ei ca două picături de apă, pe cînd în realitate nu se aseamănă nici cît mîța cu pisica... cu cîinele vreau să zic. Totul e al dracului de încîlcit !

— Așa e, Liviule. Oare ce măsuri ar trebui să luăm ?

— Ei !... Dacă ar fi după mine, domnule căpitan, eu i-aș aresta pe toți, în frunte cu popii. și i-aș trimite știu eu unde. Din păcate — nu se poate.

— Nu se poate, e drept. Nu ne rămîne decît să mai gustăm niște vin, nu tocmai mult, ca să fim pe fază...

În acel moment, popa cel nou venit, parcă intuind că intrase în focarul celor doi ofițeri de jandarmi, înaintă către ei. Era tînăr, ager, avea o privire aspră, cenușie, și un glas care se cerea ascultat. Zise :

— Domnilor ! Vă rog să-l anunțați pe colonelul german că doresc a-i vorbi într-o problemă extrem de importantă !

Căpitanul Barbu Dan ezită, însă preț de numai o clipă. Gîndi, cu o anumită doză de răutate, că vizita unui preot îi va produce o mare bucurie colonelului SS grav rănit și poate pe moarte, și pe care el, căpitanul, nu-l iubea nici cît iubește vulpea strugurii acri.

— Prea bine, dom părinte, zise, să văd ce pot face pentru Sfinția Ta.

Ofițerul voia să-i ofere inferiorului său, de care-l lega o amiciție în limitele permise de funcțiile lor diferite, plăcerea de a vedea mutra SS-istului, în clipa cînd va afla că un popă vrea să-l vadă — poate pentru a-i da ultima împărtășanie ? !

Cei doi ofițeri de jandarmi defilară solemn, urmăriți acum de toate privirile, către odaia unde zăcea Knochen. Apoi, aceleași priviri, toate, se învîrtiră către tînărul popă pe care nu-l cunoștea nimeni. Bunul părinte Neamțu, cufundat într-o discuție complicată, teologică, dogmatică, laico-ateistă *șicumvămaipofteșteinima*, cu fostul director Vancea și actualul director Macrea, abia acum, cu condamnabilă întîrziere, remarcă prezența unui *coleg*. Își umplu paharul, mai umplu încă un pahar, și avansă legănat, cu ambele, către popa cel tînăr.

— Îţi doresc seara bună ! grăi amabil părintele Neamţu. Din ce parohie coboară Sfinţia Ta, că pe la noi nu te-am mai văzut ?

În acest timp căpitanul Barbu Dan, secondat de locotenent, îi explica foarte degajat, şi niţel cam „de sus", colonelului Knochen că un popă doreşte să-l vadă de urgenţă. Moaşa Mocanu se ridică de pe scaunul ei (doctorul Silaghi o lăsase acolo să-l vegheze pe bolnav, el, în acest timp, încercînd să ia contact cu un medic dintr-o altă comună), pentru a auzi mai bine ce se întîmplă. Reacţia lui Knochen a fost cea previzibilă :

— Un preot ? ! Aţi înnebunit ? Ce, arăt eu a om ce-şi dă duhul ? Sînteţi nebuni de legat !

— Domnule colonel ! se zbîrli căpitanul Barbu Dan, în numele colaborării dintre armatele noastre, vă datorăm respect, iar acum, aflîndu-vă aici rănit, prin forţa împrejurărilor, depunem eforturi pentru a fi gazde ospitaliere şi pentru a vă îngriji cît mai bine. Dar, în acelaşi timp, protestez categoric împotriva insultelor. Vă cer să vă retrageţi imediat cuvintele ! Sîntem ofiţeri în exerciţiul funcţiunii, nu permitem să fim lezaţi de către nimeni !

— De ce mi-aţi adus un popă pe cap ?

— Un preot nu e de prisos niciodată, nicăieri. A spus că doreşte, repet, să vă vorbească într-o chestiune extrem de importantă.

Colonelul SS îşi zise că, în haosul acesta general al deghizărilor, e posibil ca vreunul dintre agenţii săi, H-21, sau H-41, să-şi fi pus — ce inspiraţie ! — anteriu de popă, şi se decise :

— Bine ! Lăsaţi-l să intre !

— Nu sîntem uşieri ! răspunse imediat căpitanul, rămînînd în aşteptare, la fel de ţeapăn ca şi subalternul său.

Standartenführerul Knochen deveni brusc extrem de conştient că e numai în favoarea sa să rămînă în relaţii

dacă nu prietenești, cel puțin corecte cu acești draci de jandarmi. Cedă :

— Domnilor, regret ! Luați vorbele mele, pe care le retrag, drept manifestarea unui om bolnav, fiindcă sînt într-adevăr bolnav, serios rănit, după cum știți... Sper că înțelegeți starea în care mă aflu și sper să colaborăm mai departe în misiunea noastră comună. Și... și, să nu mă înțelegeți greșit, vreau să vă informez că sprijinul dumneavoastră nu va rămîne neräsplătit.

Ofițerii zîmbiră vag, salutară scurt și ieșiră. Îl văzură pe popa Neamțu și pe părintele cel tînăr, fiecare cu paharul în mînă, conversînd sîrguincios, pe îndelete, poate chiar pe seama existenței sau inexistenței Atotputernicului. Locotenentul Liviu Căpitănescu îi porunci jandarmului Ion :

— Jandarm ! Condu-l pe domnul părinte în camera rănitului !

Popa Neamțu se lepădă de paharul de vin că de Sathana, își căută crucea, mirul, îi făcu semn *sfătului*, și se pregăti să-l urmeze pe Ion, cînd, spre stupoarea generală, locotenentul îl opri.

— Să mă iertați. Sfinția Voastră ! Rănitul dorește să-l vadă pe dumnealui — și-l desenă cu o mișcare a bărbiei pe popa cel tînăr și nou-venit.

Jignit ca niciodată, părintele Neamțu își regăsi prietenii, fostul director și actualul director al școlii, mai bău puțin vin și bombăni ce rușine, ce rușine, ce rușine ! Normal era ca eu să-l spovedesc și să-i dau dezlegare de păcate, eu, iar nu veneticul acela care... care poate că nici nu e hirotonisit...

Aici, fără să bănuiască măcar, părintele Neamțu o nimerise !

Fostul director Vancea, om înțelept, observă că vanitatea nu e decît deșertăciune și viceversa, și că e foarte posibil că nou-venitul popă să fie de religie protestantă, catolică, lutherană, una mai *apropiată* de credința ofițe-

rului neamț, iar în acest caz opțiunea acestuia e justificată — păi nu ? Părintele Neamțu înclină pentru o clipă bărbia, mai bine spus barba sa aspră și aproape albă, medită asupra celor zise, le găsi în mare măsură justificate, mai gustă puțin din produsul *pimniței* lui baciu Șopterean și renunță să mai facă pe supăratul.

În acest timp, rapsodul Goron nici el nu sta cu mîinile în sîn — dar cum ? ! Venise prevăzut cu straniul său instrument de cîntat, o diblă-prevăzută cu un fel de trîmbiță, și, considerînd că tocmai venise momentul potrivit, se puse să îngîne, acompaniindu-se cu vocea, sau acompaniindu-și vocea cu acel instrument, un fel de baladă ce relata, mai tragedizînd, mai exagerînd, melodramatizînd și falsificînd, dar și deosebit de fidel pe alocuri, evenimentele acelei zile, cum veniseră în sat mulți militari, „militari și caporali", și domni ofițeri de jindari, și domni nebuni de la teatru, și alții, tot domni, de la poliție și de la *gestapoul* nemțăsc, și cu toții îi caută pe *aviantorii* cei ce zboară-n înaltul ceriului pe-un avion nemțăsc, pe care l-au furat, și bine au făcut, că dacă le place să zboare — de ce să nu-l fure ? !, cîtă vreme-i nemțăsc și nu românesc, că de-ar fi românesc, nu s-ar fi cuvenit, — și iată cum ei, din înaltul ceriului, l-or pușcat pe generalul neamț, iar acum un popă care nu e altul decît Diavolul, a mers la generalul din *gestapoul* cel nemțăsc, ca să-i ia, sau să-i cumpere, sufletul...

17.

Comparația ce o făcuse Goron între popa cel tînăr și Diavol nu era nejustificată ! Sathana nu personifică neapărat slutenia fizică, ci alte hidoșenii asupra cărora nu insistăm, fiindcă le-au definit cu mult lux de amănunte dumnealor, teologii. Diavolul, în unele legende, povești, istorii și istorisiri, e frumos — și cu atît mai periculos !

Popa cel tînăr era, se poate spune, chipeș, dar văzîndu-l cum pătrunde în cameră. *Standartenführerul* Knochen, om altfel netemător, avu un fior neplăcut de — cum să-i zicem ? spaimă oare, deși nu e probabil cuvîntul potrivit. Spaimă combinată cu ceva și mai rău, cu o presimțire despre ceva care trebuie să se întîmple, și e inevitabil să se întîmple ! Acest popă, desigur fals popă (cum se exprimase, întîmplător, părintele Neamțu, și cum era convins colonelul), a venit ca să omoare, să desăvîrșească ceea ce făcuse omul cu pistolul, de nu va fi fost chiar el acela. N-ar fi trebuit să mă lase aici singur cu el ! se cutremură neînfricatul Knochen.

Cei doi detectivi, Cornea și Lohausen, plecaseră întru cercetări, iar pe țăranca asta, o femeie slăbănoagă, deși moașă, evident nu se putea bizui. Nervii aproape îi cedară, deschise gura să ceară după ajutor, dar imediat i se făcu rușine, să ceară ajutor cui, unor... ? unor oameni care îi erau pe față ostili ? Își aminti că mai are pistoletul automat și, cu o mișcare ce-i pricinui mari dureri, își duse mîna sub pernă.

Popa cel tînăr se apropia cu un mic zîmbet înghețat. Într-adevăr semăna cu un drac !

Colonelul SS se chinuia : unde am văzut eu acești ochi cenușii, distanți, pururi disprețuitori ?

— Ce mai faci, *Standartenführer* ? întrebă noul venit, intuind perfect în ce constă e s e n ț a mișcării lui Knochen — mîna vîrîtă sub pernă. Ai de gînd să faci tir asupra unui om care vine să-ți aducă alinare ?

Moașa Mocanu nu înțelese expresia „să faci tir", în schimb Knochen pricepu că celălalt, Diavolul, îl ghicise perfect. Unde am mai auzit acest glas, se chinuia mai departe colonelul.

— Nu mă recunoști ? întrebă Sfinția Sa.

Knochen clătina încetișor din cap, căutînd niște cuvinte. Nu găsea nici un fel de cuvinte. Insul necunoscut din fața lui parcă era *răzbunătorul din poveste.*

— Trebuie să conversăm între patru ochi, vorbi Diavolul-popă, cu o voce care nu admitea replică.

Standartenführerul, transpirînd de frică, de durere, de sentimentul imprevizibilului implacabil, mereu cu mîna încleştată pe pistol, o rugă pe moaşă să-i lase singuri cîteva minute.

— Cum doriţi, acceptă cu glas antipatic femeia, eu nu răspund de nimic — şi părăsi odaia aproape cu plăcere.

Preotul ridică de pe cap pălăria lui neagră ; părea să fie o soră geamănă a pălăriilor lui Knochen ; dar fiindcă nimeni nu ştia de care religie aparţine insul, nimeni nu protestase că nu se descoperă intrînd în casă : mai exact, nimeni nu remarcase amănuntul.

— Nici acum nu mă recunoşti ?

Colonelul SS zise că nu, tot mai terorizat — îi venise în minte un film cu o vendetă, sau cam aşa ceva, şi-n acelaşi timp i se perindau prin faţa ochilor scene din *Contele de Monte-Cristo,* cartea sa preferată din adolescenţă, în care, cum ştim, e vorba de răzbunări şi de mari răzbunări...

Sfinţia Sa îşi smulse barba cu aceeaşi uşurinţă cu care ai smulge un fir de pătrunjel tînăr.

— Domnul David Clementi ! suspină uşurat şi aproape fericit Knochen. Dar de ce, pentru numele lui Dumnezeu, te-ai costumat în Diavol... vreau să zic în popă ?

— Herr *Standartenführer,* răspunse Diavolul-preot, i-am descoperit pe cei doi fugari, Sergiu Ceclan şi Silviu Balamela. Iar acum, înainte de a vă avansa *coordonatele* lor, vreau restul de bolivari !

— A, perfect ! acceptă rănitul, extrăgîndu-şi cu precauţiune mîna de sub pernă, fiindcă acum nu se mai temea — avînd mare încredere în acest detectiv lacom de bani. Sub pernă, patul pistoletului său de fabricaţie olandeză rămase cald încă multă vreme, ar fi rămas cald chiar dacă în acel moment colonelul SS ar fi dat ortul popii şi s-ar fi răcit pe loc, fapt ce nu era exclus în prezenţa unui preot-

Diavol. Totuși, Knochen mai avea încă zile. Trebuie adăugat, însă, că nu multe. Acum însă suspină : — Ai putea totuși să mă scuteşti de subtilităţile diferitelor jargoane, dragă domnule Clementi !

— Printre altele, eu pot să vă scutesc de multe, mormăi Diavolul-preot, şi pe figura lui apăru iarăşi acea expresie de dispreţ care, prin ceva, ceva, era şi înfricoşătoare... Deocamdată, v-am scutit de grija de a-i mai căuta pe Ceclan şi Balamela. Sînt în stare să vă scutesc şi de alte griji, de pildă de grija restului vieţii ce o mai aveţi de trăit, dar o pornire de generozitate inexplicabilă mă împiedecă deocamdată s-o fac...

— Ce tot vorbeşti acolo, omule ? ! bolborosi Knochen.

— Nu vă mişcaţi mîna. Lăsaţi în pace arma de sub pernă. N-am să vă omor. În orice caz, nu acum. Clementi zîmbi *şi mai urît,* continuînd : Nu sînteţi decît un asasin, ce e drept de înaltă ţinută, înaltă clasă şi cu o „aleasă" pregătire, Herr *Standartenführer* SS ! Iar eu nu sînt decît un profesionist, de asemenea abil şi de o înaltă clasă, care, pentru bani, sînt ca şi obligat să mă angajez într-o afacere murdară cum este şi aceasta — vînzarea de frate. Trădîndu-i pe Ceclan şi Balamela, cedîndu-i *Gestapoului,* cu comit o vînzare de frate.

— Haide, nu mai exagera...

— E drept că o fac la un preţ ridicat... Am venit după răsplata ce mi se cuvine, conform convenţiei noastre, pentru serviciile pe care vi le-am adus.

— Îmi place că, în fine, te exprimi limpede, zise cu o mai liniştit colonelul, deşi în sinea lui nu era cu totul liniştit. Privirea lui Clementi era mai *rea* decît propria sa privire considerată a fi printre cele mai *rele !* Knochen continuă, potolit : Aprecierile pe care le-ai făcut la adresa mea nu mă impresionează cîtuşi de puţin ! Totul depinde din ce punct cardinal priveşti...

— Eu privesc dinspre Nord-Vest.

— Ce înseamnă asta ?

— E o parafrază după Hamlet.

— Ah ! Bine ! Afacerile adevărate nu se bazează pe sentimente de dragoste, prietenie sau respect reciproc, pe nici un fel de sentimente ci, ca să-mi însușesc vocabularul dumitale, pe mărci, galbeni, dinari, pe scurt, pe bani. Ei bine, vei căpăta acești bani !

— Nici nu mă îndoiesc. Altfel s-ar dărîma un perete. Peste patul în care te odihnești !

18.

Asasinul Cornel Balea pătrunse țanțoș în sala mare a localului *N-Y*. Își lepădase costumația de „alpinist", purta acum un costisitor costum din stofă englezească, de croială englezească și de culoare englezească. Zadarnic ! Vestimentația aceasta elegantă nu-i conferea nici cît negru sub unghie înfățișare de militar britanic proaspăt picat de prin colonii, pentru a-și petrece concediul de un an prin tavernele londoneze sau pe domeniile sale din Dartmoor, nu, mutra lui tot mutră de asasin rămînea, și cu această mutră el străbătu elegantul salon fără a saluta pe nimeni și se instală pe un taburet înalt, la bar. Acolo, în afară de barmanul de serviciu, se afla, din întîmplare, un oarecare domn Climescu, șeful pivnițelor — persoană de oarecare importanță deci.

Cornel Balea nu i se adresă barmanului, cum ar fi fost firesc, ci celuilalt.

— Bă Climescule, vorbi el pe un ton ce nu necesita comentarii, ia nu mai arde gazul degeaba, ci toarnă-mi una *mică*. Dar vezi, să fie *mare*, și mai ales să nu fie o poșireă. În contul patronului.

Șeful băuturilor îl șterse cu o privire scurtă, vag mirată, dar se execută. După ce dădu pe gît licoarea, asasinul porunci unuia dintre lacheii de pe-acolo, să-l anunțe la domnul Fischer, în vederea unei convorbiri foarte impor-

tante între patru ochi. După cum vă închipuiți, Uggo Kőnike, alias Fischer, îl primi degrabă pe Balea. Acesta intră la fel de țanțoș în vastul cabinet, azvîrli cu impertinență pălăria sa cu boruri largi, nu în cuier, ci pe birou, chiar pe unul din telefoane și scoase de undeva nu o cutie cu bomboane fondante ci pistoletul și-l împinse chiar sub nasul șefului. Înainte ca Fischer să caște gura pentru a întreba ce înseamnă porcăria aia de purtare, Balea zise, dacă nu chiar porunci :

— Ia mirosiți !

Fischer mirosi, ridică ochii și constată :

— Din „mortierul" acesta s-a tras recent. Ar trebui să-l cureți imediat !

— Nu e nici o grabă, patroane, replică Balea, e un metal ce nu se alterează ușor, că e de dinainte de război...

Metodic, calm, absolut calm, așa cum poate fi insensibil și absolut calm numai un cretin desăvîrșit, Balea extrase din pistolet încărcătorul, și azvîrli din încărcător cartușele.

— Vă rog să le numărați, patroane ! Cîte lipsesc ?

Fischer constată că lipsesc două.

— Iar cele două gloanțe trase, unde bănuiți că se află acum ?

Fischer opină că proiectilele lipsă se află în inima domnului în haine negre care se numește — se numea — domnul Ionescu. Balea, montînd repede, îndemînatic, pistoletul, și făcîndu-l să dispară rînji a glumă și-l întrebă pe marele patron cum de ghicise.

— E mort ? întrebă Fischer.

— N-am putut să merg personal să-i iau pulsul, dădu Balea cea mai inteligentă replică a vieții sale. Nu ar fi fost conzult. Dar am rămas în preajmă cîtva timp. Imediat după „eveniment", în casa unde găzduia prietenul dumneavoastră cel mai bun, domnul Ionescu...

— Ia mai lasă palavrele ! Fii concis ! i-o tăie Fischer.

Ucigașul *comise* o strîmbătură oribilă.

— Nu e frumos să vorbiți așa, patroane, cu un băiat care tocmai s-a înapoiat dintr-o misiune delicată. Spuneam că în casa unde locuia domnul Ionescu s-a înființat la repezeală un preot, iar puțin mai tîrziu, a venit încă un popă. Doi popi, domnule ! Asta nu vă spune nimic ?

Marele patron conveni că asta îi spune, într-adevăr c e v a.

Drept care asasinul Cornel Balea pretinse de îndată restul sumei promise și o lună de concediu...

După cum observați, toate se repetă...

19.

Radiogramă cifrată către Direcția Centrală a Siguranței Reichului (R.S.H.A.)

În atenția *Obergruppenführerului* Ernst Kaltenbrunner. Strict secret !

Heil Hitler !
Obergruppenführer !

Standartenführerul SS Frantz Knochen a fost asasinat în condiții deocamdată necunoscute, în localitatea Mirișlea-Cristurului, în timp ce încerca să îndeplinească misiunea încredințată. Îmi permit să emit o părere, — strict personală — că Frantz Knochen nu s-a ridicat la înălțimea acestei importante misiuni.

Aștept dispoziții !
Heil Hitler !

Iscălit : *Uggo Kőnike*

Operator radio în orașul O : *Untersturmführer* Natzweiller. Descifrator la R.S.H.A. — „Rudolf".

Radiogramă cifrată... etc.
Obergruppenführer !

Conform dispozițiilor primite, m-am deplasat în localitatea O., unde am luat contact cu agentul nostru Uggo Könike. Am constatat cu părere de rău o gravă delăsare în activitatea acestuia. Suficient să spun că nu deținea nici un fel de informații în legătură cu cazul celor doi diversioniști Ceclan și Balamela și nu luase nici un fel de inițiativă în acest sens, deși era *dator* să fie la curent cu acest caz, dacă nu din altă sursă, cel puțin din presa românească unde s-a fabulat mult, prea mult, pe seama celor doi „eroi".

Localul lui Uggo Kőnike, finanțat de către noi, nu e decît o cîrciumă și un bordel de pe urma căruia nu tragem nici un fel de folos. Könike se scaldă în lux și în desfrîu, și bea de dimineață pînă seara.

(Observație a autorului : aici expeditorul acestui mesaj, colonelul Knochen, a comis o stîngăcie, o greșeală de tact. Dacă radiograma avea să ajungă pînă sub ochii colosului Kaltenbrunner, aluzia cu privire la beția lui Kőnike n-avea să-i producă o mare plăcere : el însuși, șeful R.S.H.A.-ului, bea fără incetare, de dimineață pînă seara...)

Continuarea mesajului lui Knochen :

...I-am atras cu severitate atenția lui Kőnike în privința activității sale cu totul nesatisfăcătoare. După ce am părăsit orașul O. pentru a mă dedica cercetărilor, Uggo Kőnike a plasat pe urmele mele un bandit care, într-o ocazie favorabilă lui, a încercat să mă lichideze. Am avut șansa de a mă alege cu două răni relativ ușoare. În scurt timp voi putea furniza date complete în legătură cu implicarea lui Kőnike în tentativa de a mă asasina.

Colaborarea cu autoritățile românești lasă mult de dorit, însă, datorită rețelei pe care am organizat-o fără a

pierde o clipă, am localizat ascunzătoarea celor doi *subiecți*, iar capturarea lor se va produce în următoarele zile. Mai departe voi acționa conform planului stabilit.

Heil Hitler ! Operator radio, agentul H-41.
Iscălit : *Knochen* Descifrator, la Berlin, „Rudolf".

21.

Acest mesaj ajunse pe masa șefului R.S.H.A. Citind pasajul cu pricina, Kaltenbrunner se încruntă, scuipă furios, și ca să-i treacă nervii bău la repezeală o cantitate de coniac, direct din sticlă, cînd sună telefonul. Era Himmler. Se interesa în ce fază se află cazul celor doi „complotiști" români. Glasul lui avea o nuanță aproape delicată, dar asta nu însemna mare lucru. Kaltenbrunner se întrebă cum se face că acest „caz" care, după părerea sa nu era totuși de prima mînă, ajunsese la urechea *Reichsführerului* Himmler, apoi își aminti angoasa permanentă a *Führerului* față de comploturi și complotiști..., angoasă oarecum întemeiată.

— Am aici două mesaje proaspăt venite din România. Să vi le citesc, la telefon, *Reichsführer* ?

— Nu. Prefer să mi le prezinți personal.

Himmler închise telefonul. Șeful R.S.H.A., care știa că *Reichsführerul*, cel care de fapt îl și numise în înalta sa funcție, nu-l aprecia *îndeajuns*..., oftă, își extrase trupul mătăhălos din fotoliu, dar înainte de a ieși, nu uită să mai ia o doză de coniac.

22.

Conful universitar, doctorul chirurg Mihai Chindriș, din O., membru al cîtorva societăți medicale din mai multe

țări și probabil viitor academician, se prezenta modest ca înfățișare, era scund, palid, slab și *aparent* extrem de nervos. Dacă ar fi fost cu adevărat nervos, nu cred să-i fi reușit vreuna din strălucitele intervenții ce au intrat în analele Clinicilor Universitare din O. În orice caz, în timp ce *nu opera*, degetele sale albe și fragile beneficiau de un tremurat aproape imperceptibil, însă permanent.

Locul unui astfel de medic, aproape un savant, sau chiar un savant, tînăr încă, de numai vreo cincizeci de ani, se afla, desigur, la catedră, în sala de operații sau în cea de disecție, înconjurat de studenți — în nici un caz la *N-Y*, local de lux ce e drept, însă mai mult frivol decît de lux, unde jumătate dintre consumatori păreau a fi, și probabil că și erau, clienți ai poliției judiciare sau de moravuri — dacă nu chiar agenți ai respectivelor instituții.

Cu toate acestea, dumnealui, chirurgul Chindriș, vizita, nu des, dar cu o anumită regularitate acest local mare și dubios, însă nu pentru a se pili, nu pentru a admira f e t e l e, ci, curios lucru, pentru a bea un anumit ceai medicinal în prepararea căruia se specializase nimeni altul decît barmanul Gheorghiță. Un barman specialist în prepararea ceaiurilor medicinale — se mai întîmplă și așa ceva ! Și se mai întîmplă ca un medic, eminent chirurg, să acorde încredere ceaiurilor medicinale, cînd se știe că acești semizei, chirurgii, sînt adepți ai soluțiilor radicale : amputăm piciorul, extirpăm splina, tăiem mîna, tăiem, la nevoie, și capul...

Și mai ciudat este modul în care se amestecă, prin ironia destinului drumurile unor oameni extrem de diferiți din toate punctele de vedere !

În urmă cu un interval, Mihai Chindriș efectuase o operație, nu extrem de dificilă, nimănui altuia decît lui papă Fischer. N-are importanță despre ce fel de operație fusese vorba, ci e de notat că Fischer, un veritabil ipohondru, îi rămăsese recunoscător medicului, lucru rar la

tipi de... teapa lui, și porunci se valeților săi să-l informeze ori de cîte ori savantul chirurg poposea acolo spre a servi ceaiul său preferat.

Totdeauna în astfel de cazuri, Fischer-Kőnike descindea ca din întîmplare din înaltele-i sfere pentru a prezenta omagiile sale „salvatorului" și a-l invita să servească orice fel de băuturi din lume i-ar pofti inima, refuzat fiind însă totdeauna, cu amabilitate, pe motiv că medicul nu servește niciodată alcool, ceea ce era chiar adevărat, în ciuda tremurului mîinilor sale.

Exact în felul acesta decurseră lucrurile și acum. Fiind informat că Mihai Chindriș își soarbe ceaiul la o masă specială, rezervată oaspeților speciali, papá Fischer își aranjă la oglindă cravata, coborî sprinten cele vreo șaptezeci de trepte, îl salută pe medic, întrebîndu-l cu ce îi poate fi de folos.

Chindriș așeză pe farfurioară ceașcuța fină, privi o clipă în gol cu ochii lui inexpresivi și răspunse că de data aceasta domnul Fischer ar putea într-adevăr să-i facă un deosebit serviciu... Orice, orice ! exclamă Fischer-Kőnike, cu un entuziasm pur latin, cu toate că era la fel de latin ca și Ginghis-han.

— Domnule Fischer, vorbi încet și rar palidul chirurg, eu sînt un om de clinică, laborator, bibliotecă, adevărata expresie este șoarece de bibliotecă și nu mi-e rușine de ea, deoarece nu putem ieși din tiparele în care ne-a turnat natura, oricîte sforțări am depune.

— Aici aveți mare dreptate, zise Fischer și pocni din degete. Imediat, chiar în secunda următoare, un chelnăr se înfățișă cu o tavă de cocteiluri *Pantzer* — specialitatea casei.

— Nu trebuia, eu oricum nu beau, spuse Chindriș. Ziceam că fiind „șoarece", detest excursiile de orice fel, iar dintre toate, mai ales excursiile în munți, și încă iarna ! Într-adevăr, *cum arată un munte și la ce folosește* ? Și totuși, datorită unor înalte și influente intervenții, sînt

obligat să fac o foarte urgentă și neplăcută excursie la munte ! Pe scurt, domnule Fischer, știu că dispui de două limuzine puternice ca niște tancuri, și aș vrea să te rog să-mi împrumuți, contra unei sume corespunzătoare, una din mașini, cu șofer, că eu, har domnului, nu știu deosebi volanul de schimbătorul de viteze — sau cum îi spune. Trebuie să duc cu mine un întreg instrumentar și un medic asistent, fiindcă e vorba de o operație dificilă : extragerea a două gloanțe din trupul unui personaj important, care nu suportă a fi deplasat la mine la clinică...

Fischer-Kőnike se albi la față, acum obrazul lui era mai incolor decît al medicului. Înțelese pe loc despre care important personaj este vorba, pricepu că *Standartenführerul* Knochen nu murise și că, prin intervenția acestui excelent doftor, are toate șansele să scape cu viață, iar atunci...

Însă informatorul, spionul, agentul Kőnike, individ trecut prin atîtea, nu-și pierdu cumpătul. Chiar, nu și-l pierdu. Sorbi din „specialitatea casei" și își compuse un zîmbet adecvat.

— La dispoziția dumneavoastră domnule Chindriș, chiar cu ambele mele automobile ! Chiar cu ambele !

— Nu, nu, nu e necesar. Un singur „tanc" îmi ajunge.

— Însă, continuă Fischer-Kőnike, am și eu o mică rugăminte. Aveți nevoie și de șofer. Dați-mi voie să stau chiar eu la volan, conduc excelent de peste treizeci de ani ! Și cum chirurgul începu să vorbească despre „prea marele deranj", Fischer replică imediat că nu e un deranj, ci o bucurie. El, spre deosebire de chirurg, adoră munții și în general „ieșirile", iar conducerea acestei blestemate păduchelnițe cu nume sonor îl ține mai tot timpul pe loc și-i mai și toacă pe deasupra toți nervii. Va da ordin ca automobilul să fie echipat cum se cuvine pentru orice fel de drum, rămîne doar ca medicul să fixeze momentul plecării...

Revenit în cabinetul său, Fischer chemă cîtiva oameni şi-i interogă unde se află în acel moment Cornel Balea. I se raportă că acesta petrece prin apropiere — patronul porunci ca în cel mai scurt timp Balea să se înfăţişeze în faţa lui şi asasinul plătit într-adevăr se prezentă, cu aroganţa-i cunoscută. Patronul îl făcu cu ou şi cu oţet, iar pe deasupra şi triplu idiot (ceea ce nu era departe de adevăr, ci numai o mică exagerare, Balea fiind *numai* dublu idiot), îi ceru toţi banii înapoi, şi-i mai pretinse să dispară din local, fiind şters de pe lista „salariaţilor" şi să dispară şi din localitate, altfel...

Balea ripostă că nu va înapoia nici un *filler,* nu va pleca din local, nici din oraş, şi că în general nu se va produce nici un fel de „altfel" fiindcă de s-ar produce, el va ciripi în toate direcţiile ce are de ciripit — şi are destule, da !

23.

Radiogramă cifrată. R.S.H.A., către *Standartenführerul* Knochen. Din partea *Reichsführerului.* Strict secret !

Heil Hitler !

Conduceţi în continuare cercetările. Urgentaţi-le ! Am făcut intervenţii pentru ca să primiţi cele mai calificate îngrijiri medicale.

Echipei dumneavoastră i se va alătura, din ordinul nostru, agentul Uggo Fischer. Supravegheaţi-l cu atenţie, raportaţi fiecare mişcare a lui. Vă facem răspunzător pentru reuşita acţiunii.

Heil Hitler !

Iscălit : *Blanther*

Agentul H-41 îi înmînă acest mesaj colonelului Knochen care, în acelaşi pat, din aceeaşi odaie a casei lui ba-

dea Șoptercan, nu se simțea nici prea bine, nici prea rău. Knochen citi de două ori radiograma, apoi o arse, meditînd : Drace ! Himmler în persoană pare interesat de acest caz. E de bine ? De rău ?

24.

Radiogramă cifrată. R.S.H.A. către Uggo Kőnike.

Ne-ați furnizat o informație falsă ! Knochen nu e mort, ci doar rănit. Pe viitor fiți mai atent ! Din ordinul *Reichsführerului*, preluați conducerea cercetărilor în cazul Ceclan-Balamela.

O veți face în modul cel mai discret pentru a nu leza amorul propriu al *Standartenführerului* Knochen, care rămîne în principiu șeful.

Supravegheați fiecare mișcare a lui Knochen și raportați imediat. Pare suspect ! Vă facem responsabil de reușita acțiunii și a exactității informațiilor furnizate.

Heil Hitler !

Iscălit : *Blanther*

25.

Radiogramă cifrată. Direcția Centrală a Siguranței Reichului, către *Sturmbannführerul* SS Eduard Lohausen. Strict secret !

I. *Reichsführerul* consideră că deghizarea dumneavoastră în ofițer român este dovadă crasă de diletantism și idioțenie.

II. Activitatea dumneavoastră viitoare este singura în stare să ne facă să uităm această manevră stîngace.

III. Preluați conducerea cercetărilor în cazul celor doi diversioniști, dar în așa fel ca să nu lezați amorul propriu

al *Standartenführerului* Knochen și al agentului Kőnike, care, din dispoziția noastră, se va alătura echipei operative, aceștia doi, rămînînd, teoretic superiorii dumneavoastră.

IV. Capturați urgent cei doi complotiști Ceclan și Balamela.

V. Observați fiecare pas al lui Knochen și al lui Kőnike și raportați imediat. Amîndoi suspecți.

VI. Răspundeți cu capul de reușita acțiunii.

Heil Hitler !

Iscălit : *Blanther*

26.

Detectivul particular David Clementi, cu adevărat, descoperise traseul celor doi fugari, Sergiu Ceclan și Silviu Balamela.

Mai întîi luase legătură telefonică directă cu domnul V.; de la Centrala din București a Agenției Lăzău, explicîndu-i concis că interese superioare îl obligă să lipsească vreo cîteva zile din oraș.

În următoarele ceasuri, echipat într-un *complet* autentic de *chasseur*, legănînd subsuoară o foarte autentică armă de vînătoare, însoțit de un uriaș cîine-lup — de asemenea autentic — părăsise orașul universitar O.

Bătrînii actori înregistrară curînd apariția în preajma „*Casei de Retragere*" a vînătorului, ca și a frumosului animal de bună seamă dresat tocmai în acest scop, prinderea iepurilor, a vulpilor și poate chiar și a ursoaicelor. Cel mai interesat, și oarecum intrigat de apariția acestui nou personaj prin ținut, se arătă bucătarul Ion Dușa, zis John.

John nu era numai un profitor — ci și un vulpoi. De altfel, pentru a fi profitor trebuie să fii și nițel vulpoi, dacă mă credeți. Dacă nu...

După vizita neașteptată a *Planetei Trandafir Negru* — actrița Mariela Simionescu — ce descinsese acolo ca dintr-un vis de tinerețe, după ședereа de două zile a maiorului SS, care vorbea atît de bine — prea bine ! — românește, după apariția trecătoare a celor doi „excursioniști" gălățeni sau timișoreni, unul afirmase una, altul alta, care boscorodeau atît de stîlcit pe românește (agenții H-21 și H-41), după plecarea „poterei" conduse de Vampiru, Ion Dușa se aștepta la noi surprize. Avea și el „nas".

Prezența vînătorului în preajma „Casei de Retragere" fusese notată — ca să facem o aproximativă ordine cronologică — o zi după vizita ce o făcuse Knochen la Agenția Lăzău pentru a solicita sprijinul lui David Clementi, și cam două zile înainte ca același Knochen să se fi înființat în satul Miristea-Cristurului unde, cu ajutorul, cam anost ce e drept, al jandarmeriei încercase să organizeze urmărirea fugarilor Ceclan și Balamela. Lipsa de entuziasm a celor doi ofițeri de jandarmi era însă oarecum compensată de entuziasmul stupid al celor trei bătrîni actori ce formau „potera".

Apariția vînătorului însoțit de cîinele-lup îl atrase de îndată bucătarului toată atenția, drept care îl spionă cîtva timp cu mare discreție. Într-o seară Ion Dușa zări pe creastă focul ridicat de acest ins singuratic și porni într-acolo. Se înarmă, pentru această plimbare, cu un vechi dar bun pistol, și cu o sticlă de băutură, veche și bună.

Se apropie cu precauțiune, efectuînd tot mai mici ocoluri, ca un veritabil *mountainman* — om al muntelui. Îl observă cu mare luare aminte. Constată că și celălalt părea să fie un om al muntelui. Necunoscutul își înjghebase, foarte practic și economicos, o streașină triunghiulară din ramuri de tot felul, peste care aruncase o pînză subțire, însă fără îndoială impermeabilă, fixată la margini cu țăruși. Pentru a-și face focul, alesese trei bolovani cu muchii ascuțite în perimetrul cărora, la adăpost de vînt, clădise găteje rășinoase subțirele, apoi subțiri, apoi ceva mai

groase. Focul se ridicase imediat și vioi. Nu în zadar. Nu numai pentru a da căldură. Pe un mic grătar, așezat exact cum se cere, sfîrîiau fără grăbire cîteva felii de carne, răspîndind de jur-împrejur, la o distanță apreciabilă, o sfară ce punea în stare de alertă cele două haiticuri principale ale ținutului. De lupi.

Însă necunoscutul nu părea a se feri de lupi, aceste jivine în principiu de temut. Oare de ce ? Oare datorită uriașului cîine-lup care, cuminte întins pe lîngă foc, aștepta în cumințenie porția ce i se cuvenea, sau armei care în acel moment părea să fie principala preocupare a vînătorului ? Îi lustruia țeava dublă cu o vergea, după toate regulile impuse. Părea atît de concentrat ! Ai fi zis că nici măcar o explozie termonucleară nu i-ar fi distras atenția. Numai că în primăvara acelui an '44 se știa prea puțin despre reacțiile termonucleare — sau chiar nimic. Frumoase timpuri... În orice caz arma de vînătoare nu era o sculă de paradă precum cea a „contelui" Ionescu-Mâșkin-Vampiru, dovadă cei patru iepuri și vulpea, rezultatul acelei zile de muncă, aliniați frumos în zăpadă lîngă sălașul vînătorului.

Carnea ce sfîrîia pe grătar nu era însă carne de iepure. Ion Dușa își dădu seama datorită nasului său bine exersat. În toiul activității, vînătorul prinse energie sorbind economicos dintr-o sticlă. Acest neînsemnat gest îi impuse lui Ion Dușa o și mai deosebită stimă față de necunoscut. Bucătarul-șef al „*Casei de Retragere*" ieși din ascunzătoarea sa, însă nu făcu un singur pas, de teama cîinelui-lup. Se mărgini să strige :

— No, bună sara poftim ! Îi slobod să mă apropii ?

Lupul sări în picioare cu blana de pe ceafă răsculată ca de un taifun. Vînătorul, adică David Clementi, detectiv al Agenției Lăzău, nu catadixi să ridice privirea. Ai fi spus că e conștient de multă vreme de prezența lui Ion Dușa în ascunzătoarea sa. El îi vorbi cîinelui-lup :

— Stai cuminte, Paulus ! Pe urmă, abia ridicînd vocea : Care eşti acolo ?

— Om bun ! minţi Ion Duşa.

Despre el se putea afirma că e la fel de bun ca o piatră la rinichi.

— În acest caz, apropie-te liniştit !

Paulus, lupul, ascultînd de porunca stăpînului, se întinse iar cu botul pe labe. E un fel de a spune. Rămase atent şi încordat, ochii îl urmăreau fără încetare pe Ion Duşa, zis John, care venea spre foc cu paşi precauţi, şi el extrem de atent.

— Bună seara ! salută el încă o dată. Şi adăugă, fără să ştie că repetă urarea eroilor lui Kipling : *Noroc la vînătoare !*

David Clementi se ridică alene, şi răspunse.

— Noroc la vînătoare am avut şi avem. Dumneata de unde vii ?

— Dintr-acolo, explică John, arătînd luminile îndepărtate ale *„Casei de Retragere"*. Sînt bucătarul principal al domnului Stamatiu-Salamandră.

— Ce vorbeşti ? ! Vrei să spui că vila aia frumoasă de jos este azilul actorilor nebuni despre care se vorbeşte atîta ?

— Vorbiţi cu mare greşeală, domnule, replică Ion Duşa. Acolo nu e un azil pentru actori nebuni, ci casă de retragere şi odihnă pentru marii actori, fondată şi subvenţionată de domnul Stamatiu.

— N-am vrut să te supăr şi nu vreau să jignesc pe nimeni, făcu David Clementi. Numele meu este Paul Delun şi mă aflu în trecere prin aceste locuri. Vînez şi eu ca să-mi omor timpul. Îţi pot fi cu ceva de folos ?

— Nu ştiu, zise blînd Ion Duşa. Ieşisem să iau puţin aer curat. Nu vă plictisiţi singur ?

— Niciodată, răspunse Clementi.

— Eu, da ! mărturisi John. Înţelegeţi, zi şi noapte printre bătrîni. E drept că nu nebuni, cum se bîrfeşte, însă

cu toții foști actori, asta e ca și cum... Ce aveți pus pe frigare ?

— Carne de berbec. Serveşti cu mine ceva ?

— Nu, foarte mulțumesc, este la noi mîncare cîtă trebuie, iar cu mi-s chiar bucătarul... Numai că mă cam miram. La atîta belșug de vînat, preferați carne de oaie...

— Nici oaia nu-i rea, și-apoi, uite cum devine treaba, știi, și dumneata, ca bucătar, că vînatul se cere înmuiat vreo două zile în pat, și pe urmă pregătit cu dichis. Iar în al doilea rînd, eu nu consum niciodată carne de sălbătăciune.

— Atunci de ce mai ieșiți cu puşca la pădure ?

— N-ai întîlnit pescari care să nu mănînce peşte ?

— Ba da, zise Duşa, mirat de logica simplă dar absolută a celuilalt. Și atunci, ce faceți cu iepurii ?

— Îi dau cui îi trebuie. Ai nevoie de ei ? Te rog !

— Îi vindeți ?

— Îi dăruiesc. Îi dau pe gratis.

— Îți fi vreun medic sau vreun advocat, că ăştia au bani cu sacul.

— N-ai ghicit, domnule bucătar !

— Atunci, dacă nu e cu supărare, ce meserie aveți ?

— Nu e cu supărare. Ai cumva vreun fir de tutun, că al meu s-a terminat...

Ion Duşa se scotoci prin toate buzunarele, după care, contrariat, fluieră și semiînjură. Unde mi-oi fi uitat tabachera ? întrebă.

— O tabachera mare, nichelată ? Asta e ? Poftim !

Și David Clementi, cu un zîmbet, îi întinse obiectul în cauză. Ion Duşa preluă tabachera și mormăi cu glasul puțin asprit, însă nu foarte, poate din pricina prezenței acelui uriaș cîine-lup — sau poate chiar lup.

— Vreți să mă faceți să cred, domnule, că am de-a face cu un hoț de buzunare ?

David Clementi, alias Paul Delun, rise, întinzîndu-i celuilalt sticla.

— Nici acum n-ai ghicit. Eu sînt iluzionist și scamator ! Tot un fel de artist, ca și pensionarii matale.

Ion Dușa sorbi din sticla oferită de Clementi, se strîmbă, tuși și spuse că să-i fie cu iertare, el așa ceva nu mai băuse în viață, și nici n-ar mai bea !

Deasupra munților, într-o austeră măreție, bolta își descoperea constelațiile, atît de apropiate că le-ai fi putut atinge și muta dintr-un loc în altul, după placul inimii, și atît de îndepărtate, că nu le puteai atinge și ajunge nici măcar cu gîndul — deși se spune că gîndul e ca și infinitul — adică infinit. Numai că termenul de infinit rămîne obscur în mintea omului de rînd ; dar și în mintea înțeleptului. Gîndirea omenească n-a fost croită în așa fel ca să perceapă, să accepte că există ceva ce n-are început și sfîrșit, fie că e vorba de spațiu, timp sau chiar de Dumnezeu. Poate că e vina Atotputernicului, care nici el n-a crezut și nu crede în infinitatea atotputerniciei sale ? Ion Dușa vorbi pe același ton jos, totuși puțin cam de sus :

— Iluzionist și scamator, ziceți ? Adică un fel de circar ?

— Nu, amice, replică apăsat Clementi, dacă prin circar înțelegi pe cineva care face tumbe. Află că eu nu fac tumbe. Am terminat teologia la Roma, filozofia la Sorbona, iar arta iluzionismului am deprins-o de la maeștri ilustri, precum Paracelsus, Van Helmont, Galileo Galilei... Iar băutura pe care ai gustat-o se numește *sake* și e licoarea de bază a împăraților Japoniei, începînd cu primele dinastii ce s-au pus pe picioare și s-au întemeiat în urmă cu vreo cinspe mii de ani...

Ion Dușa răspunse, nu fără un anumit humor :

— Se vede, domnule, că pentru ca să-ți placă *sacheul* ăsta e musai să fii împărat, iar eu încă n-am ajuns așa departe... ! Pînă una alta, îți propun să guști din ce am eu aici, și dacă n-are să-ți pice mai bine decît *sacheul*, să nu-mi spui mie Ion Dușa !

Cîinele-lup Paulus mîrîi, ochii i se lărgiră, și în ochii lui pîlpîi o luminiță călătoare. Cei doi bărbați ridicară pri-

virile. Pe deasupra capetelor șuieră, albastru, ireal, ametitor, un meteorit.

Dar poate, poate
nu era un meteorit,
ci Planeta pe care călătorea Micul Prinț !
Însă, vai,
vulpea pe care el ar fi trebuit s-o întîlnească undeva pe planeta Pămînt
Zăcea la picioarele straniului ins
David Clementi, alias Paul Delun...
Însă — ne-vai : *mai existau din fericire și alte vulpi.*
Și, din nefericire, șerpi cu duiumul...

27.

Și astfel se face că detectivul David Clementi, sub numele de Paul Delun, pătrunse cu blîndețe în „*Casa de Retragere*". Din această vizită de cîștigat avu toată lumea. Bătrînii și pofticioșii actori se înfruptară cu „*Friptură de iepure soté vînătoresc*", „*Iepure împănat*", „*Iepure delicios*", „*Mîncărică ardelenească de iepure*", „*Mușchiu de iepure cu smîntînă*", „*Pateu de iepure în aluat*", „*Iepure surpriză*" (! ! !) și alte specialități care acum ne scapă

Ion Dușa, zis John, avu ceva bătaie de cap, însă fu ajutat de doamna Haller și mai ales de virginala Gerti.

Doctorul Bercoviciu avu și el de furcă, fiind nevoit a veghea neîncetat pentru ca pensionarii săi să nu depășească măsura cu apetitul lor, mai ales că „vînatul nu se digeră ușor".

Ca să-mi continui ideea, și bucătarul Ion Dușa avu de cîștigat : pe lîngă unele sfaturi și rețete culinare primite de la Clementi, el învață de la acesta cîteva trucuri simple, precum „*Moneda care dispare*", „*Moneda ce trece prin mătase și hîrtie*" sau „*Moneda în paharul de ouă*".

Aceste mici scamatorii îi măriră, lui Duşa, reputaţia de *omcarepoateşiştiemulte*, şi-i aduseră alte noi simpatii din partea sexului frumos, precum şi alte scandaluri din partea micuţei Gerti. În tot binele este un rău, şi viceversa.

Şi, pentru a ajunge unde intenţionam — şi David Clementi avu de cîştigat. El îşi procură cîteva obiecte ale dispăruţilor Ceclan şi Balamela. Cu toate că avea încredere totală în Paulus, cîinele-lup, sau poate chiar *numai* lup, nu avea încredere totală în metoda propriu-zisă. Urmele se şterg, mirosurile de asemenea se şterg sau se amestecă. Cu toate acestea, după ce părăsi „*Casa de Retragere*", urmărit de simpatia tuturora, numitul lup Paulus îl duse fără ezitare pînă la primul bivuac al fugarilor. Acolo Clementi se opri pentru a lua o gustare frugală. După care îşi aprinse o ţigară şi meditä.

28.

— Ei bine, prietene Bala, vorbi Sergiu Ceclan Xilliphant, iar în glasul lui ferm, liniar, n-ai fi putut deslusi teamă, emoţie, sau vreun alt sentiment din categoria celor „slabe", am să-ţi comunic o veste amuzantă... de vreo cîtva timp un individ se ţine scai de noi. Ce e mai interesant e că pute a copoi de la un kilometru... Nu, nu întoarce, te rog, capul... îl văd eu bine... cu ceafa.

— De unde ştii tu că pute a copoi ? întrebă Silviu Balamela.

— Fiindcă se află la mai puţin de un kilometru — la cel mult o sută de metri distanţă. Şi fiindcă s-a deghizat în vînător. Şi fiindcă e *prevăzut* cu un cîine, care nu e cîine de vînătoare, ci cîine-lup *poliţist !*

— Plăcută situaţie ! Îmi arăţi şi mie acest cîine-poliţist ?

— Ce sens ar avea ? Mai curînd sau mai tîrziu, *are să ne latre !*

— Mai tîrziu ? Poate că va fi prea tîrziu !

— Posibil, Bala. Foarte posibil.

Se aflau într-o localitate pe nume B., odinioară *oraș aurifer*. Aurul se isprăvise, ca la Sonora, ca la Virginia City, ca la Coeur D'Alene. (Ce bizar, ce frumos sună, Coeur D'Alene ! „Inima lui Alene" ?) Aurul se isprăvise, minele se surpaseră, orașul era ca și mort. Frumoasele clădiri ale îmbogățiților de altădată se năruiau cu încetul, majoritatea localurilor ce cunoscuseră chefuri fără de sfîrșit și unde se juca pe aur, nu pe bani, fuseseră închise, mai vieţuiau pe ici pe colo două-trei cîrciumioare amărîte în care clienții obișnuiți evocau cu neostoită energie vremurile de odinioară.

Mulți dintre acești semi-cerșetori fuseseră cîndva bogătași. O, tempora ! În cîteva turle înnegrite clopoteau nu clopotele, ci cucuvăile.

Ceclan indică una dintre bodegi și zise că vor poposi acolo.

Ce va face „vînătorul" ?

Intrară în cîrciumă — nimeni nu-i luă în seamă.

Cerură cîte o drojdie, se așezară la o mesuță cam strîmbă, iar în minutul următor „vînătorul" pătrunse și el în local, luă un sfert de vin, și cu sfertul acela de vin în mînă, cu arma de vînătoare la umăr, cu lupul Paulus în lesă, păși direct către masa celor doi. Zîmbea. Puțin cam „drăcește", totuși zîmbea. Chiar, zîmbea.

Zîmbind, porunci :

— Cuminte, Paulus ! Cîinele, sau cîinele-lup, sau lupul, *saucumdoriți,* se întinse la picioarele stăpînului său, aparent adormit, și totuși veghind neîncetat. Bună seara, domnule Ceclan. Bună seara, domnule Balamela. Vă rog, chiar vă rog, nu spuneți încă nimic, știu ce aveți de gînd a-mi răspunde : Ne confunzi, domnule, nu purtăm acest nume. Așa e ? Făcu o pauză, pentru a-și aprinde o țigară, sprijinit în privirile celor doi. Aceste priviri nu exprimau mare lucru. Ceclan și Balamela trecuseră prea de multe ori pe lîngă n e a n t, pentru a se mai teme cu adevărat de ceva... Vînă-

torul își urmă discursul : Știu că posedați acte false, pe alte nume, vi le-a vîndut „prietenul" dumneavoastră Ion Dușa, care apoi v-a vîndut și pe voi amîndoi, fiindcă Ion Dușa vinde orice și oricui. Bani să iasă ! Aceste nume și acte false sînt acum cunoscute la poliție, la Siguranță, la Jandarmerie, la *Gestapo,* și-mi sînt cunoscute chiar și mie. Vă dați seama, nu valorează două parale. Eu sînt David Clementi detectiv particular, reprezentant al Agenției Lăzău în orașul O., și am fost angajat, contra unei importante sume, personal de către colonelul SS Knochen, să contribui la capturarea domniilor voastre.

Ceclan puse o întrebare :

— Ai încasat banii ?

— Jumătate, răspunse Clementi. Restul, la încheierea misiunii.

Bala constată :

— Misiunea s-a încheiat. Ne-ai prins. Vei căpăta și cealaltă jumătate.

— Încă nu ne-a prins, aproape că șopti Ceclan. Noi sîntem doi, el este, deocamdată singur.

— V-am prins, ripostă Clementi. Voi căpăta toți banii, un plus de bani n-a făcut rău niciodată nimănui.

— Dovedește că ne-ai prins, șopti Ceclan.

Privirile lui se încrucișară cu cele ale lui Clementi. Doi bameni tari, nu numai ca forță musculară, ci și prin duritatea infernală a voinței.

— În primul rînd, nu sînt singur, — și ochii detectivului coborîră — numai pentru o clipă — spre lupul Paulus, iar în al doilea rînd, poate că vă sînt prieten.

— Ai fi amabil să-mi răspunzi la o întrebare ?

— Sînt dispus să-ți răspund aproape la orice fel de întrebare, domnule Ceclan.

— Explică-mi te rog, cum se face că au pus pe urmele noastre forțe atît de importante, și de ce dracu s-a amestecat poliția secretă a nemților, și cum de i s-a permis să se amestece ?

— Ciudată întrebare ! Doar ați *șutit* un avion german: militar, nu o șurubelniță. Dar nu de rabla aia de avion le pasă lor. Acum, cînd e limpede că au pierdut războiul, ei fabrică un număr de patru ori mai mare de avioane, decît prin patruzeci. Ce să-i faci, sînt nemți ! Toată stima — dintr-un punct de vedere. Însă voi doi sînteți suspectați în cercurile înalte din Berlin ! Faceți parte dintr-un *compot*... eroare, *complot*, care urmărește răsturnarea... răsturnarea știu eu a ce, poate a unui car cu fîn !

— Apreciem umorul dumitale subtil ! Sper că prin carul cu fîn ai făcut aluzie fină la „Ghitler". Nici nu bănuiam că am fi persoane atît de importante.

— Extrem de importante, rînji Clementi. Și lupul Paulus rînji, în somn. Aș, dormea pe dracu ! Numele dumneavoastră — continuă Clementi — e pe biroul lui Kaltenbrunner, și al lui Himmler.

Balamela se întoarse către Ceclan :

— Cine dracu mai sînt și ăștia ?

— Mai știi ! ? — vom afla la timpul potrivit, dar spune-mi te rog, domnule Clementi, cum se face că, urmăriți de Jandarmerie, Siguranță, *Gestapo*, pînă acum am scăpat, iar dumneata, un lup singuratec — de fapt doi lupi singurateci, dacă-l considerăm și pe acesta de sub masă, care se prefăce că doarme, — ne-ai dibuit ?

— Apreciez întrebarea. E logică. Cazul dumneavoastră este dintre cele mai ciudate, unele aspecte ale lui îmi sînt relativ limpezi, altele — nu. Fac și eu mai mult speculații... psiho... cum naiba le zice ? Dacă ar fi fost vorba de doi simpli dezertori, sînt sigur că ai noștri v-ar fi înhățat de mult, căci nu sînt băieți proști. Nu cu toții, în orice caz ! Însă dumneavoastră ați șterpelit un avion german de pe un aerodrom secret și bine păzit — poate ați avut noroc, cine știe — și fapta aceasta, în principiu condamnabilă, v-a atras, ca să nu zic o vorbă mare, o anumită stimă. Ați picat cu avionul, era firesc să pieriți, dar iată-vă vii — ce ziceam eu despre noroc ? E ca și atunci cînd se rupe ștrean-

gul celui condamnat la spînzurătoare și acesta e grațiat, interpretîndu-se ruperea funiei ca un semn al destinului. Oricum, ai noștri tot v-ar fi înhățat, însă a intervenit *Gestapoul*, și acești detectivi, „cei mai buni din lume", au început să se grozăvească, pretinzînd să treacă ei la cîrma acțiunii. Ai noștri, dintr-un fel de mîndrie pe care o înțeleg foarte bine, nu s-au lăsat călcați pe bombeu, și i-au cam trimis în mă-sa, indirect, ce e drept. Pur și simplu n-au pus osul, las-să se descurce ei, berlinezii, cu strașnica lor poliție. Hm ! Am vorbit mult ?

— Mult, însă nu suficient, răspunse Ceclan.

— Meștere, încă un rînd ! porunci Clementi. Dar vinul meu să rămînă păgîn...

— Păgîn, domnule ? ! beli ochii cîrciumarul.

— Adică nebotezat ! Iar țuica domnilor să fie de prună ! După ce comanda fu executată, Clementi, rînjind în felul său puțin înfricoșător, continuă „conversația". S-a întîmplat ceva și cu nemții. Un șef al lor, colonelul care a tratat cu mine, a fost împușcat — nu e mort, însă rănit serios. Berlinul a numit alt șef operativ, menținîndu-l în șefie și pe primul. Cei de la poliția lor secretă au mai comis o gafă : peste primii doi șefi, au pus și pe un al treilea, așa că acum sînt trei, care nu fac mare treabă ci mai mult se spionează reciproc.

— Poate spui adevărul, poate inventezi, remarcă Sergiu Ceclan.

— Eu nu pretind că spun adevărul, dar nici nu inventez. Am mai spus că fac speculații pe care le combin cu deducții, fiindcă nu degeaba sînt „dedectiv", și încă particular ! Cei de la *Gestapo* se suspectează, se spionează și se toarnă între ei, perfect, aceasta e sistemul lor pe cît se pare, pe jandarmii noștri îi cam doare-n cot, iar eu, om serios, profesionist, bine plătit de *Gestapo*, am procedat metodic și v-am descoperit traseul într-un interval mai scurt decît e necesar să stea în pat și să fie pregătit „delicios" un iepure gras. Apropo de iepuri, prietenii dumneavoastră de la

„*Casa de Retragere*" au avut parte, în perioada cît am mas eu pe-acolo, de atîta vînat că au făcut indigestie peste indigestie, iar dumnealui doctorul Bercoviciu a trebuit să le dea hapuri cu bicarbonat, sau *cudracuştiece*. Şi, ne-apropo de vînat, neprietenii dumneavoastră de la „*Casa de Retragere*", trei la număr, au format o poteră în scopul de a pune laba pe voi. Sînt nişte caraghioşi ce fojgăie pe ici pe colo, şi nici nu merită să vorbim despre ei, ori să-i băgăm în seamă ! (Aici, după cum se va vedea curînd, iscusitul detectiv al Agenţiei Lăzău comitea o gravă eroare.) Ei, am vorbit iarăşi prea mult ?

— Însă tot nu suficient, dădu constanta-i replică Sergiu Ceclan.

— E normal să vorbesc mult, îl înfruntă, fără duşmănie Clementi. Tot călcîndu-vă pe urme, ultimele zile mi le-am petrecut în singurătate, n-am schimbat cuvinte cu nimeni, ci numai lătrături, cu prietenul Paulus, fiindcă nu mă pot înţelege cu el decît pe limba lui. Da, asta e situaţia, în loc să-l oblig să înveţe el limba mea, a trebuit s-o deprind eu pe a lui.

De sub masă de undeva se auzi un mîrîit aprobator. Silviu Balamela bombăni :

— Într-adevăr, nu eşti în stare să te exprimi concis, domnule... cum ?

— David Clementi, cu voia dumneavoastră ! Vorbesc cum vorbesc, însă trebuie să mă suportaţi, sînteţi prizonierii mei, sau nu ?

— Şi dacă ţi-aş trage un pumn în nas ? se interesă Ceclan.

— Ar fi extrem de regretabil, îl contră David Clementi. În primul rînd, că şi eu ştiu să trag pumni în nas, în al doilea, dacă se iscă o încăierare, se iscă şi un afurisit de sergent, şi atunci vom fi legitimaţi, iar planul meu măreţ şi generos se duce dracului.

— Eşti cu adevărat un om generos ! Cîte drahme ai încasat de la nemţi ca să ne prinzi ?

— Multe, domnule Ceclan. Un *teanc*. Și nu am nici un fel de remușcări, mi-am îndeplinit angajamentul : v-am prins. Însă, domnule Ceclan și domnule Balamela, nu am de gînd să vă predau *Gestapoului*. De ce ? Și așa am vorbit prea mult, deci vă ofer o explicație cam aproximativă : *Gestapoul*, fără să comentăm toate aspectele activității sale, este o organizație polițistă, de detectivi, ori așa stînd lucrurile, face concurență firmei mele, Agenția Lăzău, care e și ea o organizație de detectivi.

— Stimate domn, vorbi Sergiu Ceclan, se vede limpede că în ultima vreme doar ai lătrat, de-aia îți merge acum gura ca o moară stricată. Ce faci ? ! Ne ții cu conversația pînă ce sosesc băieții și ne umflă ?

— Mă jignești, iar dacă ești domn, îmi vei cere scuze. Nu acum. Cîndva. Cînd vei simți că merit. Sînteți liberi să plecați, liberi. Însă, eu v-am prevenit, mai curînd sau mai tîrziu, vor pune laba pe voi. Eu vă ofer, nu o salvare, ci o speranță. O SPERANȚĂ.

Sergiu Ceclan și Silviu Balamela se priviră.

— Contra cărui preț ne oferi această speranță, copoiule ? întrebă Ceclan.

— Prețul meu este speranța. Și eu sper în ceva, răspunse Clementi. Deci, *speranță pentru speranță.*

— Vorbe !

— Nu. Destul cu vorbele. În cele din urmă, tot vă vor prinde. Însă ambiția mea e să umflu banii *Gestapoului*, doi să vă prind, trei, voi să rămîneți liberi. Există un singur loc în țara asta unde aveți o anumită șansă — dar va trebui să vă deghizați...

— Perfect, zîmbi acru Silviu Balamela, care abia dacă măsura 1,59 înălțime. Eu mă deghizez în uriaș, iar Sergiu (1,79) în pitic. În felul acesta eu voi fi uriașul cel mai scund din lume, iar Ceclan va fi cel mai înalt pitic...

— În situații dificile, nimic mai potrivit decît o glumă bună, domnule Balamela. Dar cînd am vorbit despre deghizare, n-am glumit, să știți !

În cîrciumă, fumul țigărilor se încîrliga către tavanul atît de înnegrit, că nu mai avea cum *să se mai*, ceea ce dovedește că, pe lîngă artă pentru artă, speranță pentru speranță, mai există și *fum pentru fum*.

Sergiu Ceclan poci cu palma peste masă, trezindu-l din reverii lupești pe lupul Paulus.

— N-ai glumit ? Bine ! Care e singurul loc unde avem o șansă de a rămîne liberi ?

— Satul Miristea-Cristurului !

— Acolo unde sînt concentrate forțele ce ne urmăresc, unde e, ca să zic așa, comandamentul nemților, jandarmilor și, poate, al marțienilor ?

— Foarte exact, aprobă David Clementi, și aridică puțin nasul. Devenise, după vin, curios să afle dacă în dugheana aia se dă și de mîncare.

— Ideea dumitale este atît de absurdă, încît merită să fie forfecată, mormăi Sergiu Ceclan, cu o figură atît de întunecată, că se putea confunda și cu un tunel. De altfel, nu se mai bărbierise de cîtva timp.

— Sigur că merită, reluă Clementi. Deghizarea nu e un joc de copii, ci o artă. Sînt un as. Nu ass — de la asin, ci de la asul de pică. În privința deghizării nu discut cu toți machieurii marilor teatre din lume, la un loc. Eu apar prin Miristea-Cristurului în straie de popă, poate chiar de protopop, dacă mă ambiționez, iar dumneavoastră...

— Ia stai puțin, Lăzău, îl întrerupse Ceclan.

— Agenția se numește Lăzău, pe mine mă cheamă...

— Bine, bine, n-are importanță, cred că planul dumitale ar fi interesant, dar ce garanții ne dai că, ajunși acolo, la Cristurul acela, nu ridici către noi toate degetele arătătoare, mijlocii și chiar mici, și nu zici către echipa de polițai internaționali : Aștia-s, pă ei, umflați-i ! ?

— Este exact partea cea mai delicată, nu pot da garanții, ci vă pot oferi niște speculații de logică elementară...

— Iarăși speculații ! Vorbe, vorbe, vorbe... — Shakespeare.

— Exact, Shakespeare. Cum de ai reținut un text atît de complicat ? întrebă Clementi. Ei bine, reține, reține-ți vă rog ce am de zis în continuare. Dacă intenția mea reală ar fi fost să vă capturez, aș fi apelat la *flicii* din amărîtul ăsta de tîrgușor — care, și ei, au ordin strașnic să vă înhațe. Credeți ?

— Admițînd că ești sincer, și vrei să ne ajuți, de ce o faci ? întrebă Silviu Balamela.

— Fiindcă îmi sînteți *și mie* simpatici. Nu știu ce se va întîmpla prin deceniile următoare, dar voi sînțeți printre cei dintîi care au *deturnat* — oare e bun termenul ? — un avion de război... Hei, patroane ! ceva fleică de canibal, poți pregăti pentru niște oameni flămînzi ?

Cîrciumarul se prezentă la masa lor cu mutra spășită a unui corigent ce se prezintă la reexaminare, fără ca măcar să fi trecut prin apropierea unei cărți.

— Fleică de *Hanibal,* domnii mei ? ! N-am mai primit de mult, de cînd cu războiul, păi nu știți ?... Dar, special pentru dumneavoastră, trimit să aducă, dacă vă place, o zamă bună și *groasă,* lucicoș fiert de nevastă-mea, cu oareceva *plătiuri,* la care adăugăm niște *leber* de casă și *trandafir,* și pită abia scoasă de la cuptor.

— Lux ! pronunță verdictul David Clementi.

— Dar, observă patronul, văd că veniți de pe teren, vreun iepuraș, ceva ?

— Rîzi de mine, șefule, zîmbi strîmb Clementi. Păi, de cînd cu acest război, mai există iepuri ?

— Aveți dreptate, nu există nici iepuri, unde eram ? — gata, trimit după gustare.

— Aș dori să te mai rog ceva, îl opri Clementi, trimite un băiat peste drum, mi s-a părut mie, sau e acolo o firmă pe care stă scris *„Hotel"*, și e chiar hotel adevărat, sau *machiat ?*

— Vai de mine, dar e marele hotel *„Belvedere"*, servicii complete, făcu insul, țanțoș, mîndru de parcă stabilimen-

tul respectiv ar fi fost proprietatea sa personală. Dar poate că și era. Nu trimit — zise — pe nimeni, mă deplasez personal, că mi-s prieten cu proprietarul, și alta e chestia cînd... Doriți niște camere bine încălzite ?

— Se înțelege, aprobă Clementi, în timp ce Balamela și Ceclan urmăreau muți toate aceste aranjamente ce se purtau peste capul lor. Niște odăi bine încălzite, dar, urmă detectivul, dacă ești foarte obosit, tot nu ți-e cald, dacă ești singur. Singur în pat.

— Niște fete ?

— Eu n-am zis nimic. Dumneata ai dedus. Servicii *complete.*

— Încerc să te înțeleg, bodogăni Sergiu Ceclan, după ce cîrciumarul se îndepărtă. Am tot timpul impresia că pui ceva la cale împotriva noastră.

— Da ! Grozav ! E tocmai fiindcă nu pun la cale nimic împotriva voastră, ci în favoarea voastră. În situația în care vă aflați, e normal ca totul să vi se pară suspect. Dar eu vă zic : prețuiți clipa și distrați-vă pe seama faptului că petrecem din banii pe care i-am căpătat ca să vă prind... Vă sînt amic. Există o seamă de elemente ce pun sub numitor comun destinele noastre.

— Prea bine, îi mai reteză avîntul verbal Balamela. Ai comandat mîncare. Nu e rău. Ai cerut camere încălzite la hotel. Merge. Dar de ce și... *servicii complete* ?

— Sînt detectiv, domnilor. E adevărat că inițial am vrut să mă fac cîntăreț, dar cineva mi-a tras un glonte în gît și a trebuit să renunț. E o metaforă. Pentru ce servicii complete ? Nu sînt un fustangiu, și am impresia că nici dumneavoastră, după atîtea peripeții, nu aveți neapărată nevoie de *servicii complete,* dar niște martori în plus — mai exact martore — care să confirme prezența voastră aici și să spună, cui va întreba, că le-ați mărturisit (de cînd lumea, idiotul de bărbat face mărturisiri exact cînd nu e cazul) că plecați mai departe, în munți, către nord, pe

cînd în realitate o veți apuca în direcția contrarie. Niște martori, deci, sînt extrem de necesari! În plus, acești martori-martore — vor adeveri faptul că v-am depistat, ori tocmai aceasta și era misiunea mea. Ca „particular", nu prea am dreptul să vă înșfac. E în interesul vostru, ca și al meu, ca nemții să nu-și piardă încrederea în mine.

— Iată că vine și crăpelnița, oftă, zdrobit de oboseală și de atîtea s p e c u l a ț i i, Silviu Balamela.

Patronul acelei spelunci se înființă.

Sergiu Ceclan și Silviu Balamela trecură în încăperea din dos a cîrciumei, cu senzația că pătrund într-o capcană.

Pe masă aburea lucicoșul fierbinte.

29.

Dimineața venise posomorîtă ca un om mahmur. Dinspre dealuri cobora o ceață aproape londoneză, însă limuzina bine lustruită a domnului Fischer nu străbătea periferiile capitalei britanice, nu, ci tocmai ieșea din orașul universitar O. — cu papă Fischer-Kőnike la volan. Pe scaunul din dreapta-față ședea un ins, pe nume Z., pe post de mecanic și de chelnăr, fiindcă, vă închipuiți, patronul *N-Y*-ului plecase la drum bine aprovizionat.

În spate moțăia, grozav de indispus de această excursie, chirurgul Mihai Chindriș, iar alături de el, ocupase un loc asistentul său, un tînăr medic, Cristescu.

Fischer conducea cu precauțiune, frămîntat de mari îndoieli.

Mergea, în principiu, să salveze viața *Standartenführerului* Frantz Knochen — întrebîndu-se cum să saboteze intervenția marelui chirurg Chindriș. După toate evidențele, cu acesta nu se putea trata în sensul că, uite, ai atîția guldeni, ratează operația sau fă așa fel ca să se poată zice: operația a reușit, pacientul a murit. Fischer îl

studiase discret, dar cu mare interes, și pe medicul Cristescu. Tînăr, ambițios fără îndoială, și, tot fără îndoială, nu tocmai bogat. Să discute cu el ? Cum ? Cum să abordeze *tema* ? Ce să-i propună ? Să lase uitată undeva în măruntaiele colonelului SS o forfecuță, o șurubelniță, un cui ruginit ? Hm, cam primitiv, totuși, încă din antichitate... ce anume din antichitate ? ! Să greșească, tînărul medic Cristescu, „doza" în injecție, să-i aplice un somnifer *definitiv*, un anestezic letal ?

Sau, în sfîrșit, să organizeze un al doilea atentat împotriva domnului Ionescu, folosindu-se de o unealtă mai inteligentă decît „micuțul" Cornel ?

— Urîtă vreme, nici primăvară, nici iarnă, bombăni Fischer.

— De fapt, primăvara nici n-a început încă, din punct de vedere calendaristic, observă din spate, exact ca un chirurg, — ceea ce și era — Mihai Chindriș.

Namila Z. — un fel de Cornel Balea, cu toate că nu era el — se trezi din neguroasele sale vise.

— O cafea caldă din termos, domnilor ? Un șnaps ?

Marele chirurg refuză ambele oferte. Și cafeiul, și băutura fac mîinile să tremure. Ca și cum lui nu-i tremurau ! Însă, ciudat, cînd operă nu-i tremurau de fel. Medicul Cristescu refuză cafeaua, dar acceptă o băutură, urmărit de privirea dojenitoare a maestrului său.

— N-aș fi bănuit că obișnuiești să bei de dimineață, colega !

— Nu obișnuiesc, însă acum pur și simplu m-am zgu-țăit de frig.

— Zguțăit, făcu pedantul Fischer. Termen dacă nu mă înșel maramureșan. Și în gînd : „Omul care bea de dimineață, poți ca să-l plătești...", și nu găsi o rimă bună, deși, de m-aș fi aflat acolo, i-aș fi șoptit : „...poți ca să-l plătești pe față..."

— Sînteți maramureșan, domnule Fischer ? întrebă alene Chindriș.

— Nu, domnule doctor, dar mă pasionează dialectele... Gurile rele zic despre mine că aș fi sau evreu, sau german, pe cînd în realitate mă trag de prin Rîmnicu Sărat.

Un drac belit, bombăni în gînd Z. Cam la fel gîndiră și Cristescu și Chindriș. Deci, în total trei draci beliți.

Drumul fu lung și chinuitor. Pe înserate, în satul Miristea-Cristurului, conferențiarul universitar Mihai Chindriș porunci să i se pregătească un ceai fierbinte, dacă se poate din cozi de cireș. Nu se putea. Nimeni nu conserva, prin ținut, cozi de cireș ! Atunci ceru un ceai *orișicum*, în care interval tînărul medic Cristescu grijea de instrumente, fierbea seringile și tot ce trebuie fiert *, iar chirurgul, luînd pulsul rănitului, purta cu acesta un fel de conversațiune.

— Cum vă simțiți ?

— Aproape bine, răspunse Knochen. Este absolut necesar să-mi fie extrase gloanțele ?

— Este recomandabil.

— Dar am auzit că există sumedenie de cazuri cînd persoane de toate vîrstele au trăit pînă la capătul vieții, purtînd în pîntec, sau mai știu eu unde, schije, cioburi, gloanțe și chiar piroane.

Mihai Chindriș își potrivi ochelarii. Ochii lui incolori nu exprimau nici un sentiment. Nici măcar un resentiment. Mîinile nu-i mai tremurau. Glasul îi devenise cumva dur, rău, decis, șuierător, deși — regretabilă rimă — era un glas de tenor.

— Sînteți medic ? îl întrebă el pe Knochen.

— Așa ! răspunse colonelul SS.

* În afară de cartofi...

— Aşi nu este o replică de om civilizat, domnule ! Eu sînt chirurgul Chindriş, şi în general *nu mă deplasez !* Am făcut-o acum la intervenţia expresă a ministrului.

Knochen îl examină mirat şi vag indignat pe slăbănogul chirurg.

— Trebuie să ştiţi neapărat care e *profesia* mea ?

— Trebuie ! Trebuie să ştiu pe cine am onoarea să operez... pe cine am plăcerea să-l redau vieţii, sau pe cine am neşansa să-l omor.

— Vorbiţi aproape la fel ca la teatru, remarcă *Standartenführerul*. Scrieţi ? În general, medicii scriu. Sînt agent al poliţiei secrete germane.

— În situaţia mea, vorbi Chindriş, pot zice că-mi asum şi rolul medicului legist. Cine a tras asupra dumneavoastră ?

— Cercetările abia au început. Nu ştiu. În mod normal, n-ar trebui să am duşmani pe aici. Nu ştiu cine a tras.

— Nu e măgulitor pentru un poliţist, mîrîi Chindriş.

— S-ar putea să nu fie măgulitor pentru un poliţist, răspunse colonelul SS, înconjurat de perine în vasta fotelniţă din camera de oaspeţi a lui badea Şopterean, dar cu atît e mai puţin recomandabil, şi cu totul de prisos pentru un medic, chiar eminent, să exprime opinii asupra capacităţilor unui poliţist. Meseriile noastre n-au nimic comun !

— Pe mama dracului, nu ! îl sancţionă imediat Chindriş. Şi continuă interogatoriul cu un glas care-i atrase atenţia şi-i dădu un fior rece lui Knochen. *Standartenführerul* îl privi oblic pe palidul chirurg adus acolo de către Fischer, alias Uggo Kőnike.

Aproximativ o lună mai tîrziu, într-o clinică berlineză, la cererea unor înalte persoane din *Gestapo*, a lui Walter Schellenberg, conducător al secţiunii pentru externe a

R.S.H.A., a lui Arthur Nebe, șeful *Kripoului*, avu loc încă o autopsie a celui ce fusese *Standartenführerul* SS Frantz Knochen.

Abia cu această ocazie, în trupul celui dispărut (vai, pentru vecie) în urma unei septicemii generale, sau generalizate, sau cam așa ceva, a fost descoperit un mic obiect metalic, aproape de nerecunoscut. Poate fusese cîndva o șurubelniță. Sau o pilă pentru unghii ? Nu s-a putut niciodată stabili a cui diabolică mînă intervenise. Și nici dacă a fost șurubelniță sau pilă.

30.

În ciuda planului ingenios — dar riscant ! — alcătuit de David Clementi, *Gestapoul* puse mîna pe Sergiu Ceclan și Silviu Balamela. Împotriva tuturor așteptărilor, această captură s-a datorat vanitoșilor bătrîni ce alcătuiau „poteva" *„Casei de Retragere"*, însă, oficial, onoarea de a-i prinde pe presupușii complotiști și-o revendica atît agentul Fischer-Kőnike, cît și maiorul SS Eduard Lohausen.

Patronul marelui local *N-Y* din O., Fischer Könike, expedie către R.S.H.A. o radiogramă din care reieșeau următoarele :

1. Deși se depuseseră mari eforturi medicale și de tot felul, colonelul SS Frantz Knochen încetase din viață în urma unei infecții a sîngelui.

2. El, Kőnike, nu poate, deocamdată să se pronunțe categoric, dar, după părerea sa cercetările în cazul Ceclan-Balamela eșuaseră *în faza inițială* datorită incapacității lui Frantz Knochen de a se adapta condițiilor locale, sau chiar faptului că fostul colonel SS trădase, avertizîndu-i sau luînd legătură directă cu cei căutați.

3. În urma mobilizării energice a tuturor posibilităților de care dispunea el, Kőnike, reușise să captureze în cele din urmă pe Sergiu Ceclan și numitul Balamela.

4. Care sînt dispozițiile cu privire la aceștia doi ?

5. În ce fel se vor continua cercetările cu privire la asasinarea lui Knochen ?

31.

Din partea Direcției Centrale a Siguranței Reichului sosi răspunsul.

Reichsführerul îl felicită personal pe agentul Kőnike. *Cei doi,* așa cum s-a și stabilit, vor fi transportați în mare discreție la aerodromul *Tx-X,* unde vor fi îmbarcați pe un bombardier *Albermale* cu direcția Berlin. *(Nota autorului : Albermale,* avion de bombardament englezesc. În scopul secretului strict, germanii își „machiau" unele din avioanele lor *Dornier,* sau aparatele franțuzești *Caudron,* în culorile păsărilor de război britanice.)

Continuarea răspunsului R.S.H.A.

Comandantul aerodromului *Tx-X* a și primit dispoziții în acest sens.

Pe numiții Ceclan și Balamela îi vor însoți *Sturmbannführerul* Lohausen și agenții H-21 și H-41.

Prizonierii vor fi tratați cu blîndețe.

A se supraveghea în continuare cu strictețe lucrările inginerului Klemnitzki, cel care conduce *lucrările tehnice* cu privire la operațiunea O.

Pentru a continua cercetările cu privire la asasinarea St. Fh. SS Frantz Knochen, *va sosi o altă persoană.*

Cadavrul lui Knochen se va transporta la Berlin.

(sfîrșitul radiogramei)

Dl. Fischer — Uggo Kőnike în speţă — sublinie *cu ochii* aceste cuvinte „o altă persoană" care îi produseră o impresie mai neplăcută ca un pzoriazis (sau cum naiba îi zice), pe umeri şi pe... şolduri.

32.

Sturmbannführerul SS Eduard Lohausen expedie la Berlin un raport cu următorul conţinut :

Indivizii periculoşi, S. Ceclan şi S. Balamela, au fost capturaţi în urma unor deosebite eforturi, ale lui — ale lui Lohausen. (Numai că nu se autopropunea pentru Frunzele de Stejar la Crucea de Cavaler !)

În această acţiune sprijinul dat de agentul Uggo Kőnike s-a dovedit nul şi chiar stînjenitor !

Concursul oferit de autorităţile române a fost cu totul inconsistent !

Fiind cu totul mobilizat în acţiunea Ceclan-Balamela, el, Lohausen, n-a avut timp să elucideze condiţiile în care s-a produs atentatul împotriva *Standartenführerului* Knochen.

El, Lohausen, regretă că iniţiativa sa de a se deghiza în ofiţer român n-a fost apreciată la justa ei valoare, fiindcă, iată, tocmai datorită acestei ingenioase idei a fost posibil succesul.

Raportul detaliat se va prezenta la Centru.

Care sînt ordinele ?

Maiorul SS Lohausen primi şi el raţia sa de felicitări... Ordinele erau aceleaşi, *cei doi* vor fi aduşi de îndată pe calea aerului în Reich, cu decolarea de pe aerodromul *Tx-X*.

Adică exact de pe acelaşi aerodrom de unde, în noaptea de 31 decembrie '43 — 1 ianuarie '44, Ceclan, Ba-

lamela, Fritz Hellermann și ceilalți subtilizaseră aparatul *Honduras-Fokker*.

Subtilă manevră — se vor gîndi unii.

Însoțitori : Maiorul SS Eduard Lohausen, agenții H-21 și H-41.

Efectuarea acestui ultim „transfer" nu mai intră în competința agentului Uggo Könike, ale cărui împuterniciri rămîn în vigoare doar cu privire la activitatea sa în România.

(Lohausen citi și reciti de zece ori acest alineat.)

Cercetările în legătură cu moartea *Standartenführerului* Frantz Knochen nu intră în competința maiorului Lohausen, un alt agent primind această misiune.

(Din nou, *Sturmbannführerul* reciti de cîteva ori aceste cuvinte.)

Maiorul SS Lohausen — suna în continuare ordinul — răspunde cu onoarea sa de „transferul" către Berlin a celor doi complotiști Ceclan și Balamela. Ambii — subliniat. — ambii, să fie vii sau — subliniat — *cel puțin în stare de a vorbi logic.*

33.

La București, ca și prin alte locuri, primăvara întîrzia. Ninsoarea se prefăcea în lapoviță, aceasta din urmă în ploaie, iar apoi o luau de la capăt. S-ar fi zis că natura intrase într-un fel de ciclu etern și... infernal.

Maiorul Maximilian Cornea se opri în fața unei vitrine, doar așa, din cochetărie, pentru a-și verifica ținuta, impecabilă altfel. Deodată tresări din tot corpul, fața i se alteră. Din vitrină îl studia cu o privire de o stranie fixitate un domn în cămașă albă, cu franjuri, cravată neagră, costum negru foarte bine croit. Costumul. Alături de

acest domn se lăfăia, ca un pat ce te invită la culcare, ur. coșciug cu complicate și inutile zorzoane.

Domnul cu privire fixă era un manechin și făcea reclamă pentru vestimentația în care ar trebui să se înfățișeze un decedat. Numai că manechinul stătea în picioare... Maiorul Cornea se oprise să-și verifice ținuta în vitrina unei companii de pompe funebre.

O oră mai tîrziu Cornea ceru o audiență la șeful său, și după o așteptare mai lungă decît de obicei, o obținu.

Cînd maiorul-detectiv fu introdus în cabinet, generalul stătea în picioare și-și făcea de lucru cu un piaptăn în fața oglinzii de cristal venețian de lîngă fereastră. Generalul rămase mult timp cu spatele, prea mult, pieptănîndu-se îndelungat, deși nu era cazul — ținînd cont de „abundența" șeveliurii sale. Maiorul Cornea, la ușă, în poziție de drepți. Pe fața lui se întipărise o adîncă și iremediabilă tristețe.

Șeful cel mare reveni la biroul său, își aprinse fără grabă o țigară de foi — fără a-i oferi și lui Cornea — apăsă pe sonerie și drept urmare se ivi un aghiotant. Generalul porunci *o* cafea și *un* coniac, și abia după asta păru să-l remarce pe Maximilian Cornea.

— Ei ! Aici erai, *domnule maior* ? ! Hm... Servești ceva... poate ?

— Dacă sînteți amabil, aș lua și eu o cafea și un coniac, făcu maiorul, cu o vibrație în glas, și mereu înțepenit în poziția oficială.

— Regret ! regretă generalul, ni s-au redus rațiile ! Și, către aghiotant : Prin urmare *o singură cafea* și *un singur* coniac. Apropie-te, domnule maior, de ce stai ca o mumie acolo ? (Cornea se gîndi la manechinul din vitrina blestemată...) Te-am convocat — grăi generalul — pentru a-ți înmîna asta ! E un cec. Serviciile secrete germane sînt extrem de mulțumite de fantezia folositoare de care ai dat dovadă travestindu-te în agent neamț, ca și pentru sprijinul pe care l-ai adus în reușita acelei acțiuni... am uitat care acțiune... Pe cît se pare, te-au răsplătit generos. Iată hîrtia.

Și aproape că-i aruncă cecul în față.

Maiorul Cornea prinse fițuica din zbor. O prinse din zbor pentru ca să nu fie nevoit să se aplece pentru a o lua. O prinse, n-o privi, o rupse în bucățele și o azvîrli la coș. Șeful lui încruntă sprîncenele, nu bombăni nimic, sorbi din băutura ce-i fusese adusă, iarăși nu bombăni, pufăi din țigară și abia apoi :

— Ești liber, domnule maior.

— Îmi prezint demisia, domnule general.

— Destul cu teatrul. Din armată nu se demisionează.

— În acest moment, eu fac parte din poliție. Ordonați să fiu trimis pe front în oricare unitate combatantă.

— Nu te prinde rolul acesta de cabotin. Nu se aprobă demisia. Ești liber.

— Domnule general ! După o misiune dificilă, rezolvată cu succes, există obiceiul ca oamenii să capete o mică răsplată.

— Ți-ai primit răsplata. Treizeci de arginți. Nu e vina mea că i-ai aruncat la coș. Ești liber, domnule maior !

Generalul ridicase glasul, și el însuși se ridicase din fotoliu.

— Vă rog să mă iertați că vă reții ! Vă cer, cu tot respectul un concediu.

Șeful îl privi dintr-o parte cu o anumită curiozitate.

— Și cum ai de gînd să-l petreci ?

— Poate în munți, la ski. Poate făcînd o mică plimbare pînă la vecinii și prietenii noștri... la Berlin.

— Nesocotitule ! În acest caz de ce ai azvîrlit la coș arginții, care de fapt erau *Reichsmarks,* o sumă mai mult decît generoasă ? !

— N-am nevoie de această sumă. Sînt invitat în Germania de o doamnă care nu duce lipsă de bani, domnule general.

— He ! Trebuia să bănuiesc, rosti cu un fel de silă superiorul. O poveste de amor... În timpurile noastre !

— E poate mai mult decît atît, domnule general !

Vanitosul Maximilian Cornea considera că nu este de demnitatea lui să explice că prinderea celor doi „hoți de avioane" se făcuse peste capul său și se datora unui hazard nenorocit. De asemenea, nimeni nu știa că Maximilian Cornea se decisese s-o însoțească în Germania pe *Planeta Trandafir Negru*, într-o încercare disperată de a-i salva pe Ceclan și Balamela. Conștient că șansele erau aproape nule, Maximilian Cornea se hotărîse să riște totul, fiindcă se simțea, indirect, vinovat. Nu-i *protejase* împotriva poliției secrete germane pe Ceclan și Balamela, acești prieteni necunoscuți, necunoscuți însă prieteni, acești oameni al căror straniu curaj îl impresionase.

Și-apoi, onoarea lui Cornea fusese grav lezată. Înregistrase un mare „eșec". Nu era obișnuit cu eșecurile.

34.

În una din acele zile neliniștite, pline de evenimentele ce bulversaseră pentru multă vreme și cu urmări imprevizibile pașnica și necunoscuta localitate Miristea-Cristurului, la Bodegă, ignorată, și totuși în centrul atenției, faimoasa „poteră" a *„Casei de Retragere"*, în frunte cu „contele" Ionescu-Mâșkin-Vampiru, în bizara sa costumație, ceva între vînător tirolez și Don Carlos, alături de Ceapă-Foișani și eternul Cristophor Columb, ocupase una dintre mese și, între sticle, pahare, farfurii, sărbătorea c e v a.

În cîrciumă mirosea a de toate și a orice.

Cei vreo cîțiva țărani aflați și ei ca din întîmplare la fața locului sorbeau din țoiurile lor răchiele tari, schimbînd cuvinte rar, cu voce groasă, și privind și mai rar către ospățul bătrînilor actori. Totuși s-ar fi putut spune că priveau tot timpul... Către o anumită oră la Bodegă se ivi un popă tînăr, cunoscut nu de multă vreme pe-acolo sub

numele de părintele Nichifor. Locul unei cinstite fețe bisericești nu e la cîrciumă, și totuși! Patronul locantei îl întîmpină cu sărutul-mîna, dom părinte, alții bombănire și ei cîte ceva, nu se știe dacă saluturi sau cuvinte de ocară, iar popa, fără să-i pese de nimeni și de nimic înaintă sprinten, aiă către masa actorilor, salutîndu-i cu voioșie și chiar respect. Îi anunță că le aduce o veste excelentă. Cabotinii ciuliră urechile lor păroase. Chiar și alții ciuliră cele urechi. Vestea cea excelentă consta într-o invitație, pe cît de oficială, pe atît de discretă, din partea unor domni foarte sus-puși (popa Nichifor, prin „domni foarte sus-puși" făcea aluzie la Dumnezeu și la sfetnicii săi, însă nătărăii nu se prinseră), la un mare dineu oferit expres în onoarea lor ca o mică răsplată pentru contribuția adusă la demascarea și prinderea celor doi indezirabili... ale căror nume, lui, popii, îi scapă.

Afumați, bine dispuși, și puși pe mare și prelungit chef, actorii acceptară, părăsind Bodega conduși de tînărul părinte Nichifor. După ieșirea lor, țăranii șușotiră. Nu se știe ce, totuși, șușotiră.

În aerul rece al nopții și al începutului de primăvară, după ce parcurseră o parte din drum, popa cel tînăr îi întrebă pe actori, așa, din pură curiozitate, cum de reușiseră ei, niște nespecialiști și niște oameni de o vîrstă... coaptă, într-o situație în care o poliție întreagă, de fapt *două polițiii*, cea română și cea germană, dăduseră greș. Cum reușiseră să-i depisteze pe Ceclan și Balamelă ?

— Hei, hei, suspină Vampiru. Mai este mult de mers, părinte ?

— Ba ! Ajungem mintenaș. O mică plimbare nu e niciodată de prisos, după o masă bună, și mai ales înainte de o masă și mai bună !

Bătrînii, tot mai afumați de cînd ieșiseră la aer rece și curat, mergeau clătinîndu-se și erau limbuți. Iar dintre ei, Vampiru cel mai mult.

— Sfinția Voastră, explică împleticit acesta. Cu toții — gest mare, ca și cum ar fi vrut să cuprindă o divizie — sîntem foști și ai scenei, deprinși cu machiajul, deghizările și celelalte trucuri ale nobilei meserii... Înțelegeți, dom părinte ?

— Încă nu, răspunse mulcom popa.

— Păi așa a fost ! Cînd *cei doi vagabonzi* au apărut pe neașteptate aici în sat, nimeni nu le-a dat atenția, însă noi, *și anume eu*, am observat că barba unuia atîrnă greșit fiindcă se dezlipise într-un loc... Și astfel l-am recunoscut fără greș pe Ceclan, unul dintre ticăloșii care, înșelîndu-ne încrederea, s-a ascuns cîtăva vreme la „*Casa de Retragere*", compromițîndu-i reputația.

— Aha ! mormăi popa Nichifor. Ce simplu, într-adevăr !... Și v-ați și repezit la nemți !...

— Sigur că la ei...

— Cred că ați procedat foarte bine. Dar de ce nu v-ați adresat alor noștri, jandarmilor ?

— Fiindcă ai noștri, jandarmii, și mai ales ofițerii lor, s-au purtat nepermis de impoliticos cu noi, ba chiar mi-au și confiscat și arma ! Germanii se arătau a fi mai ospitalieri... Dar, cum ? Văd că ieșim din sat !

— Am și ieșit de mult, bodogăni Ceapă-Focșani.

— Aveți puțintică răbdare, domnii mei, grăi popa cel tînăr, dovedind că nu era strein de problemele teatrului. Banchetul are loc într-o vilă izolată care aparține, vă spun în taină, dar să nu mă trădați, unui ministru...

— Oooh ! ohăiră și grohăiră cabotinii.

— Va fi și el de față, însă *incognito*. Discreție, domnii mei. Va fi mascat.

— Mascat ? Strașnic ! Și ce mască va purta ?

— E o surpriză. O surpriză... Înțelegeți ?

— Dar, Sfinția Ta, ce e cu jivina aceasta care se ține scai de noi ? Seamănă cu un lup — e un lup ?

— Vai de mine, nu e nici jivină și nici lup. E doar Paulus, cîinele meu. De fapt, un om pedepsit temporar să

fie cîine. De fapt, cîine-lup. El ne va ocroti pînă ce ajungem la destinație... Nu vă miraţi, chiar şi eu sînt doar un cîine pedepsit să fie temporar om...

— Ciudat, observă Ceapă-Focşani, fără de a medita la spusele popii, nu bănuiam că stă în obiceiul preoţilor noştri să ţină pe lîngă ei astfel de animale... înfri... fricoşetoare.

— Paulus e blînd ca un miel şi devine r ă u numai la porunca mea. Zicînd aşa, părintele Nichifor scoase de undeva de sub anteriu o sticlă. Rîse : Asta e ca să mai prindeţi puteri pînă ce ajungem...

Ajunseră. La un ceas nesigur, însă destul de înaintat. Ajunseră într-o văgăună. Luna, pe un cer de vis, îşi pierdea văpaia undeva pe drum. Aici, în scobitura aceasta, domnea bezna. Cu tot alcoolul îngurgitat, bătrînii, topiţi de oboseală, se mai dezmeticiră observînd că preotul începe să-şi lepede straiele popeşti, rămînînd într-un fel de echipament vînătoresc.

— Ce faci, părinte Nichifor ? se miră Vampiru.

— Nu sînt părintele Nichifor, şi nici măcar protopop sau popă, răspunse David Clementi.

— Cine eşti şi de ce dracu ne-ai tîrît aici ?

— *Ca să vă pedepsesc.*

— Ce fel de glumă e aceasta ? Ci... cine eşti ?

— Sînt d e s t i n u l. Nu cunosc gravitatea faptelor săvîrşite de Ceclan şi Balamela. Dacă ei ar fi fost duşi în faţa unui tribunal sau a unei Curţi Marţiale din ţara noastră şi pedepsiţi pentru o vinovăţie reală, eu n-aş fi avut nimic de spus. Însă voi, canalii senile, i-aţi predat pe aceşti doi compatrioţi ai mei *Gestapoului.* Da, şi acolo vor muri, dar înainte de a muri, vor suferi îngrozitor. *Vor fi torturaţi.* Îi vor chinui pînă ce vor recunoaşte orice, orice, orice... !

Ionescu-Mâșkin-Vampiru, Ceapă-Focșani și Cristophor Columb n-au mai revenit niciodată la „*Casa de Retragere*". Locurile rămase vacante au fost ocupate după un timp de alți trei actori, „foste glorii", printr-o decizie a lui Grigore Stamatiu-Salamandră, tragedianul milionar, fondatorul și susținătorul acelei instituții.

35.

Peste munți se scutura un colb argintiu ireal ; ningea așa cum ninge în visele noastre, atunci cînd avem conștiința curată ; ningea dintr-un cer absolut senin, ceea ce se întîmplă, într-adevăr, foarte rar...

Cărările ce se întretăiau, venind de nicăieri și întortochiindu-se către niciunde, se încrucișau cu urme de fiară, mai înguste sau mai rotunde, care și ele, aceste misterioase căi ale vietăților, păreau fără țel, fără finalitate.

Cum fără țel, fără finalitate ?

Chiar în acel moment *din adîncul pădurilor țipa un animal, sfîșiat de alt animal.*

— Ai auzit ? întrebă Silviu Balamela.

— La fel de bine cum ai auzit și tu, răspunse Ceclan.

— Este *ca și atunci...* Și ca și *a doua oară...*

Un vînt tăios flutură peste cuvintele pilotului :

— Este *ca întotdeauna,* Bala. Se sfîșie *între ele.* Și *între ei.* Am impresia că au luat exemplu de la oameni.

— Oh, mergi cam prea departe cu *filozofăriile...*

Continuau să înainteze, Ceclan și Balamela, doi domni în elegante scurte de piele îmblănită, dintr-acelea pe care le poartă piloții, dar spre deosebire de piloți, purtau pe cap pălării de fetru, pantaloni negri reiați, pantofi negri, pantofi ce se potriveau prea puțin cu munții și cu zăpada aceea năucitoare. Însă lor prea puțin le păsa, și oamenilor; și pantofilor, de zăpada aceea năucitoare, ireală ce cobora

mai lin decît un fluture adormit în zbor cu aripile larg deschise, dintr-un cer absolut senin. De departe, dintr-un colț al pădurii, îi pîndea o suplă umbră cenușie. Să fi fost oare același lup, ca *atunci*, ca *a doua oară*, ca *întotdeauna* ?

— Și cum rămîne cu obligația de a supraviețui ? întrebă Balamela.

— Habar n-am. Obligația. în orice caz, rămîne. Dacă o vom onora, sau nu, altă poveste. Știi doar că nu toate datoriile sînt întotdeauna onorate, chiar și unele bănci foarte solide, cele șvițerești de pildă, se întîmplă să dea faliment.

— Nu știu. N-am avut contact cu băncile elvețiene. Cu nici un fel de bancă. Însă, noi, am dat faliment ?

— Nu sîntem nici bancă, nici societate pe acțiuni. Ci oameni. Cred. Noi și așa am murit de cîteva ori pînă acuma, o moarte în plus nu ne poate impresiona. Ne rămîne speranța.

— Există un termen, Sergiu, sau o expresie, zi-i cum dorești : artă pentru artă. Cunoști ?

— Am auzit parcă despre așa ceva. Simplist s-ar putea traduce prin artă în folosul nimănui. Sau, artă în folosul artei, poate ? În orice caz, în ceea ce ne privește, această expresie s-ar traduce prin *speranță pentru speranță.*

— Sînt cuvintele acelui detectiv particular, David Clementi...

— Da... numai că el, probabil, le pronunțase cu alt sens. El ne oferea O SPERANȚĂ, la prețul speranței, fiindcă, după spusele sale, și el spera în nu știu ce... Aparent e cam încîlcit, dar...

— Dar am făcut bine urmînd sfaturile acestui om ? Vezi unde am ajuns !

— Nu din vina lui, apucă să mai răspundă Sergiu Ceclan, și ar fi vrut să adauge că sfaturile fuseseră bune, dar că păcătosul de ghinion personificat de cei trei actori..., cînd în fața lor răsări o nălucă. În fine, nu chiar o nălucă.

Nu era altul decît colonelul von der Röhrs, urmaşul colonelului Kellge la şefia aerodromului *Tx-X*.

Röhrs se prezenta ca un ins subţirel, cam şubred din punct de vedere al sănătăţii şi al nervilor, şi era prevăzut cu o faţă îngustă ca un volum de versuri dintre cele subţiri ; micul său bot de vulpişoară, sau vulpiţă, de vă place mai bine, vorbea despre viclenie şi despre perseverenţă întru viclenie. El compusese denunţul anonim împotriva lui Kellge, cînd cu furtul avionului *Honduras-Fokker*. După cum bine se vede, denunţul avusese efect !

— Halt ! *Cine este voi ? Cum intrat aici ?*

Ceclan, continuînd să înainteze cu precauţiune, se gîndi că n-ar strica să-l ia cu binişorul, fiindcă mîna lui von der Röhrs începea să zvîrnească periculos către pistolet ; totuşi Ceclan schiţă un mic zîmbet ce ar fi scos din pepeni şi un pepene.

— *Vă permitem* să vorbiţi limba germană, *Herr* colonel. După accent, s-ar zice că sînteţi de prin partea Bremenului, sau mă înşeală auzul ? Noi ambii înţelegem bine graiul dumneavoastră şi n-am dori să vă alegeţi cu limba scrîntită folosind anapoda verbul românesc.

— Eşti impertinent, domnule ! strigă Röhrs. Cine eşti, de unde vii ?

— Numele meu este Ceclan, şi vin dintr-acolo... Dumnealui este amicul meu Balamela, şi tot *dintr-acolo* vine...

— Aceste nume îmi sînt cunoscute ! se crispă ofiţerul.

— Nimic mai firesc, noi sîntem cei care, ce e drept ajutaţi de compatriotul dumneavoastră Fritz Hellermann, fie odihnit, am şterpelit un avion de pe acest aerodrom.

— Şi cutezaţi a vă înfăţişa aici... aşa... singuri... de bună voie ? În mai puţin de un ceas veţi atîrna în streang !

— Pentru un as al zborului cum *păreţi* a fi dumneavoastră, vă pierdeţi prea repede stăpînirea de sine. Priveşte şi tu, Bala, pomeţii colonelului *nostru* sînt o ţesătură de vinişoare gata să plesnească, ochii au devenit două globuri

de sînge, nu e bine *Herr*, s-ar putea să vă apuce o mică apoplex...

— Gura ! şi von der Röhrs scoase pistoletul.

— Uşurel, colonele ! Scula aia s-ar putea să fie încărcată. Între altele, ar trebui să te consulte un oculist, ai vederea cam slabă pentru un pilot ! Nu observi nimic în spatele nostru ? Chiar nimic ? Pune-ţi ochelarii. N-ai ochelari ? În acest caz, poftim un binoclu !

Şi, într-adevăr, Ceclan îi întinse un mic binoclu de damă, pentru teatru. Brusc, cu mîna stîngă, Röhrs smulse delicatul obiect, poate se temea că e o grenadă mascată, sau ceva şi mai rău (ce ?) şi o aruncă departe în zăpadă. Cît mai departe. Se dădu vreo doi paşi înapoi pentru a-i avea mai bine la îndemîna *Walther*-ului pe Ceclan şi Balamela, şi privi în spatele lor. La o distanţă apreciabilă se distingeau prin ninsoarea rară trei siluete gri, înaintînd cu pas solemn, egal : *Sturmbannführerul* Eduard Lohausen, în uniformă, cu toate decoraţiile pe care le avea, şi chiar cu cele lipsă. Decoraţiile nu se puteau distinge de la acea distanţă, însă eu, autorul, *ştiu*. Omul favorit al lui Heinrich Müller era încadrat de alţi doi favoriţi ai căpeteniei *Gestapoului,* agenţii H-21 şi H-41, în civil. La o altă distanţă de aceştia, şase soldaţi clătinau pe umeri ceva lunguieţ ce nu putea fi decît un sicriu. Acolo se afla trupul neînsufleţit al celui ce fusese *Standartenführerul* SS Frantz Knochen. Deşi decedat, Knochen îşi îndeplinise, s-ar putea zice misiunea, el avea să revină în Reich cu cei doi prizonieri. Opt militari, în ţinută impecabilă, încadrau de o parte şi de alta sicriul. În sfîrşit, la urmă, tot la o anumită distanţă înaintau doi *Feldwebelli* uriaşi, înarmaţi cu automate *Schmeisser,* cu revolvere şi poate chiar cu obuziere.

Un adevărat cortegiu !

Pentru un moment, colonelul von der Röhrs îşi cam pierdu cumpătul. El răcni către cei doi indezirabili :

— Rămîneți pe loc ! Nici o mișcare ! Altfel... Dădu să zboare în întîmpinarea cortegiului, dar, zărind prin apropiere niște tineri piloți din formația sa, îi chemă, le porunci să-și scoată armele și să-i supravegheze cu străşnicie pe cei doi. Unul dintre piloți explică perfect calm și cu un dispreț mascat, însă nu îndeajuns de bine, că nefiind de serviciu, nu erau înarmați. Comandantul le aruncă o privire atît de otrăvită că și un șarpe cu clopoței ar fi sucombat pe loc, întinse celuilalt pilot, care nu vorbise, arma sa, și porni în fugă.

Lohausen salută, declinîndu-și calitatea. Îi recomandă și pe colegii săi care salutară dintr-o mișcare a gîtului. Prima întrebare a lui Rőhrs fu :

— De ce nu poartă cătușe ? De ce umblă liberi ?

— La cine faceți aluzie ? păru să se mire Lohausen.

Comandantul aerodromului, abia stăpînindu-și iritarea, explică.

Lohausen răspunse cu cea mai seacă dintre voci : Ordinul Berlinului ! Ceclan și Balamela să fie duși la locul anchetei fără cătușe, și în general să fie tratați ca niște ofițeri și ca niște domni.

Așa se explică, printre altele și îmbrăcămintea lor nouă.

— Niște criminali ! izbucni Rőhrs. Niște hoți ! Niște conspiratori ! continuă el să latre. Această exagerată indulgență poate avea urmări dintre cele mai nefaste, am putea chiar să...

Își înghiți cuvintele „să pierdem războiul".

Lohausen, care era mai mic în grad decît colonelul, însă făcea parte din poliția secretă, fapt care-i dădea un ascendent infinit, îl scrută cu deosebită răceală pe colonel.

— Ordinul *Reichsführerului,* repetă el. Aveți ceva de obiectat ? Dacă aveți, voi raporta, însă ordinul rămîne ordin, și-l voi executa pînă la cele mai mici amănunte ! Dați-ne voie să trecem !

Colonelul-pilot von der Röhrs, deşi aviator, deşi ofiţer al Werhmachtului, deşi „von", nu era un om curajos, nici leal, şi nu-şi permisese să nutrească nici măcar în gînd acel vag sentiment de dispreţ, sau antipatie de care erau animaţi majoritatea combatanţilor faţă de trupele SS, de *Gestapo* şi de celelalte foarte multe organizaţii secrete şi parasecrete în care consta tăria, dar mai ales slăbiciunea Reichului. Röhrs era un turnător şi un laş, cu toate că depunea mari eforturi pentru a masca aceste „calităţi" ale sale. Eforturile însă nu erau întotdeauna încununate de succes, o mare parte din subordonaţii săi îl dispreţuiau dar, oastea germană era, evident, cea mai disciplinată din lume, şi cîtă vreme Röhrs era comandant... etc. Tinerii piloţi şopteau însă uneori că a v i a t o r u l Röhrs evita, pe cît era cu putinţă, să zboare din cauză că îi era frică...

La amiază, în popota ofiţerilor, intendentul Horst Lothar (al cărui dulău, Azor, fugise, inexplicabil în acea noapte de An Nou cînd dispăruse şi aparatul *Honduras-Fokker)*, organiză o masă festivă, sau chiar un banchet, la care participară toţi ofiţerii, în frunte cu comandantul, cu maiorul Lohausen, din *Gestapo*, precum şi agenţii H-21 şi H-41. Invitaţii speciali erau Sergiu Ceclan şi Silviu Balamela. Acestea erau dispoziţiile Berlinului ! Banchetul, întrucîtva „de adio" (de adio pentru cine ?), făcea parte din program.

Conformîndu-se ordinelor, von der Röhrs îşi schimbă radical atitudinea faţă de prizonieri, trecu la extrema cealaltă, ba chiar ajunse să şi ciocnească un păhărel cu ei. Iar în toiul acestui banchet relativ tăcut, în atenţia tuturor celor de faţă, le adresă întrebarea :

— Domnilor ofiţeri... ch... ch... *Herr Ceclan und Herr Balamela*, nu aţi binevoi să ne povestiţi aşa ca între... ei bine, ca între colegi şi... ch... ch... ca între prieteni, cum

ați reușit să... (din nou mică pauză : trebuia să evite cuvinte precum „furați", „șterpeliți", sau oricare de acest gen)... să capturați acel avion *H.F.* ? Oare cu concursul colonelului Kellge, fostul comandant al aerodromului, actualmente degradat și trimis la o unitate disciplinară ?

Se lăsă o tăcere. Ai fi auzit și musca, dar nu exista nici o muscă, din două motive, unu că încă nu înviaseră, doi că la o popotă nemțească e interzis muștelor să se prăsească. Von der Röhrs nu era doar laș, dar nu strălucea nici prin — să nu zic inteligență, fiindcă nu era chiar lipsit de această „materie primă" — ci prin o anumită intuiție și finețe care-ți indică la momentul oportun ce se cuvine a fi spus, și ce nu. Ceilalți ofițeri simțiră că prin cuvintele sale el oarecum compromite onoarea armatei germane. Mîinile coborîră, lăsînd încetișor paharele pe fața de masă imaculată. Maiorul Lohausen se încruntă. Ofițerul intendent interveni :

— Să se servească desertul, domnule comandant ?

Comandantul aerodromului *Tx-X* nu-l auzi. Continuă să insiste, prostește :

— Povestiți-ne, domnii *mei !* La urma urmelor, a fost o aventură amuzantă. Garantez că rămîne între noi.

Lohausen se încruntă și mai tare.

Sergiu Ceclan zîmbi. Începea să înțeleagă tactica *Gestapoului.* Nu cătușe, nu schingiuiri... deocamdată. Nu ! Va fi *cu mult mai rău !* Balamela nu zîmbi. Se stăpîni cu greu să nu răspundă : Păi, să vedeți, avionul a fost furat de un cîine, care cîine l-a și pilotat, noi aproape că nu avem nici un amestec, ne aflam din greșeală și întîmplare pe-acolo... Dar își reprimă pornirea. Iar Ceclan nici el nu scoase nici măcar o silabă. Ridică vocea Lohausen :

— Destul, domnule colonel. Noi nu avem căderea de a pune întrebări acestor domni. O vor face alții. Își privi ceasul și se ridică spunînd : Mîncarea a fost excelentă, cred că se apropie momentul plecării !

36.

La bordul puternicului quadrimotor prevăzut cu două tunuri de calibru mic și două turele pentru mitraliori, Ceclan și Balamela rămaseră în continuare liberi. Liberi — e un fel de a spune. Nu li se puseseră cătușe, purtau aceleași straie elegante și noi, căpătaseră țigări și ciocolată. Iar apoi, un personaj într-o uniformă de neindentificat, ceva între legiunea străină și gangster de Chicago, le împărți cîte o cască, masca de oxigen, vesta pentru parașută și parașuta. Maiorul Lohausen și ajutoarele sale aveau la mască și cîte un microfon prin care puteau să ia legătura cu echipajul. Ceclan și Balamela, nu. Firesc.

Într-o anumită clipă, Ceclan își consultă ceasul — îi fusese lăsat, deși nimeni n-ar fi putut să jure că nu e o bombă în miniatură — și i se adresă lui Bala în una din limbile străine :

— *Nous sommes en train de survoler la frontiere... Adieu !*

— *Adieu... Mais, pour toujours ?* murmură Balamela.

— *On sait jamais...*

Spre surprinderea lor, *Sturmbannführerul* Eduard Lohausen se apropie, le oferi din țigaretele sale speciale (speciale pentru maiori SS ?) și le zise :

— Vă atrag atenția, domnilor, eu înțeleg și vorbesc la fel de bine și franceza. Apropo, n-ar fi rău să ridicați gulerul *passe-mongne*-ului.

— Nici nu-l avem, zîmbi oblic Ceclan. Și apoi, nu ne este frig. Pentru ce ne atrageți atenția că posedați și franceza ?

— Pentru cazul că aveați de gînd să vă divulgați secretele, conversînd în această limbă misterioasă.

— N-ar fi decît în avantajul dumneavoastră să ne aflați secretele !

— Sînt un gentleman !

— Ah ! Aoh ! mîrîi Ceclan cu cel mai perfect accent scoțian. Prin urmare vobiți și toate dialectele britanice ?

— Se înțelege, *sir* ! Am fost parașutat de trei ori pe teritoriul acelui regat.

— Da ? ! Și cu ce folos ? se strîmbă cu răutate Ceclan. Anglia n-a fost înfrîntă în b ă t ă l i a a e r u l u i, iar operația *Seelöwe* (planul de invadare al Marii Britanii, n.a.) n-a avut niciodată loc.

Eduard Lohausen se îndepărtă fără a răspunde.

— Hei, Sergiu, zise Bala, ce mai e și aia operația... cum ?

— Te-a lăsat memoria, amice. Haide să tăcem puțin. Cît mai e posibil, să tăcem...

Puternicul avion de transport fabricat undeva prin uzinele subterane de lîngă Remscheid huruia mai departe din toate motoarele sale, cele patru, zburînd la o altitudine de 3500 m pe ruta stabilită : aerodromul *Tx-X* — orașul universitar românesc O., — Debrețin — Viena — Ceske Budejovice — Drezda — Magdemburg, dar fără a face vreo escală în vreunul din aceste puncte, cu destinația aerodromul Gotha, la nu prea mare distanță de Berlin.

În apropierea acestui aerodrom își avea tabăra și-și efectua antrenamentele celebrul Regiment 7 de vînători de parașutiști de pe lîngă divizia *Das Reich.* Călită în luptele din Africa, sub comanda lui Rommel, această unitate se pregătea intens, urmînd să fie transferată la Pas-de-Calais.

Quadrimotorul își continua ruta. Pilotul zise :

— Trecem frontiera românească. Ceea ce vezi sub noi este Aradul. Am fost acolo și am tras o beție, este tot ce-mi amintesc. Copilotul, un ofițer mai în vîrstă, se mulțumi să tacă. Operatorul radio învîrtea niște butoane încercînd să prindă o muzică. În loc de muzică prinse deodată, pe lungimea de undă a Berlinului, *o voce*. O voce binecunoscută. Vocea unui ins ce vorbea vehement, deși cu reale aptitudini oratorice. Însă tînărul operator radio

ar fi preferat, totuşi, o muzică. Şi pilotul ar fi preferat o muzică. Şi copilotul, şi mecanicul de bord, şi cei doi mitraliori. Însă operatorul radio nu îndrăzni să schimbe lungimea de undă, şi nici pilotul, sau secundul, sau oricare din întregul echipaj nu-şi permise a-i sugera să caute alt post.

Şi astfel, cu toţii, care prin cască sau prin difuzor, ascultară pînă la capăt discursul *Führerului* Adolf Hitler.

37.

Ca să mă distrez niţel, cu toate că nu-i conzult a se ride pe seama jocului pervers al destinului, consider că e necesar să mai adaug următoarele :

Înştiinţat de dispariţia celor trei pensionari ai săi, marele actor milionar (mare fiindcă era milionar, şi viceversa) Grigore Stamatiu-Salamandră îşi părăsi pentru moment amantele şi preocupările artistice, pentru a da o fugă în munţi, la *„Casa de Retragere"*, unde i se făcu primirea adecvată, pe care o şi merita, şi unde, fiind convins că în mintea sa, pe lîngă alte talente sălăşluieşte şi cel detectivicesc, el efectuă o anchetă minuţioasă şi strălucită, dar cu mediocru rezultat.

Aproape toţi pensionarii îi bîrfiră şi-i înjurară cu mare poftă pe Ionescu-Mâşkin-Vampiru, Ceapă-Focşani şi Cristophor Columb, adică „potera", care toţi trei dăduseră ultimul timp semne îngrijorătoare de demenţă, născocind tot felul de excursii vînătoreşti, rătăcindu-se de obicei şi fiind de cele mai multe ori salvaţi şi aduşi acasă de către drumeţi ocazionali sau de către ţărani neocazionali.

Doctorul Bercoviciu, moderat ca totdeauna, evită cuvîntul demenţă, consideră că mici plimbări în aer proaspăt sînt cu totul recomandabile, dar că el îl prevenise pe Mâşkin asupra pericolului de a se rătăci. În legătură cu „scandalul" Ceclan-Balamola, medicul îşi declină orice

fel de răspundere. Îi îngrijise, era datoria lui. Nu cunoștea întortocheata lor poveste.

Bucătarul Ion Duşa, zis John, care, dintre toți, avea știință cel mai bine de situație, îl convinse pe marele patron că n-are habar de nimic și e străin de toate. Salamandră îl crezu și se deplasă la Miristea-Cristurului. Sărmana localitate anonimă, oropsită de prezența atîtor personalități ! Plutonierul Gavrilă și jindarul Ion îl salutară cu deosebită stimă pe domnul din București, după care ridicară din umeri făcînd niște figuri de oameni nedumeriți. Ei, într-adevăr, îi cunoșteau pe cei trei bătrîni bolunzi, ce veniseră acolo cîteva săptămîni în urmă, făcînd mare larmă și zăngănind dintr-o armă pe care n-aveau drept s-o poarte după ei. Fuseseră nevoiți, dumnealor jindarii, să confiște această sculă de foc, conform legii, — dorește domnul șef s-o vadă sau chiar s-o preia.

Pe Marele Actor îl durea-n cot de armă, nu avea chef s-o vadă, și cu atît mai puțin s-o preia, el ținea să cunoască ce se întîmplase cu cei trei pensionari al căror protector era.

Plontoneriul Gavrilă, răsucindu-și o țigară cu tutun presărat pe foiță, explică, nu fără a avea dreptate, că unor oameni trecuți de anumite vîrste și care bat în neștire acest ținut păduros și întortochiat, pe unde mai mișună chiar și lupii, li se poate întîmpla *orice*. El, împreună cu ajutorul său, de față, deși ambii prinși în febra evenimentelor ce zguduiseră ținutul, întreprinsese unele cercetări și-i avertizase pe colegii jandarmi de prin comunele vecine. Pînă acum, rezultate — nix. Ei doi, Gavrilă și Ion, conștienți, vor continua cercetările, însă n-ar fi de prisos dacă domnia sa, domnul Stamatiu, ar cere și concursul superiorilor, căpitanului Barbu Dan, locotenentului Liviu Căpitănescu, și altora.

Cei doi ofițeri de jandarmi, cu totul plictisiți și scîrbiți de evenimentele din ultimul timp, explicară, de altfel

cu multă curtoazie, că acest nenorocit sat, Miristea-Cristurului, devenise un fel de capitală a neplăcerilor. Foarte bine, dispăruseră trei bătrîni de la „*Azil*", dar tot acolo fusese împuşcat şi ucis un mare mahăr din poliţia nemţească, iar acum venise altul şi mai mare ce răscolea peste tot, şi nu se mai istovea, fără decît numa poate că şi el va întîlni din întîmplare oareşceva gloanţe care-i vor curma entuziasmul...

Trecînd peste glumă, ofiţerii făgăduiră că în legătură cu actorii dispăruţi (pentru vecie, dar o ştim numai noi), jandarmeria va depune în continuare toată străduinţa, însă nici poliţia nu trebuia ocolită în această chestiune. În treacăt fie zis, căpitanul, ca şi subordonatul său locotenentul Căpitănescu, tare se temeau ca moartea acelui poliţai neamţ de la *Gestapo* să nu aibă pe undeva o legătură cu bătrînii actori care, fie spus cu delicateţă, erau cam... cam...

Salamandră nu fu întru totul de acord cu acest punct de vedere, protestă, fără vehemenţă ce e drept, şi, continuîndu-şi voiajul, ajunse în cel mai apropiat oraş mare, şi anume în centrul universitar O., unde fu imediat primit de chestorul Mălai, care, fumînd trabuc, sorbind apă minerală, îi ascultă cu mare luare-aminte plîngerea şi convocă pe loc doi dintre cei mai buni oameni ai săi, cărora le porunci să se apuce imediat de treabă spre a-l servi pe marele actor.

Salamandră ieşi de la poliţie cu cei doi inspectori pe care-i cinsti cu cîte „una mică" la marele local *N—Y*. În timpul neînsemnatului chef, unul dintre poliţişti, şi anume Iuga Martin, îi sugeră marelui actor că, pentru reuşita deplină a cercetărilor, poate n-ar fi de prisos să se adreseze unicului detectiv particular din oraş despre care el auzise frumoase lucruri.

Şi astfel se face că — aici intervine inevitabilul şi perversul joc al destinului — actorul Stamatiu-Salamandră

ajunse pe strada Agarcea, unde își avea sediul Filiala Agenției Lăzău. În fața clădirii cu pricina staționa un minuscul automobil *Bugatti*. Un bărbat suplu, tînăr, bine îmbrăcat, bine bărbierit, tocmai ieșise din clădire și deschidea portiera rablei.

Flerul de mare actor îi șopti marelui actor că acesta e omul.

El îl acostă fără deosebită sfială pe necunoscut.

— Am oare plăcerea să vorbesc cu celebrul detectiv particular David Clementi ?

Celălalt închise portiera și ridică o față aspră, interesant modelată. De sub sprîncenele drepte ce înaintau adînc în tîmple, doi ochi luminoși, care însă nu trădau nici blîndețe, nici îngăduință, îl sfredeliră cu atenție pe Salamandră.

— Da, eu sînt David Clementi. Cu cine am onoarea ?

Marele actor își declină calitatea, mai bine zis *calitățile,* fiindcă avea destule ! Detectivul îl invită înapoi în birou, la etaj, unde, transpirat de atîta alergătură, Salamandră expuse cazul cu lux de amănunte. Clementi îl asculta cu atîta atenție că ai fi putut să juri că habar n-avea despre ce se întîmplase cu „potera". În sfîrșit, puse o întrebare :

— Îi doriți pe aceștia trei, *vii* sau *morți* ? Sau *oricum* ?

— Ciudate vorbe, domnule, rosti descumpănit marele actor, și deodată remarcă un zîmbet straniu, înfricoșător prin ceva... ceva ce înflorise pe neașteptate pe chipul detectivului și care-l descumpăni și mai tare. Salamandră se cutremură ca-n fața unei revelații neașteptate și inexplicabile. După ce-și șterse încă o dată fruntea, vorbi :

— Nici o clipă nu-mi pot închipui că acești trei p r i e t e n i ai mei ar putea fi morți. Sînt niște zburdalnici, îi cunosc eu, mai curînd, consider eu, s-au înfundat în vreo cîrciumioară pe undeva și nu mai pot ieși dintr-o beție exagerat prelungită. E tocmai ceea ce mă îngrijorează, la

vîrsta lor... Te-aș ruga, domnule Clementi, să-i găsești, las-că le spun eu o vorbă ! Nu mă uit la bani, să știi...

David Clementi acceptă să-i caute pe cei trei actori, deși știa că acest caz era cu totul irezolvabil, fiindcă tot ei îi *pedepsise* prin moarte.

38.

— Nu prea înțeleg, vorbi frumoasa actriță română Mariela Simionescu, am și ajuns în studiourile U.F.A. ? Ceea ce *văd* e un *decor* ?

Ceea ce vedea erau mormane de ruine.

Maximilian Cornea (Marian Hoc în pașaport), pe post de translator, prieten sau amant — nu era limpede pentru nimeni — se pregăti să traducă, dar, înainte de a cuvînta, M. S. îl întrerupse :

— Lasă, Marian, încă n-am uitat de tot limba germană !

Cînd să vorbească și *Herr* Fürtner, unul dintre adjuncții influentului Fritz Hippler, directorul societății *Universum Film Aktiengesellschaft*, prescurtat U.F.A., *Planeta Trandafir Negru* închise ochii, copleșită de o viziune halucinantă ; ea, dacă nu e pretențios spus, trecu printr-un miracol transcendental care dură o secundă sau un infinit, nu se poate preciza.

Ea *îl văzu* pe Sergiu Ceclan. Ea îl văzu pe Sergiu Ceclan, marea și singura iubire a vieții ei. Mai există uneori mari și unice iubiri. *Planeta Trandafir Negru* îl văzu pe Sergiu Ceclan într-o limuzină mare, neagră, decapotabilă, grea, înaintînd pe un drum ce tăia pădurile, pădurile frumoase ale Germaniei. Ceclan nu era singur, însă figurile celorlalți însoțitori ai săi se profilau neclare, ca îngropate în niște ziduri mișcătoare de pîclă. în schimb foarte limpede deasupra sinistrei mașini se contura o

umbră cu aripile larg desfăcute. Era o pasăre, un vultur sau un șoim, cu plisc de aramă, cu ochii roșii sfredelitori, cu privirea ageră și disprețuitoare. Aripile ușor arcuite căpătaseră culoarea albastră, puțin străvezie, a oțelului.

Pasărea strigă, Mariela Simionescu *o auzi* cum strigă :

„Ceclan ! Mă auzi ? Sergiu Ceclan ! Pînă nu este prea tîrziu ! N-ai să *mai zbori niciodată* ! Dar eu îți ofer o șansă, o unică șansă ! Ia-mi locul ! Prefă-te în pasăre ! Fii vultur ! Îngăduie-mi să fiu cîtva timp om în locul tău ! Altfel *n-ai să mai zbori niciodată !*"

Sergiu Ceclan răspunse :

„Există o amenințare cu mult mai gravă. *N-am să mai trăiesc niciodată !*"

„Da, țipă pasărea. Însă ție nu-ți pasă ! Unica ta durere este că n-ai să mai zbori. Să ne schimbăm destinele. Ultima șansă !"

„Ce știi tu ? ! replică Sergiu Ceclan. Pleacă ! Pleacă ! Am abrogat convenția cu tine. Rămîn om, orice mi s-ar întîmpla ! Rămîn om !"

Mariela Simionescu deschise ochii.

Herr Fürtner dădu o lungă explicație, iar „însoțitorul"-translator, fercheșul acela că aproape îți devenea antipatic de cît era de fercheș, încerca să facă, inutil, pe interpretul :

— Hm, hm, hm ! Nu e vorba de un *decor*, ci străbatem una din străzile capitalei Germaniei, stradă care, din întîmplare, a avut mai mult de suferit decît altele din pricina R.A.F.-ului și a celorlalți hm, hm, canibali zburători, sînt vorbele lui... *Herr* Fürtner ne asigură că, în ansamblu, Berlinul nu e chiar așa de făcut praf, cum se tot zvonește de către... zvonitori.

— Dumnezeule, Marian, păru îngrozită *Planeta Trandafir Negru*, oare va trebui să filmez tot timpul între două alarme ? Nu sînt obișnuită cu așa ceva !

39.

Îmi făcusem o părere greșită despre Germania — gîndea Sergiu Ceclan. Înainte de război am avut ocazia s-o vizitez, dar am renunțat la ocazie fiindcă un tîmpit îmi sugerase o imagine falsă despre această țară, un fel de șes arid presărat la tot locul de hornurile fabricilor huruitoare și strivitoare, și cînd colo, — păduri, păduri... Nu ieși bine dintr-un codru, că ai și pătruns în altul... Și rîuri, și nenumărate lacuri... Unde o fi industria lor formidabilă ?! Au știut s-o mascheze, din cauza războiului sau încă dinainte au clădit uzinele, monștrii aceia de fier în locuri unde să nu supere auzul și vederea tot timpul și tuturor ?

În această țară, își continua gîndurile Ceclan, în timp ce enormul *Mercedes* negru luneca pe șoseaua betonată, eu am să mor, am să dispar, deci, într-un sens filozofic sau știu eu în ce sens, am să devin cumva german, fiindcă aici undeva îmi va fi azvîrlită cenușa, aici vor rămîne ultimele mele gînduri, dacă după moarte mai rămîn gînduri, dacă în general mai rămîne ceva !...

Și ce bine ar fi să rămînă ceva ! Măcar aceste ultime gînduri care să plutească peste lume ca un șoim carpatin. Ultimele mele gînduri ! Dorul de casă și dragostea pentru *Planeta Tranda fir Negru !*

Ceclan închise ochii, urmărit cu îngrijorare de Balamela. Cîtva timp, îl invadă acel imens pustiu sufletesc care uneori poartă numele de deznădejde... Pe urmă, cu încetul, meditațiile se reînfiripară, firesc. Păduri, păduri... Păduri germane, frumoase, nesfîrșite. Nemții, de mîna lor vor pieri, și nu simplu, nu fără dureri. Să-i urăsc deci pe nemți ? Popor rigid, calculat, rece ? Să fie oare cu totul adevărat ? Dar dacă e, în același timp, un popor plin de har, puternic și în felul său extraordinar... Dar și eu, ca om, în felul meu sînt plin de har, și puternic, și extraordinar, și iată, urmează să mi se ia de către *ei* această

unică viață pe care o am ! Pe cine să urăsc ? Fiindcă, pentru a avea puterea să mor în picioare, e nevoie de ură ! Pe cine să urăsc ?

Ceclan închise ochii și, deodată, v ă z u. Ceclan o văzu pe Mariela Simionescu. Ceclan o văzu pe *Planeta Trandafir Negru* într-o limuzină de lux și fu sigur că în clipa aceea și ea îl vede pe el, și fu absolut sigur că *Planeta Trandafir Negru* trebuie să fie undeva aici, nu departe, și deodată ochii lui se schimbară cu ochii ei, și *el se văzu prin ochii ei,* se văzu în uriașul *Mercedes* negru, conversînd cu un vultur, sau un șoim, care plutea deasupra, strivind de la înălțime totul cu privirile sale roșii, disprețuitoare, era șoimul lui, pasărea lui, care propunea un schimb de destine, și pasărea îi vorbea, iar el îi răspundea.

— Sergiu ! Ce e cu tine ? îl înghionti Balamela.

— Ce să fie cu mine ?

— Ești alb ca hîrtia, ți se mișcă buzele, cu cine șoptești, ce șoptești ? Adineaori ai tresărit... Te simți rău ?

Sergiu Ceclan își șterse sudoarea rece de pe frunte.

— Nu... Poate că am aținit niței... Am văzut-o pe *Planeta Trandafir Negru.*

— Ce fel de planetă ? se interesă maiorul Lohausen, care nu comise indelicatețea de a ascunde că e atent cu ambele urechi la tot ce conversează cei doi.

Ceclan zîmbi stins, privind în gol.

— E planeta mea personală. Fiecare om își are propria sa planetă, nu e așa ? Cînd planeta dispare...

— Prin ținutul meu natal, explică amabil Lohausen, există o altă credință, sau superstiție dacă vă place mai bine, fiecare om își are arborele său, firește nu mă refer la arborele genealogic, ci la copac. Atunci cînd arborele piere, se usucă, sau e tăiat, sau lovit de fulger, moare și omul. Vă place povestea ?

— Mrrr !... mîrîi Balamela. În acest caz în ținutul dumitale natal trebuie să fie foarte mulți inși care au depășit o sută, două sute, dacă nu chiar trei sute de ani.

— Legenda e mai complicată, zîmbi maiorul SS Eduard Lohausen. Totul porneşte de la subtila premiză că fiecare om îşi are copacul său, însă nu fiecare copac îşi are omul său — pe cît se pare copacii sînt mai numeroşi. Există foarte mulţi arbori care *aşteaptă* să-şi capete omul, or, printr-o lege fatală, copacul îşi primeşte omul într-un moment cînd nu mai are mult de înverzit sub soare. Asta e situaţia, din nefericire...

— În acest caz, vorbi acum Ceclan către Balamela, arborii noştri, de vom fi avînd cumva şi noi, sînt acum în mare primejdie. Cineva se apropie cu securea de ei! Dacă nu cumva a şi început să lovească!

— Nu e neapărat necesar, replică Lohausen, să intraţi în panică. Veţi avea de-a face cu oameni rezonabili, vă veţi convinge. Rămîne să vă arătaţi şi dumneavoastră rezonabili!

În timpul conversaţiei agenţii H-21 şi H-41 continuau să tacă. Erau bine îmbrăcaţi, aveau aspectul unor civili paşnici, iar aspectul *Mercedesului* negru n-ar fi trezit suspiciuni dacă pe urmele lui n-ar fi gonit mereu la aceeaşi distanţă, la o foarte mică distanţă, alte două automobile tixite de bărbaţi solizi, în haine civile şi în uniforme SS, cu toţii înarmaţi pînă-n dinţi.

Escorta. Celor doi, Ceclan şi Balamela, li se acorda o deosebită onoare.

Pe neaşteptate, *Mercedesul* frînă violent. Celelalte două automobile stopară în apropiere. Bătea un soare palid, călduţ, pădurea încremenise. ...Pe urmă se declanşă un şir de evenimente cu totul imprevizibile.

— Ce dracu se întîmplă acolo? strigă Lohausen, ridicîndu-se. Însoţitorii săi, agenţii în civil, săriră şi ei în picioare. Un cordon de soldaţi, în ţinută de front, bara şoseaua. Erau aliniaţi cu rigla, cu piciorul stîng exact 30 cm înaintea celui drept, iar automatele lor ţinteau în faţă. Din şirul acela ţeapăn ca un zid, se desprinse un sub-

ofițer, care înaintă, și el țeapăn, deși se afla în mișcare, către automobilul din față. Lohausen îl interpelă, scurt și sec, de la înălțimea rangului său, celălalt răspunse respectuos, însă apăsat, în fine maiorul SS îi întinse legitimația. Militarul salută încă o dată, aruncă o privire rapidă către cei din interiorul limuzinei, o alta către autovehicolele din spate, apoi îi explică superiorului său din *Schutzstaffel* (SS) că șoseaua e barată, fără a arăta motivul — poate nu-l cunoștea nici el, mare lucru secretul ! — și că vor trebui s-o apuce pe un drum lateral. Lohausen își stăpîni nerăbdarea și mînia, ce să-i faci, disciplina e disciplină !, și ceru alte lămuriri, iar militarul, cu ajutorul unei hărți, explică pe unde vine ocolirea, salută și se retrase.

Lohausen bodogăni printre dinți ceva ce suna ca o sudalmă, apoi semnalizâ întregului convoi să facă stînga împrejur. Merseră înapoi cam doi kilometri, apoi se afundară, conform indicațiilor de pe hartă, pe un drum lateral, îngust, în plină pădure. Viteza celor trei automobile rapide scăzu mult din cauza drumului prost.

— Ce mizerie, bodohăni Lohausen, ștergîndu-și praful de pe mînecă. Dar ce poți să-i faci, acolo probabil s-a întîmplat, sau mai curînd pe autostradă trebuie să treacă *Führerul*. Precauțiuni. E și normal cînd atîția indezirabili complotează împotriva acestui om deosebit, — și aruncă o privire fără echivoc spre Ceclan și Balamela.

— Deci, vorbi primul, există părerea că noi facem parte dintr-un „mic" complot ?

— Regret, redeveni complezant Lohausen. Nu sînt autorizat să port cu dumneavoastră o discuție în acest sens. Însă vă asigur că oamenii cărora am misiunea de a vă încredința se vor purta ireproșabil.

— Da ! Da ! Cu condiția ca noi să mărturisim o crimă pe care n-am săvîrșit-o.

— Trebuie să aveți încredere în justiția noastră, zise Lohausen, iar apoi viră brusc direcția conversației : Deși drumul e mizerabil, abia aici te poți delecta pe de-a-ntre-

gul cu splendoarea naturii. Priviți ! Fiecare copac e un monument !

— Sau un om, sună ca un ecou glasul lui Balamela.

— Sau un om, e adevărat, acceptă Lohausen. Da, da... Splendoarea naturii, încercă el să continue, cînd fu nevoit să se întrerupă fiindcă brusc splendoarea naturii se a m p l i f i c ă, dar nu în sensul dorit !

Un alt cordon, și mai dur, bara drumul cel îngust, și cei vreo treizeci de bărbați țineau cu puștile lor automate în direcția convoiului. De o parte și de cealaltă, dezlipindu-se de trunchiurile groase, răsăriseră ca prin farmec, alți vreo treizeci de inși, cu armele îndreptate necruțător asupra celor trei automobile în care pasagerii încremeniseră ca niște idoli de piatră. Nu semănau, acești necunoscuți, a fi ostași ai Wehrmachtului, sau din SS, unii purtau haine civile, alții uniforme greu de identificat, de la legiunea străină pînă la bluzoanele celor din *Afrika Korps ;* purtau și arme diferite, automate *Schmeisser,* germane, pistoale-mitraliere *Sten,* britanice, de prin tufișuri se iteau, bine mascate, și totuși prea bine vizibile, cîteva lansatoare de torpile *Bangalore.* Două tunuri antitanc 50 își arătau turelele subțiri și verzi.

Oamenii din spatele acestor arme aveau o înfățișare ce nu prevestea nimic bun. Unul din ei, singurul neînarmat, ordonă :

— Jos toată lumea ! *Schnell !* Aruncați armele ! Mîinile rezemate de mașini ! Cine se împotrivește va fi lichidat pe loc !

Nu era greu să-l crezi pe acest ins cu voce relativ molatică, dar înconjurat de atîtea guri de foc, de bună seamă ne-molatice ! Partizani ! miji un gînd în mintea lui Ceclan. În inima Germaniei ! Straniu... De necrezut !

— Cine ești ? Ce înseamnă asta ? se răsti *Sturmbannführerul* Eduard Lohausen.

— Gura, lichea gestapovistă, ripostă destul de calm insul neînarmat. Încep să număr, unu, doi !...

Maiorul Lohausen se întoarse către toți subordonații săi și aplecă din bărbie : da, faceți cum zice, și dădu exemplul. Toți militarii și civilii coborîră din automobile și fură dezarmați cu mare operativitate. Amănunt bizar, singurii ce nu trecură prin percheziție au fost Ceclan și Balamela. Amănunt și mai de neînțeles, insul neînarmat, statură mijlocie, aproape pleșuv, nu tocmai robust, cu ochelari, întinse mîna, o mînă albă, îngustă, obișnuită pesemne cu peana și neobișnuită, tot pesemne, cu lopata sau pistoletul. El le ură, în nemțește, bun venit domnilor Sergiu Ceclan și Silviu Balamela. Ceclan acceptă această strîngere de mînă — nu-l costa nimic. Zîmbi, și zîmbind, bănui că are în priviri acea expresie disprețuitoare a *păsării sale.* Observă :

— Bag de seamă că sîntem bine cunoscuți... Oare am ajuns niște celebrități europene ?

— Poftiți pe aici, domnii mei, zise cel care părea să fie, sau era șeful. Sînt profesor universitar, predau, mai bine zis am predat, filozofia. Numele meu este Weimar. Nu vă ascund că e un nume de circumstanță.

— E atît de bine ales, că sare în ochi, rînji Ceclan, mișcîndu-și mîinile amorțite. Probabil că și profesia — cea de dascăl de filozofie, e tot de circumstanță. Nu este o situație echitabilă, domnule... Weimar. Dumneavoastră știți totul despre noi, inclusiv numele reale, iar nouă ne serviți aparențe și... circumstanțe.

— Fii pe pace, aviatorule, își dezveli Weimar dantura, atît de larg că îi puteai număra pînă și cariile, vei afla și te vei convinge că motivele „întîlnirii" noastre nu sînt doar circumstanțe și aparențe. Domnule Balamela, încă n-ai scos o vorbă. Ești întotdeauna așa de tăcut ?

— Cum de știți că vorbesc germana ?

— A fost necesar să aflăm totul despre dumneavoastră. Chiar și că aveți trei surori în România...

Suna oare ca o amenințare ? Cine știe !

— Ei bine, dacă știți totul, cum de n-ați auzit ? Vorbeam... vorbeam întruna. Ce e drept, *în gînd*...

40.

Ajunseră la un bivuac îngropat în pămînt. Lîngă bivuac, de asemenea îngropat și acoperit cu ramuri, abia puteai ghici silueta unui tanc *Grant*, englezesc. Ceva mai departe, o siluetă abia sesizabilă, nu putea fi decît un car de luptă *Crusaders*. Un șir de mitraliere *Vickers* și de bazooka erau atît de bine mascate că le puteai ușor confunda cu niște liane, sau ramuri, sau șerpi boa...

De existența bivuacului nu-ți puteai da seama decît la cîțiva pași. Dar poate că nici nu există... poate visez, își zise Ceclan, poate mă aflu în continuare în craterul carpatin unde ne-am prăbușit cu avionul, iar acum mor, îngheț și mor, se spune că atunci cînd îngheți, visele sînt... visele sînt...

Încăperea subterană era spațioasă și nu părea să fie o improvizație, ci o lucrare inginerească migăloasă. Trunchiuri solide, încrucișate sprijineau tavanul. Copaci ! tresări Balamela, văzînd acele trunchiuri tăiate. Oameni care au fost nevoiți să moară, din cauză că au fost tăiați acești copaci !... Ce i-o fi venit SS-istului Lohausen, de ne-a spus povestea asta ?

Mirosea a flori de primăvară și mai ales a lavandă *Lotte*. Nu mirosea a șnaps. Nu putea a praf de pușcă. Într-un colț, pe un raft solid, dispus la mică înălțime, se aflau aliniate puternice aparate emițătoare, de recepție și alte cutii și cutiuțe prevăzute cu butoane și pîrghii și semnalizatoare, care oricînd îl puteau scoate din minți pe un neavenit, pe un poet, sau chiar pe un filozof spre exemplu, pentru a face o vagă aluzie la domnul Weimar. O multitudine de cabluri și fire se încrucișau pe pereți

în toate direcțiile, ca gîndurile unor cugetători, aparținînd unor curente total opuse. Un bărbat în cămașă albastră, cu trese misterioase pe umeri care puteau să semnifice orice, manevra cu dexteritate și nepăsare pîrghiile dintre acele blestemate scule, și nici nu catadixi să se deranjeze aruncînd o privire la intrarea lui Ceclan și Balamela.

Aceștia pătrunseră în bivuac însoțiți numai de Weimar. Toți ceilalți, inclusiv Lohausen și oamenii lui, dispăruseră nu se știe unde. Filozoful Weimar aruncă o privire cam năucă asupra celor doi oaspeți ai săi, de parcă ar fi vrut să se asigure că sînt oameni, iar nu marțieni, în fine vorbi :

— V-aș oferi un șnaps, după atîtea emoții, dar înainte de toate, vizita medicală și baia.

Ceclan fluieră :

— Exact asta ne lipsea ! Cum de ați ghicit ?

— Vă sîntem prieteni, replică Weimar. Vizita medicală și baia fac parte din condițiile cerute pentru intrarea în o r g a n i z a ț i e.

— Și pentru intrarea în pușcărie, ricană Balamela.

— Să nu exagerăm, spuse liniștit Weimar.

— N-am cerut să intru în nici un fel de o r g a n i z a ț i e, preciză Ceclan.

— Înțeleg reținerea dumneavoastră. Cu timpul vă veți convinge că sîntem prieteni. N-ați cerut să intrați în o r g a n i z a ț i e, dar de fapt ați și intrat ! Doctore...

Doctorul apăruse pe nesimțite. Poate că se întrupase din neant.

Convinși că se află în prada unei halucinații, Ceclan și Balamela se lăsară conduși într-o infirmerie improvizată. Improvizată și nu tocmai, fiind tixită de întreaga aparatură medicală existentă pe glob — numai uneltele de extragere ale Inchiziției, *de extragere a adevărului*, nu a măselelor, lipseau de acolo, și nici nu e sigur că lipseau.

Medicul avea o față de carton, ochi mici, sfredelitori, mîini lipicioase. Le porunci să se dezbrace la pielea goală

și-i puse să defileze încolo și-ncoace, apoi le luă reflexele cu ciocănelul, lovindu-i peste genunchi, coate și cam peste tot, le puse niște întrebări despre care de n-ai fi fost convins că sînt din cale afară de inteligente, ai fi fost sigur că sînt complet idioate. Mai pe înțeles, li se făcea un examen psihiatric — deși ce dovezi existau că medicul în persoană nu e nebun de-a binelea ? După ce se convinse că inimile lor bat normal, sau relativ normal, că plămînii nu sînt ciuruiți, după ce le luă o probă de sînge, îi trimise la duș. Aici căpătară săpun ce mirosea a femeiușcă din Place Pigalle, și mari prosoape moi, curate. Apa dușurilor putea fi potrivită la ce temperatură doreai — mare lux în acel timp. După duș, individul ce slujea acolo îi întinse pe bănci acoperite cu pături moi și calde și îi masă la sînge. Ceclan simțea cum îi troznesc mușchii...

Operațiunea aceasta fiind terminată, masorul le înmînă rufărie curată și haine despre care n-ai fi putut zice că sînt civile sau militare. Cel mai precaut era să nu zici nimic. Spălați, ferchezuiți, în straie noi, fură întîmpinați în pragul infirmeriei de același domn Weimar.

— Altă viață, nu-i așa, domnii mei ?! le zîmbi el, uscat. Iată actele dumneavoastră — cele false. Le puteți păstra, ca amintire, sau le puteți arunca, nu vă vor folosi la nimic. Făcu o pauză, fața i se alungi, însă nu suficient de mult ca să ajungă la subțirimea unui chibrit. Scoase din alt buzunar o fițuică de hîrtie pergamentoasă, nu mai mare decît batistuța unei damicele. I-o întinse lui Bala, care se dădu înapoi ca în fața unui șarpe veninos.

— Iată, domnule Balamela, zise filozoful, schema bombei cu explozie întîrziată concepută de dumneata ! Specialiștii noștri o apreciază ca fiind deosebit de ingenioasă. Păstreaz-o cu grijă ! O vom folosi la timpul potrivit !

Balamela, obișnuit cu orice fel de surpriză, își păstră, cel puțin parțial, calmul.

— N-am conceput în viața mea o astfel de drăcie, domnule.

— Mă aşteptam la acest răspuns, zîmbi înţelegător Weimar. Ei, bine, în acest caz o vom păstra la noi, — şi o ascunse în buzunar.

— Păstraţi-o sănătos, mîrîi Bala.

— Vă rog să mă urmaţi, spuse filozoful.

Reveniră la bivuac. În timp ce parcurgeau scurta distanţă, sunetele stranii, plîngăreţe ale unui instrument muzical, venind de undeva dintre arbori, le atrase atenţia.

— Un cimpoi, explică afabil filozoful. Un cimpoi la care cîntă un cimpoier adevărat, din Scoţia. Melodia lui preferată e asta ce o auziţi, *Highland Laddie...*

— Un scoţian ! Poartă fustă ? întrebă Ceclan.

— Nu, din păcate. Sîntem într-o tabără militară *... Poftiţi, poftiţi !

O masă rotundă, temeinică, fusese bătută în mijlocul bivuacului, iar acum, împrejurul ei stăteau cîţiva inşi cu cele mai diferite înfăţişări care cu toţii îşi ridicară mutrele la apariţia celor trei. O, doamne, hohoti în gînd Ceclan, acum pot fi sigur că visez... aceştia trebuie să fie *Cavalerii mesei rotunde,* cum e oare cîntecul ? *Chevaliers de la table ronde, goûtons-voire, si le vin est bon !...* Însă unde este vinul ? Lipseşte vinul ! Dar, parcă, lipsesc şi alte elemente necesare într-un decor de conspiratori... fiindcă aceştia, dacă nu-s băutori de vin, numai conspiratori pot să fie — lipsesc hărţile, schemele, planurile... dar poate că aceste ustensile se află numai în capetele lor umflate de idei ? !

— Să fac prezentările, începu direct, şi de data aceasta pe un ton extrem de sec, filozoful Weimar. Pe domnii Sergiu Ceclan şi Silviu Balamela îi cunoaştem cu toţii foarte bine, ei sînt într-un fel eroii *noştri.* Iar Domnia Sa, se întoarse filozoful, este colonelul Leeds din armata britanică. Este unul dintre animatorii şi creatorii celebrului regiment „*Marele unu roşu*", şi a luptat sub comanda lui Monty în

* Weimar comite • eroare : scoţienii mergeau şi la război... în fuste...

marea bătălie de la El Alamein, și-n alte mari bătălii, participînd la zdrobirea lui Afrika Korps, de sub comanda feldmareșalului Rommel.

— De Rommel parcă am auzit, însă cine o fi Monty ? întrebă Balamela.

— Generalul Bernard Montgomery.

— Ei, da, uitasem că i se spune Monty... a trecut o groază de timp de cînd am sorbit ultimul nostru scotch.

— Apreciez totdeauna humorul, mai ales la momentul potrivit, replică domnul Weimar, însă fără urmă de jovialitate. Fața îi era aspră, preocupată, iar barba îi creștea vizibil pe chip. Zise :

— Precum vedeți, toate numele noastre de circumstanță sînt nume de orașe, pentru inducerea în eroare... știți a cui !

— Nu știm, însă oricum e foarte ingenios !

Colonelul Leeds, înalt, palid însă nu fragil, cu o mustăcioară sură, într-un bluzon verde cu pete și dungi gălbui, se ridică de la locul lui. Ceclan constată că englezul pare a fi într-adevăr englez, foarte bine, dar în acest caz de ce se grăbește să întindă laba ? Britanicii ăștia nu dau mîna niciodată nici măcar cînd se fac prezentări, se mulțumesc doar să încline cu un grad bărbiile lor glaciale.

— Dumnealui e colonelul Dortmund, continuă Weimar prezentările. Din Statul Major al Diviziei *Panzer-lehr*, cea mai puternică unitate blindată germană.

— A dezertat ?

— Domnule Ceclan, acest cuvînt nu trebuie folosit. Dumneavoastră și domnul Balamela *ați dezertat* ?

— Ei, dacă o luăm așa, renunț la întrebare !

— Se radiază întrebarea. Continui prezentările. Domnul Rochefort, din Rezistența franceză.

— Ah, *maquisarzii* ! Mă dau în vînt după ei ! exclamă Ceclan.

Rochefort, destul de tînăr, agil, degajînd un parfum discret *(Lotte)*, strînse mîinile lui Ceclan și Balamela și le adresă cîteva cuvinte amabile în franțuzește.

Weimar trecu la următorul :

— Inginerul Würzburg, specialistul nostru în transmisiuni.

Neamțul se întoarse o clipă de la aparatele lui, dintre care unele șuierau, și se mulțumi să dea din cap. Ai fi spus că el este englezul.

— Pe domnii — reveni Weimar, desenîndu-i cu un gest pe Ceclan și Balamela — îi cunoașteți, le-am purecat, iertați expresia, biografiile, le cunoaștem numele, iar acum e cazul să le uităm definitiv. Să le uităm numele reale. Să le găsim altele. Conform tradiției, au dreptul de a purta nume românești. Să și le aleagă.

— Un moment, un moment, protestă Ceclan. Prea vă grăbiți cu „botezul". De unde știți că ne afiliem o r g a n i z a ț i e i dumneavoastră ?

— Nu aveți altă cale. Urmăriți aceleași scopuri ca și noi.

— Hm ! Care sînt scopurile dumneavoastră ?

— Nu vă mai prefaceți, vă rog. Din compoziția statului nostru major le-ați și dedus. Înlăturarea *Führerului* de la putere.

— Cum de sînteți convinși că și noi urmărim același lucru ? Eu, personal, n-am nimic cu *Führerul*.

— Ia mai termină fițiiala, Sergiu ! se enervă Balamela. Sîntem trataţi cu bunăvoință, iar tu...

— Și maiorul SS Lohausen ne-a tratat cu bunăvoință — acesta nu e un criteriu ! Domnule Weimar, *ca să-ți zic așa,* cordonul care ne-a deturnat obligîndu-ne să schimbăm ruta... ?

— Era format din oamenii noștri.

— Așa ? ! Să clarificăm încă un punct, foarte important după părerea mea, continuă Ceclan. *Coloana* condusă de *Sturmbannführerul* SS Lohausen avea o țintă, era aș-

teptată u n d e v a. Nu va mai ajunge acolo. Se va da alarma, tot ținutul presupus al „dispariției" va fi trecut prin sită. Va fi imposibil să nu fie descoperit acest... acest punct.

Colonelul Dortmund interveni.

— E foarte bine că ați formulat această problemă, domnule Ceclan. Ne-am convins încă o dată că sînteți, împreună cu colegul, acei oameni curajoși și abili, despre care ne-am informat și de care avem nevoie.

— Cele trei automobile ale lui Lohausen, interveni filozoful Weimar, se află în acest moment pe drum. Undeva, la peste o sută de kilometri, vor suferi un grav accident, vor arde, iar în interiorul carcaselor distruse nu vor mai fi decît cadavre carbonizate, neidentificabile. Totuși specialiștii noștri — avem specialiști excelenți — vor aranja în așa fel, ca, după unele indicii, *Gestapoul* să nu aibă nici un fel de dubii că acolo au pierit maiorul Lohausen, cu oamenii și însoțitorii lor, precum și, fapt de mare importanță, *și dumneavoastră doi*. De aceea, pentru ei nici nu veți mai exista ! Ați și încetat să existați. Vă rog să vă alegeți cîte un nume. Vă rog ! Așteptăm.

— Slatina, se decise Balamela.

— Turda, rosti Ceclan.

Orașul Weimar își întoarse privirile către orașele Leeds, Dortmund, Rochefort, Würzburg, și toate acestea la un loc, toate aceste orașe, își întoarseră privirile către localitățile Turda și Slatina.

Weimar conchise :

— Nu există obiecțiuni. Slatina și Turda intră în o r g a n i z a ț i e. Vor depune jurămînt solemn. Iar acum să ieșim cu toții pentru a asista la o mică formalitate...

„Formalitatea" consta în execuția prin împușcare a maiorului SS Eduard Lohausen și a agenților H-21 și H-41.

La o anumită distanță de bivuac, aceștia fuseseră legați de trunchiurile a trei arbori. Nu puteau vorbi sau țipa,

aveau căluşe la gură. Plutonul de execuţie se aliniase, alcătuit din aceiaşi oameni cu sau fără uniformă, care organizaseră ambuscada.

— Îi împuşcaţi fără judecată ? întrebă Ceclan.

— Pe cei din *Gestapo* şi SS, fără judecată, răspunse calm Weimar. Un proces e de prisos, sentinţa ar fi aceeaşi, pedeapsa capitală. Faţă de felul în care sînt schingiuiţi ai noştri (care *ai noştri ?* se întrebă Ceclan), moartea lor simplă şi rapidă e o binefacere.

Şi şeful o r g a n i z a ţ i e i, fostul prof. univ. de filozofie, făcu doar un mic gest. Cineva comandă : *Feuer !* Armele detunară. Văzură înmuindu-se trupurile celor ucişi. Apoi, sîngele...

— *Sir !* i se adresă colonelul Leeds lui Silviu Balamela, întinzîndu-i o sticlă. O sticlă plată cu o etichetă cam fistichie reprezentînd o cucoană sumar îmbrăcată, sorbind direct, voluptos, cu capul dat pe spate, dintr-o sticlă de acelaşi soi. Ciudată idee mai pot avea şi aceşti domni care fac reclamele, cînd *se ştie* că doamnele nu beau alcool, mai ales... sumar îmbrăcate.

Silviu Balamela, transpirat, luă sticla. Asistase pentru prima dată în viaţa lui la o execuţie, deşi, pe front văzuse oameni murind sub ochii lui. Însă o execuţie, este *altceva*. În orice caz el, care se aşteptase să participe — e un fel de a zice — la propria sa execuţie, fusese luat pe nepregătite. Sorbi din sticloanţă cam la fel ca şi cucoana cea deznudată, îi mulţumi englezului Leeds şi voi să-i înapoieze sticla. Colonelul zise :

— Ah, ah ! *Aoh !* Mai luaţi o înghiţitură. Aveţi mare nevoie. Este, credeţi-mă, scotch veritabil. Deşi nu mă dau în vînt după scoţieni, trebuie să recunosc că *whisky*-ul lor e cel mai suculent din lume. Ca un ecou la spusele lui de undeva, de aproape ? de departe ? răsună cimpoiul...

Sergiu Ceclan, care se afla şi el în preajmă, înregistră numai cu o parte din memoria sa e v e n i m e n t u l la

care asistase. Ochii săi interiori — ca să-l citățm pe Marele Will — erau dominați de alte viziuni.

În primul rînd deasupra lui plana *pasărea*, cu vocea ei stranie, penetrantă : să ne schimbăm destinul... altfel, nu vei mai zbura !

Alături de *pasăre*, alături e un fel de a spune, se afla *Planeta Trandafir Negru*. Și, ca un fundal pentru toate acestea, pentru el, aviatorul, care văzuse atîtea lucruri *de sus*, confluența a două rîuri, între păduri și munți...

Ceclan ieși din reverie. S-ar fi zis că nu asistase la o execuție. Cu ochii mijiți, ochii lui care impresionau chiar și pe generali, nu numai pe doamne, puse, parcă neglijent, o întrebare :

— Oare ecourile acestor salve nu vor ajunge pînă unde nu trebuie ? Cum de lucrați atît de *pe față* ?

Comandantul Dortmund abia surîse.

— Pe față ? ! Pădurea-e deasă și absoarbe totul, e nesfîrșită. Și-apoi, bubuituri și împușcături se aud mereu. De altfel, oamenii noștri se află peste tot, dispunem de o adevărată oaste.

— Peste capul poliției ?

— *Mai ales* peste capul poliției. Ce nu fac banii ! Trebuie să vă dau explicații ?

Interesant ! Prea interesant ! gîndi Ceclan, care nu avea nevoie de nici o explicație.

Cu pași moderați se îndreptară spre bivuac, nu departe. Același medic cu obraz de carton îi luă în primire. De data aceasta se recomandă : doctorul Gera. Alt nume de oraș. Îi conduse către locuința lor, un bordei la fel de bine mascat, în care încăpeau două paturi de campanie. Pe măsuța scundă, se afla o pîine — nu dintre cele făcute din nisip sau praf de cărămidă, ci o pită relativ onestă, o sticlă cu șnaps, cîteva cutii de conserve, un desfăcător de conserve avînd forma unei puști, tacîmuri, pahare, și un somnifer. Medicul le recomandă să mănînce bine, să ia cîte

o pastilă, și să se odihnească temeinic — acestea erau dispozițiile șefului.

După ce dr. Gera plecă, Ceclan privi împrejur, căută și sub pat, nu descoperi ceva care să-l intereseze, nu păru convins, totuși. Zise pe românește, obosit și oarecum blazat :

— Hei, amice, înainte de mîncare și somn, să ieșim să tragem o țigară și să degustăm pălinca asta nemțească. Și adăugă în limba germană, așa, pentru variație : O fi tare ?

. Se îndepărtară puțin de bordei, Ceclan destupă sticla.

— Dă-mi și mie, ceru Bala. E tare ? Ce căutai tu sub pat ?

— Idealurile pierdute, ce altceva ? E destul de tare.

— Lasă gluma ! Răspunde !

— Ce să caut ? ! Ce, nu știi ? Microfoane ! Microfoane, amice. Nu știi că blestemații ăștia sînt maniacii microfoanelor ? Dă sticla napoi !

— Nu ai încredere în ei ?

— Nici cît în Iuda, răspunse Ceclan.

— Cine-i ăla ? A, da... Explică-te ! spuse Bala.

— Miroase a film, mă ! Organizație ! Secretă ! Internațională ! Englezi, francezi, scoțieni (sau, în orice caz, cimpoaie !), români, și, mă rog, și nemții aferenți. După părerea mea, cu toții fac parte din *Gestapo*, și-i... (de nereprodus). Știi cam ce le trebuie ? Ceva neînchipuit de absurd. Dă sticla ! Da, ceva absurd ! Să facem legătura dintre „organizația" lor și „organizația" noastră, aia care complotează și ea !...

— Aproape că regret că nu fac parte din nici o organizație care să comploteze împotriva lui Hitler, oftă Balamela. Cum s-ar spune, am nimerit din lac în puț !

— Mult mai rău ! Cred că am să mă îmbăt !

— Dar dacă te înșeli, Sergiu ?

— Orice este posibil ! Însă am fost mințit de atîtea ori în viață, încît îmi vine greu să mai cred în ceva. Zeitatea mea e neîncrederea.

— Dar *Planeta Trandafir Negru* ?...

— Taci ! Subiect interzis !

— Dar execuţia celor trei din *gehaimestatpoliţai* ? A lui Lohausen şi a agenţilor ? N-a fost reală ? Nu te-a convins ?

— Nu ! Relaţiile dintre ei sînt complicate. Rivalitatea dintre diferitele servicii, de neînchipuit, parcă nu ştii ? Pentru a descoperi sau pentru a inventa un complot, sînt în stare de orice, chiar să sacrifice oameni de-ai lor. E posibil ca moartea celor trei să fi fost ordonată de Kaltenbrunner, ca să-i facă de sîc lui Műller, de Műller ca să-i facă de sîc lui Bouhler, şi aşa mai departe. Poate că acest Lohausen şi ai săi au greşit, cine ştie unde ! De altfel colonelul SS împuşcat la Miriştea-Cristurului n-a avut aceeaşi soartă ? Pariez pe acest rest de şnaps că maiorul, Lohausen, i-a venit de hac...

Ştim bine că din acest punct de vedere Ceclan se înşela. De altfel Balamela îl repezi :

— Prea le ştii pe toate, deşteptule !

— Mai ales cînd încep să mă pilesc. Am iluminări. Fii atent ce vorbeşti în şandramaua aia a noastră. Foloseşte hotentota... Pariez pe acest rest de şnaps...

— Pariază pe altceva ! Acest rest mi se cuvine, ce, eu nu m-aş îmbăta ? !

— Păi tu ai supt şi din butelcuţa englezului !

— Crezi că e englez veritabil ?

— Nu cred nimic. Doar că locuinţa noastră e tixită de microfoane. Aştia, chiar dacă sînt complotişti veritabili (m-am idioţit, gîndi Ceclan, dacă sînt în stare să folosesc asemenea termeni !), nu lucrează fără microfon, le este în sînge. Şi gîndeşte-te, Bala, e normal, trebuie să ne controleze, fie că sînt de la poliţie, fie că sînt puşi pe r e l e împotriva ăluia cu mustaţă.

— *Bon !* Şi atunci, despre ce vorbim ? Că şi dacă tăcem tot timpul, nu e bine !

— Subtilă observaţie, Bala ! De altfel, ai şi pronunţat cuvîntul. T i m p. Despre timp, ca-n piesa aia, *Pygmalion*, a lui Bernard Shaw : conform ultimelor previziuni meteo, presiunea formată de contra-presiunea din sud favorizează unele precipitaţii care... Pariez că englezului Leeds, dacă este englez adevărat, are să-i placă. După ce epuizăm acest subiect, tu îmi vei povesti despre marile tale iubiri. Iar apoi...

41.

O rază de soare oblică, subţire, îşi înfipse gheara în ochiul stîng al lui Sergiu Ceclan. Sări din somn ca un scafandru din adîncuri, îşi aminti pe loc ce se întîmplase şi unde se află şi cum a ajuns acolo, şi fu cuprins de o veselie nesfîrşită, absurdă, disperată şi, cuprins de această veselie nesfîrşită, absurdă şi disperată, zbieră din toate puterile cît patruzeci şi patru de polcovnici la un loc :

— Deşteptaaaaa-rea ! ! !

De vor fi existat într-adevăr microfoane în bojdeuca aia, sută la sută că membrana lor a plesnit, şi probabil că omul de la celălalt capăt al firului, *unterofiţirul* sau ce rang o fi avut, a tras o spaimă zdravănă, reconfortantă, de nu i-a plesnit şi lui vreo membrană.

Balamela sări şapte stînjeni înălţime, mai-mai să spargă cu fruntea lui ascuţită coperişul joasei bojdeuci, îşi reveni puţin, dar, ca să-şi revină de tot, duse mîna către sticloi. Ceclan îi smulse din mînă obiectul acela păcătos, zicînd că azi e zi de lucru, băieţaş, azi nu se bea. Nici măcar cafele ? — cafele, da, fu Ceclan de acord, în timp ce se spălau afară, turnîndu-şi apă, pe rînd, camaradereşte... Ce viaţă sănătoasă ! Numai de nu ne-am îngrăşa ! gîndeau ei. Asta gîndeau.

Cafelele și gustarea fură *aportate* de unul dintre acei bărbați a căror uniformă spunea totul sau nimic. Era un vlăjgan cu fața roasă de vărsat, cu labele părcoase și unghiile nu recent trecute prin manichiură. Ceclan îl întrebă cît e ceasul, fiindcă al său stătuse, iar al lui Bala era tot stricat, dar insul duse mîna la ureche ceea ce putea să însemne că n-are voie să vorbească, sau că e surd, sau că nu înțelege germana. Ceclan o lăsă baltă, întrebarea, ce importanță avea cît e ceasul, față de infinit ? Cafeaua se dovedi aproape bună și aproape fierbinte, iar gustarea, mulțumitoare, alcătuită din felii de pîine unse cu margarină și vagi urme de cîrnați.

Înfulecară în tăcere, privindu-se mirați. Ceclan se mira că Bala are poftă de mîncare, și invers, și ambii se mirau că celuilalt *nu-i pasă*... Sau se prefăceau ?

Cam o jumătate de ceas mai tîrziu, Sergiu se ridică.

— Haide, mă ! Uite că vine o întreagă delegație să ne invite în Marele Bivuac al Marelui Stat Major al Marii Organizații...

Profesorul Weimar le ură bună dimineața, nu se deranjă să mai pună stupida întrebare cum au dormit, în schimb englezul Leeds comise stîngăcia de a le strînge *iarăși* mîinile, ceilalți se arătară rezonabili, rămaseră la locul lor. De față se aflau toate personajele zilei precedente, toate aparatele de sub controlul neobositului oraș Würzburg, plus un ins ce nu le fu prezentat deocamdată și care nici nu stătea la masă, ci rezemat de un perete și-i examina cu mare atenție pe noii veniți. La răstimpuri, își schimba locul, ca și cum ar fi vrut să-i studieze din toate unghiurile — era tăcut ca un păianjen mort, însă pășea iute și vioi ca un păianjen viu.

Filozoful Weimar apucă un ibric imens de aluminiu, cu mîner de lemn, în care aburea cafeaua și făcu personal ocolul mesei celei rotunde turnîndu-i fiecăruia cîte o doză bună, în cești mari, cazone. Așeză apoi ibricul undeva sub masă, își aprinse un trabuc și ținu, pe un ton extrem de

ponderat un fel de discurs din care reieșea că unu, pentru a-și reface prestigiul în fața lumii, Germania trebuie să scape prin propriile ei forțe de Hitler și gașca sa, înainte ca dezastrul să devină inevitabil, doi, Germania trebuie să-și arate capacitatea de a-și orîndui *singură* soarta, viitorul, trei, timpul presează, patru, atmosfera e favorabilă unei răsturnări a regimului nazist, cinci, în toată țara și firește și în afara granițelor Reichului, funcționează organizații care încă n-au fost depistate de poliția secretă, fiindcă, a) cele ce au rezistat sînt grupuri închegate din oameni care știu să păstreze secretul chiar cu prețul vieții, aceasta e tăria lor, dar, b) aceasta e și slăbiciunea lor: grupările nu pot lua contact una cu alta, în vederea întreprinderii unei mari acțiuni coordonate.

Filozoful sorbi din cafea și continuă: O r g a n i z a ț i a „noastră" este, fără îndoială, cea mai puternică, cea mai dotată, dispune de un armament variat, de un mare număr de oameni și are legături stabile cu Anglia și cu Rezistența franceză, însă, punctul șase, este necesar să se depună un efort rapid, inteligent, operativ, în condițiile celor mai depline măsuri de precauțiune, pentru a reuni o r g a n i z a ț i a cu celelalte grupări antinaziste — și nu trebuie neglijat Wehrmachtul, care va furniza cea mai importantă cantitate de material și cadre ofițerești — iar în acest sens camarazii Slatina și Turda sînt invitați să dea „coordonatele" grupării căreia mergeau să i se alăture cînd au sustras, cu atîta dibăcie, acel avion *Honduras-Fokker*.

Balamela ezită între a izbucni în rîs și a urla că ei doi nu fac parte din nici o grupare, dar o privire posomorîtă a lui Ceclan îl preveni că trebuie să-i cedeze acestuia inițiativa. Ceclan abia mormăi:

— Refuz să dau orice fel de informații despre grupul *nostru*.

Balamela făcu o mutră disperată. Prin afirmația sa neghioabă, Ceclan recunoștea indirect că ei doi, cu adevărat,

fac parte dintr-un complot... ! O nebunie ! Oare el, Ceclan, iarăşi începea să-şi piardă minţile, cum se întîmplase la „*Azilul de Retragere*“ al bătrînilor actori ?

O tăcere sublinie afirmaţia apăsată şi definitivă a lui Ceclan. Prin mijlocul acestei tăceri lunecă individul cu picioroange de păianjen, continuînd să studieze fără sfială profilele lui Ceclan şi Balamela, pînă ce aviatorul îşi pierdu răbdarea.

— Ce doreşte acest gentleman ? E director de teatru, vrea să ne angajeze ?

— Păstrează-ţi calmul, camarade Turda, ce dumnezeu, ne aflăm între prieteni !

— De ce „camarade“, domnule Weimar ? De ce dumneavoastră, luptător vajnic împotriva nazismului, folosiţi într-una acest apelativ ?

— „Camarad“ nu e un termen nazist, ci mai degrabă un cuvînt internaţional, observă, nu fără raţiune, filozoful. Şi cei din Rezistenţa franceză îl folosesc, c o l e g u l Rochefort poate să confirme.

Insul parfumat cu loţiunea *Lotte*, cel ce împrumutase celebrul nume al celebrului oraş, al celebrei brînze şi al ilustrului personagiu al lui Dumas-père, confirmă, clătinînd, încetişor, vertical, din cap. În acelaşi timp clătina şi cana de cafea. Tot vertical.

Ceclan tăcu. Se simţea mulţumit de sine. Jucase bine rolul omului enervat. Weimar luă cuvîntul :

— Te înţeleg prea bine, camarade Turda. Secretul e arma care ne apără, dar, în acelaşi timp c o n d i ţ i a fortuită care dezbină eforturile noastre, sper că mă înţelegeţi, şi dumneata, şi camaradul Balamela. Vă rog să consideraţi întrebarea mea dinainte drept o ultimă verificare. Şi acum, dumneavoastră ce propuneţi ?

— Ce aţi zice — Ceclan strivi chiştocul ţigării sale cu călcîiul, fapt întîmpinat cu priviri dezaprobatoare, cu atît mai mult cu cît la masa cea rotundă existau cel puţin un milion de scrumiere — ce aţi zice, deci, de un om din or-

ganizația dumneavoastră care, ajungînd în condiții fortuite, pentru a vă folosi expresia, la o altă grupare, ar dezvălui pe loc „coordonatele" organizației din care face parte ?

— Aș considera că e un imprudent, un prost, dacă nu chiar un trădător, răspunse profesorul de filozofie. Noi am elaborat un plan, singurul, după părerea noastră, acceptabil. E tot atît de riscant ca și zborul lui Robert, agățat de ghearele condorului... Vă aduceți aminte de m a r i l e cărți ale copilăriei ? Riscant, da ! Dar, intrînd în acest joc, am acceptat riscul, riscul cu orice risc. Trec la obiect. (Din nou glasul i se schimbase. Era oare acest filozof, în realitate, un actor ?) Trec la obiect. Unul dintre dumneavoastră, sau domnul Balamela, sau domnul Ceclan, va pleca să ia o legătură cu gruparea din care faceți parte. Mai bine spus, cu șefii. Va raporta exact, imparțial, situația, iar conducătorii grupării vor decide ei condițiile în care putem veni în contact.

Ceclan surîse. Surîsul său avea un c e v a diabolic, asemănător cu surîsul detectivului particular David Clementi...

— Ce garanții *aveți* că acela dintre noi doi care va pleca, în caz că va fi capturat de Gestapo, nu va divulga totul ?

Filozoful Weimar zîmbi aproape la fel de diabolic ca și Ceclan.

— În situația noastră nu poate fi vorba de garanții totale. Riscul e risc, așa cum am spus. Ce garanție are Montgomery cînd, deplasîndu-se din loc în loc, trimite niște actori care îi seamănă și-i imită perfect vocea, gesturile, că nu va fi recunoscut de agenții Gestapoului, ai Wehrmachtului sau ai marinei de război ? * Noi ne bizuim pe îndemînarea dumneavoastră, ca și pe marea prietenie care vă leagă, fiindcă unul dintre voi, domnule Slatina

* Fapt autentic (n.a.)

și domnule Turda, va rămîne aici. În caz că se produce un accident, o trădare, cel care va rămîne aici va fi de îndată *fusilat*. Mă exprim clar și poate cam dur, însă altfel nu se poate. Mă înțelegeți ?

— Sper că da. Îmi plac situațiile limpezi, răspunse Ceclan. Ne-ați înfățișat realitatea înfiorător de limpede. De aceea și eu pun întrebări la care cer răspunsuri fără echivoc. În ce condiții poate unul dintre noi să iasă din această ascunzătoare, fără a fi dibuit de poliție, chiar din primul moment ?

— Dar care erau condițiile de care beneficiați, cînd v-ați îmbarcat pe avionul *Honduras-Fokker*, sustras de pe aerodromul *Tx-X* ?

— Condițiile s-au prăbușit, împreună cu avionul.

— Așa este. Cu toată dibăcia voastră, ați eșuat. Noi am pus la cale cele mai mici amănunte. Tocmai din acest motiv se află printre noi camaradul Frankfurt, pe care observ că nu-l simpatizați. Nu e director de teatru. E machieur. Cel mai bun din țara noastră. Avem la dispoziție un întreg arsenal de costume și uniforme. În privința actelor, nu sînt probleme. Cel care va cuteza să iasă de aici — fiindcă este într-adevăr o cutezanță — poate fi om de afaceri, fabricant de țesături, preot, ofițer SS, sau orice altceva. La nevoie chiar și *Führerul*...

— Cel care ar cuteza să iasă de aici, va fi urmărit de oamenii dumneavoastră ?

— Așa ar fi normal, însă riscul crește... Nu are nici un sens să dublăm sau să triplăm riscul. Nu. Cel care va ieși de aici va acționa singur. Inutil să precizez că în caz de aplicare a acestui plan, ne vom schimba automat teritoriul, ca haiticurile de lupi. Aici nu va rămîne nici o urmă.

— E reconfortant să afli că există oameni în stare să prevadă totul. Dar, în caz de reușită, acela dintre noi care pleacă pentru a face contactul, cum va face contactul cu organizația ?

— Şi noi apreciem întrebarea. Este esenţială. Totul e stabilit şi prevăzut. Rămîne să vedem dacă acceptaţi această formulă, şi care dintre dumneavoastră pleacă.

— Trebuie să mă consfătuiesc cu prietenul meu Bala... cu prietenul meu Slatina.

— Considerăm că este absolut normal. Ca sugestie, ca simplă sugestie, noi am prefera ca dumneavoastră, camarade Turda, să ieşiţi pentru a face contactul. Vorbiţi mai bine germana. Aveţi un accent care nu vă trădează. Nu vreau să-l jignesc pe camaradul Slatina. E o simplă constatare.

— Toate acestea, conchise Ceclan, trebuie să le discut şi să le decid cu camaradul meu Slatina.

42.

Dacă n-ar bate vîntul, dacă n-ar ploua, dacă nu ar fi cam frig, şi dacă toate celelalte..., aş putea crede că a venit primăvara, îşi zise Ceclan. Cum o fi oare vremea acasă, tot frig şi ploaie, sau mugurii liliacului au şi explodat, iar lumina soarelui se prelinge blînd printre ramuri ? În orice caz, sus la munte, zăpada abia începe să se topească, iar rămăşiţele bătrînului *Honduras-Fokker*... Nu-şi mai termină gîndul. Răsuci cu migală butoanele aparatului de radio.

Reuşi să prindă *Radio România.*

Radio România transmitea în nemţeşte...

Lecţia de limbă germană...

Rolls-ul se „defectă" la o sută de metri de postul de control. Ceclan ridică scîrbit gulerul impermeabilului, ieşi în ploaie, şi mai scîrbit, urni anevoie capota motorului. Smulse conducta dintre pompa de benzină şi carburator şi începu să manevreze stîngaci un şir de chei franceze, conştient că un *Feldwebell,* însoţit de doi soldaţi, se apro-

pie agale de el. Se proțăpiră cam la zece metri distanță, și meditară vreo zece minute, în tăcere.

— Heil Hitler ! salută subofițerul.

Ceclan își ridică nasul din motor (și-l mînjise dinadins cu puțin ulei, și răspunse domol, cu vocea plictisită a celui căruia mașina îi face o festă urîtă, chiar cînd să ajungă, și încă pe o astfel de vreme.

— Salutare, domnule ofițer...

Militarii se apropiară ciulind toate urechile — și aveau destule.

— Ce post de radio e acesta care transmite ?

— București. De ce ?

— Legitimația !

— N-aș fi bănuit că e interzis să asculți un post de radio aliat, bombănit șoferul ghinionist, întinzînd o mapă neagră, lucioasă, în care se aflau toate documentele sale, un teanc întreg.

— Aha, sînteți român, constată *Feldwebellul.* Cum se face că vorbiți atît de bine limba noastră.

— Am fost un elev silitor ! Sau ai prefera s-o pocesc nițel ? Sau poate dorești să vorbim românește ?

— Aici scrie „om de afaceri", reluă, flegmatic, neamțul. Ce fel de afaceri ?

— Petrol, camarade, petrol ! *Panzerele* voastre, *Tigrii* și celelalte fiare motorizate merg cu carburant românesc, dacă te impresionează așa ceva.

— Cui aparține automobilul ?

— Scrie în hîrtii. Domnului Rudi Burckhardt, om de afaceri și intermediar din Dresda. Bine cunoscut de altfel.

— Noi nu-l cunoaștem. Vom verifica ! Veniți de la Dresda ?

— Întocmai ! Puteți să verificați cît doriți, dar pînă una-alta, ajutați-mi să văd ce are motorul acesta blestemat ! Voi cu toții vă pricepeți la motoare, sau greșesc ?

— Românii fabrică țigări bune — am auzit. Sau greșesc ?

— În prezent nu sînt chiar atît de bune, răspunse Ceclan, dar prietenul Burckhardt m-a aprovizionat cu tot felul de trabucuri de soi. Dacă aţi rămas în pană — ca şi mine — serviţi !

Extrase dintr-o despărţitură a torpedoului vreo cinci pachete. Erau ţigări franţuzeşti, spaniole, şi chiar marocane. Între cele cinci pachete, sticlea — ce altceva ? — sticlea o sticlă, neîncepută. Coniac.

— Mă tem că dacă ne daţi sticla asta, o vom bea, rînji mult mai blajin *Feldwebellul*. Mulţumim. Ia urcaţi în maşină, scoateţi din viteză şi faceţi contactul.

Ceclan întoarse cheia, demarorul dudui.

— Stop ! urlă subofiţerul, aproape speriat. Vă rog să poftiţi aici ! Păi, domnule... domnule... scuzaţi, nu v-am reţinut numele, sînteţi chiar norocos ! Aveaţi toate şansele să ardeţi de viu. Nu observaţi nimic ?

— Nimic, în afară de un blestemat de motor care mi-a făcut figura.

— Cea mai mică dintre ele. Putea să iasă mult mai rău. Benzina asta de unde e ? De unde s-a scurs ?

— Eu mă ocup cu benzina *en gros !* De unde să ştiu de unde au apărut aceste cîteva picături ? !

— Cîteva picături, domnule ! Subofiţerul se întoarse către unul din soldaţi. Ia destupă sticla aia ! *Feldwebellul* sorbi şi zise : Mă tem că prietenul de la Drezda v-a pus gînd rău !

— M-aş mira ! Avem foarte multe interese comune.

— Această conductă, de la pompa de benzină la carburator, a sărit de la locul ei. De ce ?

— Nu ştiu.

— Fiindcă e uzată. De ce e uzată ?

— Tot nu ştiu.

— Pentru că rabla asta englezească n-a mai fost verificată de o mie de ani !

— Doar nu era s-o verific eu ! protestă Ceclan. Aș fi fost în stare să pun toate cele cinci cauciucuri, noi. Ce e de făcut ?

— Punem conducta înapoi, răspunse subofițerul. O îndesăm. O strîngem, pentru siguranță, cu o sîrmă — aveți un patent ? Dar e provizoriu. Trebuie să mergeți urgent la un garaj.

Ceclan îi privi pe cei trei militari care goleau cu ponderațiune sticloanța cu coniac. Subofițerul îi întinse sticla. Ceclan refuză.

— Nu, nu ! Cînd sînt la volan... Îmi puteți recomanda un mecanic serios ?

Feldwebellul avea răspunsul gata.

— Mergeți la Karl Kirschen, pe *Kitzingenstrasse*. Oricine vă poate arăta atelierul său.

— E un mecanic de nădejde ?

— E fratele meu, *Herr !*

Fără replică.

43.

Marele Berlin ! Ceclan suspină, opri limuzina sa luxoasă în fața unei cafenele, ceru o gustare și trimise un *boy* după toate ziarele. În timp ce degusta niște rinichi de porc (dar dacă erau de cîine ?), le parcurse. Cîteva dintre ele publicau știrea : „Cunoscuta actriță Mariela Simionescu, în rolul principal din ÎNVINGĂTORII. Poate fi văzută, seară de seară, alături de partenerii ei, la *Schweinerhof*. Marea actriță română are toate șansele de a face carieră la U.F.A."

Sergiu Ceclan Xilliphant lăsă automobilul la garajul lui Karl Kirschen, cerîndu-i acestuia să-i facă o revizie gene-

rală, „la singe". lucru cu totul de prisos. *Rolls*-ul aflîndu-se într-o stare perfectă. Ceclan îi explică mecanicului, că, necunoscind prea bine Berlinul, preferă să se folosească în oraș de taxiuri, deci va veni să ridice mașina după trei sau patru zile. În realitate el n-avea să mai recupereze niciodată automobilul, marele *Rolls* albastru urmînd să fie definitiv abandonat la garaj — aceasta era una dintre s u b t i l i t ă ț i l e planului. O altă subtilitate consta în micul amănunt că el urma să se instaleze la hotelul *Stadion* de pe *Jahnplatz*, foarte aproape de *Prinz Albrechtstrasse*, sub nasul *Gestapoului*. Ceea ce și făcu. Își ocupă camera, lăsă acolo valiza lui elegantă și ușoară, coborî și intră în vorbă cu funcționarul de serviciu, fără îndoială informator al poliției. Îl întrebă de cafenele, restaurante, de cele mai alese *Weinstube*, în genere de punctele unde te poți distra bine și discret, cînd ești obosit. Pe urmă ieși pornind agale pe bulevarde, curios să constate cum arăta capitala celui de-al treilea Reich, după atîția ani de război. Mai curios era să afle dacă are vreo „coadă". Nu izbuti să ajungă la o concluzie nici măcar cînd vizită aripa rămasă intactă a Pergamonului.

Ceclan începu un trai ciudat care de bună seamă îi nedumeri pe toți urmăritorii săi — dacă avea urmăritori. De dimineață, pînă tîrziu noaptea, între alarme și bombardamente, bătea localurile de tot soiul în special cele care aveau faima de a fi frecventate de boema literară și artistică. Nicăieri nu rămînea mai mult de o jumătate de ceas. Lua o băutură și pleca să continue beția în altă parte — o r g a n i z a ț i a îi pusese la dispoziție o sumă acceptabilă de bani. Ceclan se clătina pe picioare, făcea pe omul bine amețit, ba mai și ațipea cîteva minute cu fruntea rezemată de masă, prin cafenele.

În cea de a patra zi, cînd își pierduse orice speranță, o întîlni pe *Planeta Trandafir Negru*

44.

O întîlni — e un fel de a spune. N-au schimbat nici un cuvînt. S-au privit numai. E aceasta mult ? E aceasta puțin ? El se lăsase agățat, undeva pe *Veteranenstrasse* de către o damă brunetă. O femeie frumoasă, îmbrăcată cu îngrijire. Nu avea înfățișarea unei femei de stradă, ci mai curînd a unei soții de ofițer superior, strivită de singurătate. La fel de bine putea să fie o agentă. Sau orice. Taxiul îi duse pînă la marginea orașului. Restaurantul *Schfeizerhof*. Era tixit. De aici plecară mai departe, pînă la un *Weinstube*, *„Piunița țiganilor"*, cu interior de tavernă, e adevărat, o tavernă extrem de „stilizată". Chelnării purtau, ca să zic așa, uniforme de bandiți, iar oberii, uniforme de bandiți-șefi... Se puneau plăci cu vechi melodii din Texas, cîntece de *cow-boys*, punctate de împușcături. Clar că, pentru a-și delecta publicul cu aceste melodii americane, inamice, patronul avea aprobări superioare.

— Am uitat să te întreb cum te numești, spuse Ceclan invitatei sale.

— Sus mîinile ! le zîmbi unul dintre chelnării-bandiți.

— Ce ai mai interesant ? îl întrebă Ceclan.

— O păpușă blondă de cincisprezece ani, răspunse nu pe un ton frivol ci foarte frivol, tocmai din această cauză nefiind frivol, banditul-chelnăr.

— Să mi-o aduci *pané !* porunci Sergiu Ceclan, expediindu-l pe bandit. Și șampanie ! Cum spuneai că te cheamă ?

— Nu-ți spuneam nimic. Zi-mi Gilda. Sau oricum, răspunse bruneta.

— Îmi convine. Îți voi spune O r i c u m . Te cheamă Oricum. Te botez Oricum, doamnă. Doamna Oricum.

Femeia îl privea ca de la mare distanță. De sub genele rimelate cu migală, îl studiau doi ochi expresivi, pasionați. Era poate o simplă impresie. Pasiunea intră în preț. Ea zise :

— Te botez Hazard ! Și după o pauză : Cunoști termenul ?

Cînd să răspundă, Ceclan se simți privit. Vechiul său instinct, poate animalic, dar de ce poate, sigur, care-l avertiza. Ridică încet, cu precauțiune, ochii. Tot atît de încet cum se ridică o umbră pe muchea unui pisc. Și atunci, ca din întîmplare, o văzu pe Mariela Simionescu.

Se trădează, gîndi el. Se trădează și mă trădează. Coborî pleoapele și gîndi intens : Atenție, iubito ! Atenție, Planeta mea !

Marea și strania lor poveste începuse cu ani în urmă, într-o iarnă, cînd actrița — pe atunci era studentă în medicină — aflîndu-se la volanul unui *Ford*, îl accidentase grav pe Ceclan și-l dusese la cabana din pădure a părinților ei, unde îl îngrijise. Îl r e s t a u r a s e . Și-l educase. Da, chiar, îl educase.

În acel *Zigeunelkeller* (pivniță țigănească) *Planeta Trandafir Negru* nu era singură. Un tînăr și destul de chipeș aviator din *Luftwaffe* se afla în stînga ei. Era stilat, gesturile lui sigure, glasul coborît, iar uniforma îi venea ca turnată. Însă acest prezentabil bărbat nu prezenta importanță deși, într-o iubire *normală* s-ar fi pus de îndată marea și delicata problemă a geloziei.

Însă iubirea lor nu era normală, ci unică.

Prezenta importanță nu pilotul, ci individul din dreapta Marielei Simionescu, un bărbat, și el afurisit de frumos, în smocking. Acesta era, cetitori, și mai ales cetitoare, Marian Hoc, alias maiorul Maximilian Cornea. *Allah el akbar !* exclamă Ceclan, e drept, numai în gînd, oare poliția română mă urmărește și pe teritoriul german ? De necrezut... Absurd. Absurd, mai ales că maiorul Cornea îi dăduse de înțeles cînd apăruse împreună cu Balamela la Miriștea-Cristurului, deghizați conform prescripțiilor lui David Clementi — pe care însă nu le respectaseră punct cu punct ! — că îi va înhăța numai la dorința lor expresă, și numai dacă fac cinste.

Max, om fin, simți imediat încordarea, freamătul, țipătul mut al frumoasei femei de lîngă el și, privind degajat, niței plictisit, îl descoperi de îndată pe Ceclan, și-l recunoscu pe loc, cu toate eforturile depuse de machiorul Frankfurt.

Cei doi bărbați se studiară. Numai o clipă. Ambii se mirau. Ambii își ascunseră mirarea. Între timp patronul locantei renunțase și la împușcături, și la *cow-boys*, înlocuindu-le cu serafice tangouri. Exista pe-atunci, aceasta e observația autorului, un fel de șansonetist neamț cu glas inegalabil. Nu făcea politică în muzica lui, se ocupa de iubire, de apele ce curg, de frunzele ce cad învîrtejindu-se. Muzică de divertisment, nu operă, nu lieduri, nu simfonia *anuștiucîtea*. Numele lui nu mi-l amintesc, aș putea să improvizez, dar ce sens are ?

Solistul acesta cînta în nemțește, avea un glas jos, grav, fascinant prin ceva greu de explicat. Fiindcă de bună seamă, arta, geniul, talentul sînt, măcar într-o anumită măsură, inexplicabile. Dar să lăsăm asta.

Ceclan o invită la dans pe doamna *Oricum*. Aviatorul din *Luftwaffe* o și condusese către ring pe *Planeta Trandafir Negru*. Maiorul Maximilian Cornea, din poliția română, rămăsese la locul lui, părea al dracului de plictisit, ochii îi deveniseră linii subțiri, ca ai pisicii cînd șade la soare, s-ar fi zis că nu observă nimic din tot ce se petrece împrejur, însă pariez pe o trompă de elefant că nu-i scăpa nimic.

Nu-i scăpă nici faptul că Sergiu Ceclan plus Frau *Oricum* și perechea Mariela Simionescu plus pilotul Wilhelm Auberg se apropiaseră pe nesimțite și că mîna lui Ceclan, pe umărul lui Frau Oricum, și mîna *Planetei Trandafir Negru*, pe umărul pilotului din *Luftwaffe*, se atinseră la un moment dat, o infinit de neimportantă fracțiune de secundă...

Sergiu Ceclan se întoarse la locul lui perfect conștient că această s ă r u t a r e dintre mîinile lor este maximumul de lux pe care și-l poate permite. Nu, nu, nu, nu era cazul

să folosească nici unul dintre bătrînele trucuri, de pildă să scape un bilețel, sau să se ducă la toaletă, făcîndu-i semn lui Cornea să vină și el acolo. Nu știa dacă e urmărit și de cine e urmărit, de *Gestapo*, de o r g a n i z a ț i e, sau de toate la un loc.

Prezența maiorului Maximilian Cornea în capitala Reichului... milenar nu și-o explica. Dar tînărul pilot, care părea să fie el însoțitorul o f i c i a l al Marielei Simionescu, ce rol juca, sau dejuca ? Aviatorul era îndrăgostit de actrița românca — Ceclan citise cu precizie pe mutra lui. Bun. Și ce e cu asta ? Iarăși bun. *(Intervenție a autorului.* Autorul e perfect conștient că mica scenă cînd, perechile în dansul lor s-au apropiat pe nesimțite, iar ea și el și-au întîlnit mîinile pare copiată din *Vă place Brahms* a Françoisei Sagan. Dar, în același timp, n-am făcut decît să respect, aproape punct cu punct, narațiunea lui Sergiu Ceclan. E acesta un mare defect ? Nu știu. Stop.)

45.

Lîngă stația Wupper a *U-bahn*-ului, staționa automobilul cu numărul RTK 889. Ceclan se apropie, clătinîndu-se. Deschise portiera din dreapta, cu sentimentul că-și semnează de bunăvoie condamnarea la moarte. Icni și bîlbîi :

— Amice, nu te supă'a... nu găsesc nicăieri un taxi și plînge canapeaua după mine... Îmi faci un ma'e se'viciu să mă duci pînă acasă ? Plătesc din g'os... Hîc !

— Păi e abia către zece dimineața, „amice" ! răspunse o voce ca un mormăit de urs. Cum de ai reușit să te *faci* în halul acesta ?

— Cum ? Cum !... Încă de asea'ă am început. Am luat de toate... tot felul de lichide !

— Chiar de toate ?

— Dacă-ţi spun ! Vin, 'achiu de chimion, 'achiu de pere, coniac... numai şo'icioaică n-am băut. Nu ţi-e destul ?

— Nu. N-ai băut gin ! Bani ai ?

— Nimic... Nici o pa'a ! Dar cînd ajungem acasă, soţia mea...

— Soţia ta o să-ţi azvîrle cu ceva în cap cînd te vede în „'alul" ăsta. Urcă, dracului ! Azi sînt pus pe binefaceri.

Această nevinovată conversaţie între un beţivan *oarecare* şi un şofer *oarecare* făcea parte din codul de recunoaştere stabilit. Ceclan urcă în camera lui de la hotelul *Stadion,* îşi recuperă valiza, şi lăsă la ghişeu un bacşiş moderat. Ieşiră din Berlin prin vest, pe autostrada Potsdam-Brandemburg.

Timp de patru zile Balamela nu făcuse nimic. Tînjise îngrozitor, iar discuţiile pe care le încropea rareori cu filozoful Weimar, şi chiar cu machiorul Frankfurt, abia îi sporeau angoasa. „Camarazii" îi puseseră la dispoziţie o întreagă bibliotecă, dar Bala nu izbutea să termine măcar o pagină. Izbea cu cartea de perete şi ieşea afară să culeagă primele floricele ale primăverii. Perimetrul său de mişcare era strict limitat — nu i se ordonase, dar i se dăduse de înţeles că depăşind zona stabilită, va fi confundat cu inamicul şi ciuruit. Bala n-avea poftă să fie ciuruit. N-avea poftă de nimic !

Cînd îl văzu pe Ceclan revenind din „călătorie" tresări de fericire, amănunt ce nu-l împiedecă să-l taxeze pe amicul său drept dobitoc şi vită. De ce se întorsese ? De ce nu încercase să-şi salveze pielea pe cont propriu ? E adevărat că Reichul colcăia de agenţi, cum s-ar zice, din trei inşi, patru erau sau poliţişti, sau informatori sau *dracumaiştiece*, însă Germania se afla sub zodia contradicţiilor, printre ele, printre aceste contradicţii, un om abil, cu puţin noroc, ar fi reuşit să-şi croiască o potecă...

Ceclan zîmbi trist. La ce bun să explice că revenise mai ales din cauza lui Bala (de fapt acesta o şi bănuia), la ce bun să melodramatizeze ? Se întrebă dacă trebuie să-i povestească amicului despre întîlnirea cu *Planeta Trandafir Negru*...

După ce i se lăsă un scurt răgaz pentru întremare, îl chemară la raport.

Ceclan declară camarazilor Weimar, Leeds, Rochefort, Würzburg că, deşi depusese străduinţe de neînchipuit, contactul cu gruparea sa eşuase. Oamenii de legătură dispăruseră, apăruseră mutre noi în care nu se putea să ai încredere. Nu ştia ce să creadă. Poate că gruparea fusese demascată, iar camarazii arestaţi...

Ascultîndu-l cum improvizează, fără talent, fără obişnuita sa vervă, ba chiar fără a depune un cît de neînsemnat efort ca să pară cît de cît sincer şi autentic, Silviu Balamela îşi ieşi din pepeni şi zbieră în nemţeasca lui rudimentară că totul e o născocire, o prostie şi chiar o porcărie, că ei doi n-au făcut şi nu fac parte din nici un fel de grupare, că mania aceasta a grupărilor, a comploturilor, a organizaţiilor secrete este singura formă de demenţă de care el personal refuză să se lase contaminat !, chiar dacă bunul său prieten Ceclan continuă să facă pe idiotul.

Şi ca să-şi sublinieze spusele, micuţul Balamela, apucă o scrumieră şi o izbi de pămînt, dar scrumiera nu se sparse, fiind metalică, aproape la fel de metalică precum şi chipurile „camarazilor". Ceclan se mulţumi să rîdă şi declară că tot încercînd să stabilească un „contact", fusese nevoit să bată localurile şi prinsese din păcate gustul beuturii. Oare n-ar putea să capete un pahar cu ceva tare şi reconfortant ? Profesorul de filozofie Weimar convocă vreo cîţiva din ostaşii săi fără uniformă şi porunci percheziţie totală. Pesemne se temea ca Balamela sau Ceclan să nu înghită o capsulă cu cianură şi să scape astfel din labele lor pe calea atît de simplistă a morţii... Un ins, care putea să fie den-

tist, dar și călău, îi cercetă în gură. Se știa că fiolele cu otravă se țin ascunse sub limbă, pentru a fi folosite la momentul oportun, însă nu descoperiră în cavitățile bucale ale celor doi nimic demn de semnalat.

Pe urmă se declanșă interogatoriul — ca să folosim acest neplăcut termen, dar cu care altul am putea să-l înlocuim ?

A fost ceva lung și plicticos. Concluzia camarazilor : Sergiu Ceclan și Silviu Balamela sînt nici mai mult nici mai puțin decît agenți ai *Gestapoului* care se infiltraseră în o r g a n i z a ț i e ! ! !

Sergiu Ceclan rîse iarăși, și mai sumbru. Nu mai spera în nimic, dar nici nu *nespera*. Pur și simplu se detașase iarăși de sine. Se privea de la distanță.

— Pe cei din *Gestapo* și SS, nu-i judecați, zise. Îi executați pe loc și imediat. Prin urmare, în următoarele minute vom deveni îngerași. În acest caz, cer dreptul condamnatului, rația de șnaps !

În seara aceea Sergiu Ceclan și Silviu Balamela au fost torturați. Dar cum nu poți smulge dintr-o stîncă seacă un mănunchi de iarbă, la fel n-au reușit să scoată de la ei ceva cu privire la vreun complot sau vreo grupare...

La miezul nopții trupe Waffen SS încercuiră teritoriul o r g a n i z a ț i e i. „Parada" mitralierelor dură un ceas. Profesorul Weimar năvăli în bordeiul în care zăceau însîngerați, cu tălpile arse, Ceclan și Balamela. Filozoful îndreptă pistoletul său *Baumann* către tîmpla lui Ceclan. Zbieră :

— Pentru că ne-ai trădat ! Mori !

Cizma unui ofițer făcu să sară ușa din țîțîni. O rafală de *Schmeiser* îl tăie în două pe profesorul Weimar care se prăbuși înainte de a fi avut timp să apese pe trăgaci. N-avea să mai țină vreodată prelegeri filozofice, la Weimar, ori în altă parte. Dar mai știi ?... Totul părea să fie prea bine regizat, ca să crezi că e real. Totul părea mult prea real, ca să pară regizat... Petromaxul se stinse.

— Otto ! Unde mama dracului eşti ? Fă, dracului, nişte lumină aici ! E o duhoare aici de carne arsă... ce dracu ?... Am nimerit la o bucătărie, sau unde dracu ?... Hei, Otto !

La ordinele ofiţerului a cărui principal cuvînt era dracu, cîteva lanterne puternice îşi încrucişară falangele.

— Aţi nimerit într-adevăr, la o bucătărie, rosti de undeva de jos Sergiu Ceclan. La o bucătărie de canibali. Carnea arsă, e carne de om... E carnea noastră, domnule... *Höhere SS und Polizeiführer*...

— Sînt doar *Untersturmführer*... nu fac parte din SS ! ripostă, parcă indignat, sublocotenentul. Şi apoi strigă iar : Otto, ce dracu faci ? Unde mama dracului e medicul ?

Ofiţerul părea să fie foarte tînăr, se agita dînd impresia că nu pricepe nimic, deşi el condusese operaţia de nimicire a organizaţiei. Oasele tîmplelor îi ţişneau în afară, ochii mici se afundau undeva în craniu, şi un început de chelie prematură îi dădea un aer de student sîrguincios în... filozofie. Ceclan, observîndu-l, cu toate chinurile prin care trecea, fu străbătut de gîndul dement că acesta ar putea să fie chiar (dar de ce *chiar ?)* fiul profesorului Weimar, care zăcea undeva alături, mort. Dar dacă nu era cu adevărat mort ?

Se ivi şi medicul şi începu să scotocească după morfină, în vreme ce nişte soldaţi cărau afară „cadavrul" profesorului Weimar. Ceclan încercă să fie lucid, privi cu atenţie, însă nu descoperi pe chipul sau veşmintele acestuia urme de sînge. Ce concluzie putea să tragă ? Fie că prin vinele unui filozof nu curge sînge, fără decît numai ceva de ordin pur spiritual, fie că rănile care-i provocaseră moartea erau de aşa natură că prezenţa sîngelui nu se impunea (dubioasă ipoteză !), fie că *regia* înregistrase un insucces, şi că filozoful decedat era în continuare mai viu decît oricînd...

— E morfină ? În nici un caz morfină, protestă Ceclan.

— Păi n-ai dureri ?

— Ba da ! Pot să dau și cu împrumut... dar nu accept morfină. Ceva tare de băut, și... Ce se întîmplă cu prietenul meu ?

— E încă leșinat...

— Trăiește ?

— Oh, desigur...

— Ocupați-vă mai întîi de el !

— Prea bine... și medicul atinse cu degetele obrazul crispat al lui Balamela.

— Cine sînteți ? Cum de ați ajuns în mîinile *lor* ? Ați avut un mare noroc, ăștia erau în stare chiar să vă și ucidă ! Vorbise ofițerul care prin ceva nedefinit semăna cu profesorul Weimar. El strigă iar : Otto ! Unde dracu umbli ? Ai adus ? Otto adusese. O sticlă. Destupînd-o *Untersturmführerul* întrebă : Un rachiu franțuzesc, îi zice *kalwadoz,* vă convine ?

— Îmi convine orice, oftă Sergiu Ceclan. Chiar să și mor. Dar nu înainte de a gusta din acest calvados... mulțumesc, domnule... salvator !

Ceclan înhață sticla, o ridică, se ridică și el cît putu, și avu impresia bizară, extrem de bizară, că distinge chipul maiorului Lohausen, cel *fusilat* sub ochii lui, care-l studia de la distanță, de afară, din întuneric. Însă Ceclan, ne amintim, vedea și prin întuneric, era nițel nyctalop. Am halucinații ? se întrebă pilotul. Sau, poate, sînt mort și m-am reîntîlnit cu Lohausen în rai, sau sînt viu dar și el, Lohausen, e viu, și ne-am reîntîlnit în iad, pe planeta noastră ? !

46.

— Domnii mei ! Vă aflați pe *teritoriul* Regimentului 7 de vînători de parașutiști, în apropiere de orașul Gotha. Acest Regiment a cărui glorie a străbătut lumea...

— Și care a fost izgonit cu hulă din Africa... nu se stăpîni Ceclan.

— Pardon ! S-a retras, cu onoare. Face parte din Divizia *Das Reich,* despre a cărei faimă e inutil să mai vorbesc.

— Domnule ! Aţi venit să ne ţineţi un discurs despre invincibilitatea oştirilor voastre ?

Interlocutorul nu ţinu cont de întrerupere. Era netulburat ca o sobă de tuci în care nu mai fusese aprins focul de zece ani.

— Comandantul Regimentului, colonelul von Tiebler, vă transmite salutări şi-şi exprimă toată compasiunea pentru suferinţele pe care le-aţi avut de îndurat. Wehrmachtul n-ar fi permis una ca asta !

— Dar SS-ul, da !

— Medicul spune că starea dumneavoastră este satisfăcătoare. Din fericire, autorităţile noastre au intervenit la timp şi au capturat grupul de terorişti.

— Sînteţi preot ? întrebă Sergiu Ceclan.

Întrebarea îşi avea raţiunile ei, omul care intrase în salonul 8, unde erau ei „cartiruiţi", vorbea solemn, de parcă ar fi predicat din amvon. Purta un costum din stofă bună, dar de o culoare o b o s i t ă, indefinibilă, iar figura lui prelungă, ochii absenţi, cu privirea către interior, vorbeau parcă despre îndelungi meditaţii şi ascetism total.

— Vă înşelaţi. Nu sînt preot. Sînt funcţionar al secţiei şase din Direcţia Generală a Siguranţei Reichului.

Balamela deschise gura. Pentru a lansa o năzbîtie. Dar o făcea dinadins.

— Avem oare cinstea de a vorbi cu domnul Walther Schellenberg ?

— Glumiţi ! *Brigadefiihrerul* Schellenberg este cu mult mai tînăr decît mine şi, fără a avea intenţia de a vă jigni, trebuie să vă spun că acest caz al dumneavoastră nu e atît de important pentru ca şeful secţiei a şasea din R.S.H.A. să se deranjeze personal. Numele meu este...

— Dacă nu prezentăm nici un fel de importanţă, pentru ce întindeţi atîtea capcane şi contracapcane, una mai

„subtilă" decît cealaltă ? ! Sînteţi în stare să puneţi pe picioare o organizaţie-fantomă care, chipurile, ne smulge din ghearele *Gestapoului,* ne „cooptează", iar apoi ne cere „coordonatele" grupării noastre. Ba mai înscenează şi o execuţie ! Cînd această variantă pică la pămînt, organizaţia ne supune torturii — dar intervine blîndul *Gestapo,* şi iarăşi sîntem smulşi, în ultima clipă, din ghearele morţii. Fără îndoială, vreţi şi dumneavoastră să aflaţi nişte „coordonate" ? !

— Numele meu este Hugo Nortdall. Nu fac parte din *Gestapo,* ci, cum v-am spus, din secţia Informaţii în străinătate, de pe lîngă R.S.H.A.

— Spune-mi te rog, domnule Nortdall — hm, ce nume de explorator norvegian ! — a venit, în fine, primăvara ?

— A venit, desigur, n-aţi observat ?

— Nu degeaba v-am întrebat dacă sînteţi preot. — iată că-mi puneţi o întrebare de iezuit ! Avem gratii la ferestre, iar geamul este vopsit. Am fost aduşi aici într-o dubă atît de ermetică, încît aproape ne-am sufocat împreună cu băieţii din *Feldgeandarmerie,* care ne ţineau companie. Nu ştim ce se întîmplă în lumea exterioară, şi nici măcar dacă mai există o lume exterioară. Există ?

— Aceasta e o întrebare de iezuit, domnule Ceelan !

— Da ? Nu cred. În orice caz, are sens să purtăm discuţii pe teme teologice ?

— Dumneavoastră aţi început ! N-are sens. Toate măsurile de precauţiune sînt firesti, nu găsiţi ? Vă aflaţi într-o unitate militară şi sînteţi prizonierii noştri. Aceasta e realitatea. Între documentele pe care le-am găsit la sediul organizaţiei teroriste, se află şi schema unei bombe cu explozie întîrziată, care vă aparţine.

— Hm !

— Deţineţi informaţii a căror importanţă nu vreau s-o exagerez, dar nici să o minimalizez. Superiorii mei vor decide. Dorim să obţinem aceste informaţii — nu pe calea torturii, nu, nu sînteţi prizonierii unei organizaţii tero-

riste fără scrupule, cum a fost aceea din care *noi v-am salvat*, și nici măcar (un prim abia sesizabil zîmbet al funcționarului din Amt-ul șase), nici măcar la *Gestapo*. Aici e o unitate militară a Wehrmachtului, o unitate de elită, unde tradițiile de înaltă onoare se păstrează cu sfințenie. Am venit la dumneavoastră cu propuneri cinstite de colaborare. Nu vă ascund că dacă refuzați mîna pe care o întindem, veți fi judecați de către un tribunal militar legal constituit, avînd dreptul de a vă apăra și de a avea apărători, dar că sentința, dată fiind situația, nu poate fi decît pedeapsa capitală.

— Iată o știre ce mă înviorează mult, domnule Nordall ! Însă nu va fi un proces legal ! Nu sîntem cetățeni germani.

— Deocamdată sînteți considerați spioni, și apoi, la război, ca la război, domnule Ceclan. După cum știți, autoritățile românești nu s-au opus ca să fiți judecați pe teritoriul Reichului. Observați însă că vi se aplică, cu multă blîndețe, regimul unui agent prins asupra faptului.

— Asupra cărui fapt ? În realitate am fost răpiți și aduși cu forța, nici vorbă să fi făcut spionaj pe teritoriul dumneavoastră. Cerem să luăm contact cu ambasada țării noastre.

— Diplomații români sînt la curent cu situația și *vă dezavuează*. Intervenția lor abia v-ar îngreuna situația. Trebuie să vă reamintesc că ați dezertat, pentru a pleca spre o destinație necunoscută ? În realitate, nu chiar atît de necunoscută... Aici vă judecăm doar pentru crime săvîrșite împotriva statului german, însă, repet, în caz că acceptați colaborarea, vă întindem o mînă prietenească.

— Care e situația pe front ? întrebă Sergiu Ceclan. Iertați-mă, știu, e un subiect care nu vă face plăcere ! Bun. Atunci, ce mari crime ni se pun în cîrcă ?

— Furtul unui aparat german de vînătoare de pe un aerodrom secret și participarea la un complot împotriva

Führerului Adolf Hitler. Acestea sînt doar capetele principale ale acuzării.

— Va trebui să dovediți totul !

— În acest scop va și avea loc procesul. Avem martori mai mulți decît ne trebuie. Ați făcut deplasarea la Berlin, unde ați petrecut nu mai puțin de patru zile, unde ați încercat, și posibil că ați reușit, să stabiliți contact cu gruparea de complotiști de care aparțineți. Nu vă mirați că știm, supraviețuitorii organizației de teroriști au mărturisit totul.

— Aha ! Și care sînt supraviețuitorii ?

— Nu sînt autorizat să răspund unei astfel de întrebări.

— Ce pedeapsă vor căpăta acești oameni ?

— Mult mai aspră decît aceea pe care o veți primi dumneavoastră, în caz că răspundeți sincer tuturor întrebărilor. Practic, e posibil să nu primiți nici o pedeapsă. Dar iată lista întrebărilor esențiale. Aveți răgaz de o zi, în care timp veți primi în continuare îngrijiri și veți fi tratați cu cea mai mare atenție. Și, inutil să adaug, cu aceeași atenție veți fi supravegheați, ca să nu zic, păziți.

Listă de întrebări. (Dact. într-un singur exemplar.)

1. Cu ce persoane din București, sau din altă parte, ați luat contact, și dată cînd ați acceptat să participați la acțiuni împotriva Reichului.

2. Ce relații existau între dumneavoastră și fostul pilot militar german Fritz Hellermann. El a fost intermediarul ? El a făcut propuneri ?

3. Cu complicitatea cui ați reușit să pătrundeți pe aerodromul secret *Tx-X*, de unde ați sustras aparatul *Honduras-Fokker* ?

4. Care era ruta exactă a zborului și unde trebuia să aterizați ?

5. Cu cine și în ce fel trebuia să faceți legătura ?

6. A se descrie, punct cu punct, minut cu minut, ce a făcut domnul Ceclan în cele patru zile petrecute la Berlin.

sfîrșitul listei — dactilograf H. Smeltz

47.

Walter Schellenberg * *(în franceză) : Mademoiselle Simionesco,* primiți vă rog complimentele mele sincere ! Noua *coafiură* vă prinde minunat. Pot să știu cine e maestrul coafeur ? Pun pariu că nu e de la U.F.A.

Mariela Simionescu (probabil către chelnăr) : Danke ! Nu mai servesc nimic ! *(În franțuzește, către Schellenberg) :* Dar de unde cunoașteți vechea mea coafură ?

Sch. : Mai întîi, din ziare. În al doilea rînd, am prin pupitrele mele cel puțin patru fotografii ale dumneavoastră, din față, din profil, excelent executate. Sînt sincer, observați ?

M.S. : Domnule general, mă faceți să surîd ! Trebuie să înțeleg că sînteți un mai vechi admirator al meu ?

Sch. : Nu. Nu cutez să vă fac curte. Sînt un om ponderat și, în esență, un singuratec. Unii au ajuns să mă taxeze drept misogin, sau și mai rău. Fotografiile de care vorbeam mi-au parvenit pe linie oficială. Pur și simplu e de datoria noastră să știm pe cine avem plăcerea de a primi în Reich. Nu sînteți de acord ?

M.S. : Nu știam că unei simple actrițe i se acordă atîta importanță.

Sch. : Ne facem datoria și meseria — atîta tot. Probabil voi deveni un mare admirator al dumneavoastră după premiera filmului *Învingătorii,* în care deținеți rolul principal. Nu mă îndoiesc că va înregistra un colosal succes și că însuși *Führerul* va dori să-l vadă. Deocamdată însă vă

* Șeful serviciului pentru informații politice din R.S.H.A.

admir, cu oarecare umilință, așa cum se cuvine să fie admirată o femeie atît de frumoasă.

M.S. : Vă mulțumesc ! Cuvîntul „umilință" e de prisos. Un compliment în plus n-a făcut rău nici unei femei pînă acum, pe cîte știu eu.

Sch. : Dar un compliment în minus are uneori urmări incalculabile, sînteți de acord ? Ei bine, mai am un mare motiv de stimă pentru dumneavoastră, dar mi-e teamă că nu mi-l pot exprima deschis...

M.S. : Voiți a mă determina să vă rog ? La drept vorbind, nu știu de ce i-ar putea fi teamă unui om cu poziția dumneavoastră. În orice caz, nu vă așteptați din partea mea la nici un fel de rugăminți, spuneți, sau nu spuneți, tot ce vă convine, cu condiția de a nu mă ofensa.

Sch. : Ei bine, vă spun ! Vă admir că ați rezistat avansurilor marelui cuceritor Goebbels, a cărui faimă de bărbat fatal, mai ales printre actrițe, e notorie.

M.S. : Bărbat fatal ! Un termen care îmi repugnă și care de fapt sună penibil. *(O clipă de tăcere.)* Se știe deci că acest domn irezistibil mi-a făcut propuneri ?

Sch. : Totul se știe, vă rog să mă credeți, totul.

M.S. : Cu atît mai rău. În acest caz, de acum înainte se va ști că, în cadrul acestei serate intime, noi doi am avut o lungă conversație și, urmînd pilda lui Goebbels, mi-ați făcut curte.

Sch. (în nemțește, către chelnăr) : *Herr* Ober ! Șampanie. *(Către actriță, în franțuzește :)* Nu, cum am zis, eu n-am reputația lui Goebbles. Cel mult se va spune că am încercat să vă recrutez pentru unul din serviciile noastre.

M.S. : Iată o ipoteză plină de haz. În orice caz, eu n-am de gînd să fac pe Mata Hari modernă.

Sch. : Nici nu-mi trece prin cap să vă cer una ca asta ! Sînteți prea fină, prea cultă, prea inteligentă. Mata Hari, pe numele ei adevărat Margaretha Gertrude Zelle, nu era frumoasă, ci frivolă, cît privește inteligența — ce să mai vorbim. În realitate condamnarea ei la moarte n-a fost

decît un exces de zel al Biroului 2 francez, fiindcă această specialistă în dansul buricului, de fapt, n-a făcut nimic... Ah, mă priviți cu neîncredere ? Sau cu ironie ?

M.S. : Se observă ?

Sch. : Îmi dau seama că nu pot juca față de dumneavoastră decît cu cărțile pe față. Cred că n-ar fi rău să schimbăm locul... Știți, noi, nemții, sîntem atît de bine organizați că nu poți fi niciodată sigur că nu ședi exact pe un microfon...

M.S. : Pe mine nu m-ar deranja. Nu s-a spus nimic compromi...

(Cîtva timp în biroul *Obergruppenführerului* Heinrich Müller, șeful Amt-ului patru al R.S.H.A. — *Gestapoul* — banda continuă să se deruleze. Nu se mai auzea decît vacarmul confuz al seratei. Agentul Geztrer care făcea direct traducerea din franceză în germană — Müller nu era familiarizat cu subtilitățile limbii frînchenești — puse altă bandă.)

Sch. : ...nu, nu există nici o logică. Regret că trebuie să vă contrazic. Nu aveți dreptate, nu e cîtuși de puțin obligatoriu ca șefii din aparatele noastre centrale să fie neapărat prieteni. Cum aș putea să fiu eu prieten cu un ramolit bătrîn, incult, grosolan, lipsit de fantezie, cum e de pildă Heinrich Mülller, care de-abia știe să iscălească ordinele de tortură sau condamnare la moarte pe care le dă ?

M.S. : Stranii cuvinte îmi este dat să aud, domnule general ! Cine este, de fapt, acest Müller ?

Sch. (sincer mirat) : Cum, cine ? Nimeni altul decît faimosul șef al poliției secrete de stat. *Gestapoul,* dacă așa vă e mai clar. Ei bine, am spus că voi juca cinstit. Vreau să-i fac o figură de pomină grobianului de Müller...

(În cabinetul lui Müller, acesta îi făcu semn lui Geztrer să oprească magnetofonul, să deruleze banda înapoi. Bodo-

găni : „Deci : ramolit, bătrîn, incult, grosolan, lipsit de fantezie ! Toată gama ! Bine ! Să reluăm ultimul pasaj, tradu exact fiecare cuvînt, inclusiv insultele, și vezi să nu-ți scape nici un fel de nuanță". *Geztrer* : „Îmi pare rău, *Obergruppenführer*, eu..." *Müller* : „Lasă dracului părerile de rău și dă-i drumul !")

Sch. : Sînt furios pe Müller ! Totul pornește de la o poveste nenorocită, cu adevărat nenorocită, în care sînt din păcate implicați doi compatrioți ai dumneavoastră. Doi români. Nu știu dacă în ziarele din București a apărut ceva... nu e ceva senzațional, un fel de spanac, dispariția unui avion, de fapt o rablă bună de dat la fier vechi, de pe un aerodrom al nostru situat undeva în Carpați...

M.S. : Da, îmi amintesc. S-a scris prin ziare. Noi avem o presă liberă.

Sch. : Ca și noi, de altfel. Acești doi compatrioți ai dumneavoastră care au participat la sustragerea avionului — întreprinzători bărbați, ce să spun, fie vorba între noi — au fost în cele din urmă capturați de agenții *Gestapoului* și aduși în Germania, unde papá Müller, în deplină senilitate, a organizat bîlci peste bîlci, numai ca să facă pe placul unora... să afle cărui complot urmau să se alăture acești doi — numele îmi scapă.

M.S. : Ce înțelegeți prin bîlci peste bîlci ?

Sch. : Eh, fleacuri, capcane puerile, ambuscade, povești cu partizani care i-au „salvat", totul regizat cu desăvîrșită lipsă de talent... În prezent, acești doi băieți se află undeva la un spital, au fost puțin „aranjați" de către niște „antihitleriști", care tot din *Gestapo* făceau parte, iar un om al camaradului Müller încearcă să poarte tratative cu ei, cu compatrioții dumneavoastră, în numele meu. Camaradul Müller face un joc de mare finețe — își închipuie...

M.S. : Conversația noastră e cam lungă. Atragem atenția !

Sch. : Un general SS are voie să poarte oricît de lungi conversații cu o frumoasă femeie, evident, cu asentimentul acesteia.

M.S. : Încep să mă întreb dacă îmi dau asentimentul. Ce legătură poate fi între mine și indivizii care au furat avionul ?

Sch. : Evident, nici una. Însă a intervenit un amănunt straniu. Unul din cei doi hoți de avioane a fost lăsat să se plimbe liber prin Berlin timp de patru zile. A fost una dintre ideile „geniale" ale lui Müller !

M.S. : O idee generoasă... Patru zile de libertate prin Berlin...

Sch. : Aș, de unde ! Müller și generozitatea ! Pur și simplu, Müller spera că omul are să ia contact cu gruparea, cu complotul — știți, la noi comploturile sînt la modă ! — și pe urmele sale au fost puși, nu exagerez, peste o sută de agenți dintre cei mai calificați, sub diferite deghizamente, de la măturător de stradă pînă la copac... Ceclan, iată că mi-am amintit numele *subiectului*, a fost în aceste patru zile tot timpul beat. Normal, zic eu. În seara celei de-a patra zile, întîmplător, sau nu întîmplător, *subiectul,* domnul Ceclan, a nimerit, în peregrinările sale prin cîrciumi, la un *Weinstube* de la periferie, unde, întîmplător, sau nu întîmplător, vă aflați și dumneavoastră. E-vorba de *Zigeunerkeller*. Vă amintiți ? Erați însoțită de translator și de un pilot din *Luftwaffe*...

M.S. : Tot ce se poate. Am fost prin mai multe localuri ultimul timp. Wilhelm le preferă pe cele discrete... Îmi face curte și mi-a cerut să mă căsătoresc cu el. Nu știu dacă am să-l refuz. În fond, sînt pentru prima dată cerută o f i c i a l de soție... Bărbații se feresc de femeile independente și... frumoase.

Sch. : Au și ei rațiunea lor, credeți-mă ! Dar, în legătură cu căsătoria, s-ar putea să întîmpinați dificultăți.

M. S. : Asta e bună ! Ce vreți să insinuați ?

Sch. : Militarii noştri în special, şi în general oricare cetăţean al Reichului, nu se poate căsători cu oricine. Viitoarea rasă pură de stăpîni ai lumii...

M. S. : Mă jigniţi, domnule general !

Sch. : N-am cîtuşi de puţin această intenţie. Vă vorbeam doar despre prevederile *Führerului* cu privire la viitoarea rasă de stăpîni ai lumii, care trebuie să fie alcătuită din oameni superiori, arieni, cu sînge pur. De ce nu gustaţi din această şampanie, e franţuzească, garantez...

M. S. : Aveţi un fel ciudat de a duce o conversaţie ! După ce lansaţi o idee deosebit de gravă, treceţi la calitatea şampaniei...

(Műller, în cabinetul său : „*Băieţaşul* acesta, Schellenberg, este cu adevărat un om de temut. Într-o bună zi va trebui să-i sucesc gîtul... Şi-am să i-l sucesc ! ! !")

Continuarea benzii :

Sch. : Domnişoară Simionescu, sînt un om destul de cult şi, vă asigur, cu toată modestia, nu lipsit de perspicacitate şi inteligenţă. Vă asigur că foarte mulţi funcţionari ai serviciilor noastre secrete sînt oameni cu înaltă pregătire intelectuală, care pot purta conversaţii elevate în toate domeniile. Műller şi alţi cîţiva sînt regretabile excepţii... E adevărat că există multe excepţii...

M. S. : Nu văd pentru ce v-aş contrazice, după cum nu văd din ce punct de vedere m-ar interesa toate acestea. În orice caz, dacă aş fi ştiut că lucrurile sînt atît de încîlcite şi de complicate aici la voi, probabil aş fi refuzat contractul pe care mi l-a oferit U.F.A.

Sch. : Ar fi fost regretabil !

M. S. : Din ce motive autorităţile dumneavoastră s-ar opune unei căsătorii dintre mine şi pilotul Wilhelm Auberg ?

Sch. : Resping ideea că aţi fi evreică. Dar e greu de constatat dacă printre rudele dumneavoastră, apropiate

sau îndepărtate, nu se află evrei sau alte persoane impure...

M. S.: Nu sînt obligată să împărtășesc tezele conducătorilor dumneavoastră! Mă trag dintr-o veche familie cu arbore genealogic ilustru, strămoșii mei au fost voievozi și domni ai Țării Românești, ei s-au luptat, iar mulți și-au dat viața pentru independența patriei mele. Consider că tot ce ați spus este o jignire personală și mă voi retrage. Tot azi — nu, azi e prea tîrziu — voi rezilia contractul pe care-l am cu U.F.A. și mă voi întoarce acasă.

(Müller, în cabinetul său: „Ha, ha! Nu-i merge!")

Sch.: De o mie de ori scuze! Ați interpretat greșit cuvintele mele. Vă implor să nu părăsiți localul, faptul ar sări într-adevăr în ochi. Nu e vorba de afirmația mea, de părerile mele! V-am prezentat, absolut realist, situația. Dacă doriți să vă cununați cu acest aviator, veți beneficia de tot sprijinul meu. Credeți-mă, nu e de neglijat. Însă iată, deși abia am trecut de treizeci de ani, încep să sufăr de anumite deformații profesionale! Ce pot face? Rutina, blestemata, bătrîna rutină! Mi-a trecut prin minte că o actriță, o foarte frumoasă și talentată actriță, nu vine la Berlin, expunîndu-se primejdiilor de tot soiul, numai pentru a figura, e adevărat, la loc de cinste, pe genericul unui film U.F.A. Mi-a trecut prin cap gîndul neghiob că aveți și alte însărcinări.

M. S.: Prin urmare, în ochii dumneavoastră sînt tot un fel de spioană?

Sch.: E un gînd atît de neghiob, încît mă rușinez de el. Dar ce să fac dacă mă obsedează? Cum să scapi de o obsesie?

M. S.: Habar n-am. Cred că e imposibil — de aia se și numește obsesie. Prin urmare, ce aș putea fi eu? Agentă a spionajului român?

Sch. : Cu țara dumneavoastră sîntem aliați în acest război. N-ar avea nici un sens. O clipă mi-a trecut prin cap că ați putea fi o iscoadă — mă iertați pentru acest cuvînt, dar e suculent ! — a *celorlalți*. Am renunțat însă definitiv și la această ipoteză. Singurul amănunt care mă frămîntă este acea întîlnire, întîmplătoare sau nu, de la acea cîrciumioară țigănească unde se afla și... hm, hm... cum îl cheamă ?, Ceclan, aviatorul Sergiu Ceclan.

M. S. : La început nu-i știați nici măcar numele. Acuma văd că v-a revenit brusc memoria, v-ați amintit pronumele. profesia...

Sch. : O, doamne ! E greu să discuți cu o femeie inteligentă ! Și vă mai mirați că bărbații le evită pe inteligente ! Ele sînt în stare să dea totul peste cap ! Ei bine, recunosc, m-am prefăcut... Cunoșteam din capul locului numele, prenumele, profesia. acestui om, și altele. Vă arăt încă o dată că joc cu cărțile pe față.

M. S. : Puteți să jucați cu cărțile și *pe muche,* vă faceți meseria, dar pe mine această discuție începe să mă plictisească. Dar, ca să limpezim o situație, pe omul de care ați amintit, aviatorul acela, nu-l cunosc, și cu atît mai puțin n-am schimbat o vorbă cu el, întîmplător, sau nu întîmplător — ca să vă citez.

Sch. : Vă rămîn îndatorat pentru că mă citați. Așa este. În această privință rapoartele oamenilor lui Müller, care l-au urmărit pas cu pas pe aviatorul român, sînt clare. Nu v-ați văzut, nu v-ați recunoscut, nu v-ați vorbit. Eu sînt convins. Mai puțin convins e idiotul de Müller...

(Müller, în cabinetul său : „Lasă că ți-o coc eu, papițoiule !")

Continuarea benzii : ...idiotul de Müller. El e în stare să lege noduri chiar și dintr-un fir de nisip. Eu mai am și altă convingere. Că acest om, Ceclan, ca și prietenul

său, celălalt individ capturat și adus aici... cum naiba îi zice ?

M.S. : Pentru un om inteligent, cum vă pretindeți, aceasta e o capcană puerilă ! Care individ capturat ? Poate că șampania vă face rău...

Sch. : Nici măcar n-a fost o capcană, ci tot o deformație profesională. Pe al doilea individ îl cheamă parcă *Palamela.* Am pronunțat corect ?

M. S. : Încetați !

Sch. : Eu am convingerea — spre deosebire de Műller și ceilalți adepți ai comploturilor — că acești doi oameni — e drept că au fost ajutați și de alții — au furat avionul din motive pur sportive, sau pur și simplu ca să scape de dezastru. Cît privește complotul, să fim serioși, n-au făcut parte din nici o grupare, nici un complot. Asta e. Însă, după atentatele împotriva *Führerului,* după moartea lui Heydrich la Praga, noi sîntem *bolnavi* de comploturi..., iar cel mai bolnav e Hitler. Tremură pentru viața lui...

(Műller, în cabinet, îi cere operatorului să deruleze încă o dată acest pasaj. E mulțumit. „Îl am în mînă pe Schellenberg !")

M.S. : Am venit aici pentru a turna un film, domnule general. Remunerația generoasă ce mi s-a oferit nu m-a lăsat, firește, indiferentă. Ca să jucăm cu cărțile... pe față. Micul meu spirit de aventură m-a determinat să aterizez în această țară despre care nu știam nimic, în afară de ceea ce ne oferă jurnalele voastre propagandistice. Aici trăiesc între bombardamente și văd că nu pot fi sigură de nimic, de la o zi la alta. E un risc. Am acceptat, nu fără temeri, acest risc. E bine plătit riscul, dar nu mi-am închipuit nici o secundă că mă voi pomeni în centrul atîtor încîlcituri. Mai întîi, îmi face curte „subtilul" Goebbels,

acum, dumneavoastră nu-mi faceți curte, ci-mi creați o situație și mai delicată. M-am decis. Mîine plec la București.

Sch.: Frumoasă doamnă, frumoasă doamnă! Cum să mă fac înțeles? Ca orice om cu judecată, îmi dau seama că sfîrșitul, și rezultatul acestui război, este imprevizibil. Imprevizibil! Am încercat să vă ofer posibilitatea de a salva viața celor doi compatrioți ai dumneavoastră care au s f e t e r i s i t acel nenorocit de avion.

M. S.: Nu înțeleg nimic. Ce-mi propuneți?

Sch.: Ceclan și celălalt... al cărui nume iarăși îmi scapă, vor fi condamnați la moarte pentru complot împotriva *Führerului.* Eu sînt convins că n-au luat parte la nici un fel de complot, au șterpelit, și ei, acel avion de amorul artei. Ca romîncă și ca bună compatrioată, aș dori să luați contact cu aceștia doi... În compania oricărui martor doriți...

Actrița: În ce scop? Ca să le aduc o ultimă mîngîiere înaintea execuției? Refuz categoric!

— sfîrșitul benzii —

48.

Heinrich Müller, șeful *Gestapoului,* în posesia acestei benzi ce cuprindea convorbirea dintre Schellenberg și actrița Mariela Simionescu, se simțea întinerit cu zece ani. El își chemă unul dintre oamenii de încredere și porunci ca translatorul Geztrer să fie suprimat în următorul ceas. Acesta era sistemul, cît mai puțini inși trebuiau să știe că Müller se află în posesia „documentului", iar păcatul lui Geztrer era că știa... Müller se ridică, fu gata să iasă din cabinet — intenționa să meargă ață la Ernst Kaltenbrunner, șeful tuturor serviciilor din R.S.H.A., dar sună unul dintre telefoane. Müller ezită o clipă și reveni la

birou. Ridică receptorul. Recunoscu glasul lui Schellenberg. Acesta îi propunea o convorbire confidențială. Müller avu un gest de uimire pe care nu și l-ar fi permis în prezența unor ochi streini.

— Ai ceva de băut ? întrebă junele general SS Walter Schellenberg.

— Am totdeauna ceva de băut pentru... prieteni, ripostă Müller.

— În acest caz voi fi la tine în cîteva minute, făgădui șeful informațiilor politice din R.S.H.A., și închise telefonul.

Müller se așeză și cîteva clipe își legănă trupul greoi pe picioarele din spate ale fotoliului. Se simțea derutat. Desigur, vicleanul Schellenberg venea cu o surpriză. Se gîndi că ar fi cazul să facă o cerere de audiență urgentă la *Reichsführer*, la Himmler în persoană. Simțea că marele atú al benzii de magnetofon îi scapă. Eh, să vedem, își zise, nu e cazul să intru în *Grossfahndung* *...

Schellenberg intră la șeful *Gestapoului*, elegant ca întotdeauna, într-un costum de un albastru discret, cu cămașă albă și cravată subțire de un bleu palid. Un vîrf de batistă albă, cu margini discret brodate se ițea din buzunarul de la piept. Lua-te-ar toți dracii, gîndi Müller, în uniforma lui de general, descheiat la gît, transpirat și indispus. Mormăi :

— Nu pari a fi omul care trebuie să se dreagă după o beție ! Dar de altfel, la tine prin seifuri nu posezi lichide alcoolice ?

— Am ținut să ciocnesc un păhărel cu *Parteigenosse* Müller, din rezervele sale personale. Îl merit ! Poți să mă feliciți. Am cucerit-o pe actrița aia românca, Simionescu, adică am înregistrat un succes acolo unde vrednicul nostru tăuraș (era vorba de Goebbels) a trebuit să plece steagul.

* Stare de alarmă.

„Deci asta e ! gîndi dezolat Műller. Ce joc face, ticălosul !" Şi întrebă :

— Te-ai culcat cu ea ? Ce ?

— Ce, ce ? Ce întrebare ! Firește că nu. Am avut o lungă şi agreabilă conversaţie la recepţia de la *Union*, lîngă Babelsberg. Nu-ţi ascund că te-am făcut cu ou şi cu oţet, pe tine şi în general *Gestapoul* — drace, dar ce e cu băutura aia pe care o merit din plin ?

Műller se deplasă alene şi aduse vodcă.

— Altceva nu ai ?

— Ei, du-te pînă la bar şi vezi, generale, eşti mai tînăr...

„Barul" era un dulăpaş tixit de sticle.

— Iată un whisky care îmi convine perfect. *Prozit !* În schimb, după ce te-am înjurat bine, cîştigînd încrederea româncei, m-am prezentat pe mine în culorile cele mai agreabile...

— Nu mă îndoiesc !

— ...şi, după cuvenitele proteste, actriţa, în cele din urmă, pe cînd o conduceam la limuzină (din această cauză finalul convorbirii lipsea în bandă — n.a.), a acceptat să-i viziteze pe indivizii aceia, Ceclan şi Balamela — de cîte ori pronunţ acest nume mi se scrînteşte limba...

— Lasă, că avem noi altele şi mai şi ! De ce să-i viziteze pe ăia doi ?

— De ce crezi ? Ca să le aducă o ultimă alinare !

Műller îşi sorbi paharul pînă la fund şi trase sertarul în care se afla înregistrarea convorbirii dintre Schellenberg şi *Planeta Trandafir Negru*. Mîrîi răguşit, cu ochii mijiţi :

— Eşti tare abil, prietenul meu. Şi abil, şi şmecher. Dar, ca să-ţi dovedesc că bătrînul Műller nu e încă de tot ramolit, hm, hm, ca să-ţi dovedesc că sînt la fel de abil şi de şmecher ca şi tine — deşi, e adevărat, n-aş fi putut-o scoate la fel de strălucit într-o conversaţie mondenă, şi încă pe franţuzeşte — îţi fac cunoscut, deşi poate greşesc,

că am știință cuvînt de cuvînt de convorbirea pe care ai purtat-o cu această vedetă... Nu tresari ? Tocmai mă pregăteam să merg cu înregistrarea la — Műller îl fixă pe interlocutorul său cu o privire rea — la *Reichsführer*. Nu te îngălbenești la față ?

— Nu pot la comandă... Am învățat să mă stăpînesc. De altfel, din partea dumitale mă pot aștepta la orice.

— La fel și eu, din parte-ți. Bun, bun, ai comis două greșeli grave ! Ascultă-l cu atenție pe bătrînul Műller. Prima greșală : ai divulgat acestei madame Simionescu amănuntul esențial că agentul Nordall este omul meu, iar nu al tău.

— Ar fi trebuit să mă previi, *Obergruppenführer*, că trimiți un om ca din partea mea, ca să n-am impresia că sînt jucat pe la spate !

— Ești prea vanitos. Poate că ar fi trebuit să te previu... Dar să zicem că n-am avut timp ! A doua ta greșeală, Schellenberg : aluzia ce ai făcut-o la întîlnirea întîmplătoare, sau neîntîmplătoare, între pilotul român Ceclan, prizonierul nostru, și actriță, acolo la cîrciuma aia, *Voievodul Țiganilor* sau cum îi spune.

— *Zigeunekeller*. Eu sînt convins că a fost întîmplătoare.

— Ce mai este întîmplător în zilele noastre ? Ei, dar mai servește-te cu sucul acela de ploșniță. Hm ! Ai convins-o pe romîncă să-i viziteze pe Ceclan și Balamela, acolo, la spitalul Regimentului 7 — am înțeles bine ?

— Păi cum ? E clar.

— Ce urmărești ? Care e scopul ?

— E o întrebare de care mă și temeam de cîteva minute. Îți spun foarte sincer, *Parteigenosse* Műller, nu știu exact ce urmăresc !

— Ha ! Vrei să iau în serios o asemenea enormitate. Tu știi foarte bine totdeauna ce urmărești !

— Din păcate, nu totdeauna. O sumedenie de lucruri neclare mi se învîrtesc prin cap. Unul din ele ar fi următorul : dacă există vreo legătură între actrița noastră și cei doi ticăloși, prin mijloacele ce le avem, și, har domnului, nu ducem lipsă !, o vom depista. Întrevederea lor va fi înregistrată și filmată. De acord ?

— Asta e simplu de aranjat. Dar de ce pretinzi că nu știi exact ce urmărești, de ce vrei să-l învîrți în felul acesta pe degete pe bătrînul Műller ? Ia stai ! Vrei s-o implici pe actriță în așa-zisul complot împotriva *Führerului ?*

— Nu ! Nu te învîrt pe degete, *Parteigenosse !* Deocamdată sînt numai curios, însă nu foarte curios, dacă pilotul și actrița se cunosc și dacă vor încerca să comunice „peste capetele noastre", ca să mă exprim astfel. Eu, personal, mă îndoiesc. Ar fi făcut-o, cred, acolo la *Piviița țigănească*, unde nu știau că sînt urmăriți.

— Pe mama dracului nu știau.

— Nu puteau fi siguri, în orice caz. S-ar fi trădat, printr-un gest, o privire, o încercare de a comunica. Nu s-au trădat. E adevărat că ea e actriță, iar el un mare șmecher. Totuși, nu s-au trădat. M-am gîndit să le întind o ultimă capcană.

— Fără știrea bătrînului Műller !

— Cum fără știrea dumitale, *Obergruppenführer ?* Păi nu din cauza aceasta mă aflu aici ? Ca să complotăm împreună.

— Să evităm cuvîntul complot, *Brigadeführer !*

— Complotăm împotriva complotiștilor.

— Bine, bine. Știu că ești greu de întrecut cînd e vorba de cuvinte. Uite : dacă vom stabili că actrița și cei doi se cunosc, ce vei face ? Sau — *ce vom face ?*

— Ei, aici pot dovedi că nu mi-s clare planurile ! Nu știu. Pur și simplu, nu știu. O cunoștință, chiar eventual o prietenie între prizonierii noștri și *Frau* Simionescu,

n-o implică neapărat pe actriță în complot — dacă există într-adevăr un complot ! Dar nici faptul că Balamela și Ceclan o cunosc pe *Frau* Simionescu nu-i implică obligatoriu în nimic. Eu sînt sigur că aceștia au fost victimele unui lanț de împrejurări.

— Cînd furi un avion, și ești prins, te poți considera victimă ?

— Furtul unui avion nu e decît un furt, iar complot e cu totul altceva. Nu știu ce vei crede despre mine, dar eu pur și simplu i-aș pune în libertate pe aceștia doi.

— Cum ? ! N-am înțeles prea bine, *Parteigenosse* Schellenberg !

— Ai înțeles perfect, *Parteigenosse* Műller. Le-aș da dracului drumul. I-aș elibera ! Ne-am face o reclamă formidabilă și vom trage mai multe foloase decît dacă le punem capul pe butuc. La urma urmelor, poate că ne vor fi și recunoscători ?

— Va trebui să suporți, amice, cheltuiala cîtorva beții, ca să uit această propunere ! După ce am depus atîtea eforturi ca să-i aducem aici, după atîta cheltuială...

— Eh, că doar n-ai scos banii din buzunarul dumitale ! Partidul plătește !

— ...după ce l-am pierdut pe unul din cei mai buni oameni ai mei, agentul Frantz Knochen, după atîtea demersuri pe lîngă autoritățile românești, care au acceptat extrădarea abia după amenințări la cel mai înalt nivel ? Am fi pur și simplu ridicoli.

— Avem moduri diferite de a gîndi. Apropo de Frantz Knochen, toarse Schellenberg, trăgînd alene din țigaretă, pe dumnealui, pe iubitul tău *Standartenführer* Knochen l-a asasinat un om al agentului Uggo Könike, stabilit, după cum bine știi, în O. E o informație certă.

— Și ai tăcut ! N-ai luat nici o măsură împotriva lui Kőnike — păduchele acela !

— Knochen e mort, el, oricum, nu ne mai poate folosi la nimic, pe cînd Kőnike, acolo în România, e cam greu de

înlocuit, mai ales acum, cînd ține în mînă toate firele acțiunii O... De altfel, povestea e complicată ! Am constatat că *Sturmbannführerul* Lohausen și-a cam pierdut timpul pe acolo. E un fel de a spune, să vezi. Asupra lui Knochen s-au tras două focuri de revolver, dar n-a murit...

— Știu prea bine, mormăi supărat Műller.

— Poate că nu știi chiar totul. Knochen a fost operat de un chirurg de o foarte bună reputație, și și-a dat duhul abia după aceea. Cu aprobarea *Reichsführerului,* am ordonat deshumarea și autopsia. În măruntaiele lui Knochen, medicii noștri au descoperit o mică sculă metalică de la care i s-a și tras septicemia generală.

— Truc vechi de cînd lumea. Ce măsuri s-au luat împotriva chirurgului ?

— Nici o măsură. A fost prea suficient tărăboiul iscat de aducerea lui Ceclan și Balamela. Acea șurubelniță, sau ce va fi fost, a strecurat-o în pîntecul lui Knochen însuși maiorul Eduard Lohausen, instigat de Könike. Amin. Ce ai zice să-i predăm pe prizonierii noștri autorităților românești, cu scuzele de rigoare. Vor fi judecați ca dezertori, iar noi vom căpăta aureolă de oameni drepți și umaniariști.

— N-am nevoie de aureolă. Nu sînt un sfînt. Și cum rămîne experimentul cu actrița ? Și ce este cu „translatorul" ei, cînd fata cunoaște prea bine germana ?

— Parcă poți să le înțelegi pe femei ? Trebuie să medităm bine asupra acestui punct.

— Și eu uitasem să-ți comunic ceva, camarade Schellenberg. *Führerul* a fost informat — nu de către mine, și bănuiesc, nici de către tine — în legătură cu toată afacerea. Dorește amănunte, noutăți, rezultate.

— Să-l anunțăm că a fost o falsă alarmă.

— Aceasta nu l-ar convinge, ci abia l-ar înfuria. Niște capete tăiate ar fi pentru el un calmant mult mai eficient. Sau nu ?

Schellenberg zîmbi. Deocamdată ideile, planurile lui rămîneau confuze. Avea însă multă încredere în imaginația sa... creatoare. Flutură *amical* din mînă și dădu să iasă, cînd Müller îl opri. Încercatul copoi își compuse un zîmbet la fel de perfid ca al tînărului general.

— Prietene, ești foarte convins că nu pui ceva la cale împotriva bătrînului Müller ?

— Dar cum, *Parteigenosse ? !* Oare țelurile noastre nu sînt aceleași ?

— Ei, te-am întrebat și eu, așa... Nu mai bei nimic ?

— Nu, *danke !* Am mult de lucru.

Müller căscă și se lovi cu palma peste frunte :

— Bine că mi-am amintit ! Știi cum îl cheamă pe „translatorul", care a venit din România împreună cu *Frau* Simionescu, și ce rol joacă ?

— Cred că-l am notat, replică amabil Schellenberg, convins că Müller știe prea bine cum îl cheamă pe însoțitorul actriței. Da ! Uite aici. E un oarecare Marian Hoc.

— Marian Hoc... German ?

— German născut în România, dacă sursele mele sînt exacte. E, cum ziceam, translatorul doamnei, și poate și mai mult. Dar sursele dumitale ce zic ?

— Pur și simplu l-am neglijat pe individ. Nu mă pot ocupa de toate. Dar dacă acest... cum ai zis ?... Marian Hoc este „mai mult" decît translator, pilotul Wilhelm Auberg, bietul, lipsit de experiență, joacă un rol jalnic în anturajul actriței. Ce ar fi să-i deschidem ochii ?

— Nu știu, spuse Schellenberg, mijindu-și ochii. Mie nu-mi pasă de problemele sentimentale ale lui Hoc, sînt convins că un bărbat care are chef să se lase păcălit, se va lăsa păcălit și de o vedetă, și de ultima *trotuaristă*...

Rămas singur, șeful *Gestapoului* pufăi din trabuc. „Poate că e ocazia mult visată, gîndea el. Să mă folosesc cumva de actriță, de Marian Hoc și de cei doi români pri-

zonieri... Ei să evadeze, iar beleaua să cadă pe capul lui Schellenberg... Dar cum să fac ?"

Müller convocă unul din oamenii săi de încredere şi-i ordonă să se ocupe de pilotul Wilhelm Auberg. Să scotocească în trecutul, prezentul şi chiar în... viitorul său.

49.

Salonul nr. 8 unde se aflau internaţi Ceclan şi Balamela, încăpere vastă, bine luminată, aerisită cu ajutorul unor ventilatoare — ce puteau servi însă şi altor nobile scopuri — era de bună seamă destinată coloneilor aflaţi în convalescenţă, şi chiar paracoloneilor. Dar de ce să excludem ipoteza că Balamela şi Ceclan, laolaltă, valorau cît un colonel, parabolonel, sau chiar cît un paracolonel plus un *Feldwebell* ?

Cele două paturi, largi cît un teren de tenis, nu erau nici pe departe de tip cazon, ci, examinîndu-le ornamentaţia subtilă şi complicată, ai fi putut ajunge la concluzia că fuseseră aduse printr-o inexplicabilă fantezie de undeva, din vreun castel de pe Rhin — sau de oriunde. Datorită paturilor, a unui scrin care nu se asambla cu restul, dar ce importanţă are ?, a unui covor care dacă nu era chiar de Şiraz, desigur că era de Hamburg, şi a altor elemente, Ceclan puse la îndoială informaţia primită cum că ei erau „oaspeţii" infirmeriei sau spitalului Regimentului 7 de vînători de paraşutişti, ci mai curînd la Karinhall, reşedinţa lui Goering...

Singurul neajuns al locuinţei lor provenea de la ferestre, de altfel înalte şi largi, dar prevăzute cu gratii groase şi vopsite în alb. Evident, ferestrele nu puteau fi deschise. Elicele imense, ca ale avioanelor *Heinkel*, asigurau aerisirea, iar orificiile propriu-zise, precum şi alte orificii şi instalaţii, asigurau tot ce se cere asigurat în astfel de condiţii.

Ușa se prezenta masivă și dublă — Ceclan pretindea că e lemn de teck, dar era probabil doar una dintre fandoselile sale de atoateștiutor — iar mînerul, vreau să zic clanța ușii, de proporții gigantice și purtînd eroziunea timpului și a multor mîini ce nu reușiseră să șteargă cu totul linia elastică și amenințătoare a capului de cobră, ai fi zis că e din aur, dacă în mod sigur n-ar fi fost din alamă. Această ușă pe seama căreia am cheltuit și așa prea multe vorbe, nu oferea nici o șansă de evadare, fiindcă, deși groasă, permitea pătrunderea în încăpere a unor sunete pe care le-aș denumi bocănituri. Cine bocănea acolo pe coridor nu putea fi de bună seamă o duioasă și fragilă soră de caritate, ci un handralău înarmat pînă-n dinți — deși, ca să fim drepți, nici sora de caritate, sau infirmiera, dacă doriți, nu lipsea din ambianța agreabilă a celor doi prizonieri. Aceasta era o femeie cu figura ovală și blajină care venea să le împartă injecții întăritoare.

Întăritoare, ca să facem figură onorabilă în fața plutonului de execuție, comentase unul din cei doi, poate că Balamela. Comentariu care era tot atîta de aproape de adevăr ca fila 179 de fila 180 a acestui roman.

Sau inoculări de îndobitocire, care să ne facă să recunoaștem orice; lansase altă supoziție celălalt, idee de asemenea nu lipsită de temei. Îi vizita zilnic și doctorul, un medic militar cu gradul de maior, interesîndu-se îndeaproape de vînătăile de pe trupurile celor doi, de arsurile din tălpi, de clavicula aproape smulsă din țîțîni a lui Bala, precum și de celelalte mici defecțiuni ale deținuților. Medicul-maior nu cheltuia multe cuvinte, își făcea conștiincios meseria, în schimb sanitarul care le aducea tainul vorbea imens despre necazurile sale sentimentale. Iată, el își face datoria față de patrie, iar logodnica lui, numele nu contează, își face probabil datoria față de — față de ce anume de asemenea nu contează.

De altfel, Ceclan și Balamela nu duceau lipsă de vizitatori. Printre cei dintîi, din afara cazărmii, admițînd că

totuși se aflau într-o cazarmă — se înființă o femeie cu înfățișarea deosebit de atrăgătoare. *

Această doamnă purta un taior sobru, însă excelent croit, care-i sublinia statura, ca și trupul, tot excelent croit. Purta coc, părul avea culoarea Mării Nordului cu o secundă înainte de izbucnirea furtunii, natura, sau poate pîntecul mamei ei, o dotase cu maxilar energic, aproximativ pătrat, ceea ce nu-i conferea obligatoriu un aer de duritate, iar ochii verzi se asortau perfect cu părul, cu haina, de parcă ar fi fost procurați la același magazin.

— *'Morgen, meinen Herren !* Sînt informată că vorbiți la perfecție limba germană. Am venit să vă prezint simpatia mea !

— Nu vă e teamă să vă prezentați simpatia față de noi cu atîta lipsă de discreție ? întrebă Ceclan, nu pe tonul cel mai serafic, arătînd ventilatoarele și celelalte orificii suspecte.

Femeia păși maiestuoasă între cei doi bolnavi.

— Eu nu mă tem de nimic, domnii mei ! Sînt Maria Weitsch, pilot de încercare. Foarte multe din tipurile de avioane pe care băieții noștri duc lupte glorioase în întreaga lume...

— În Australia încă nu, mîrîi Ceclan.

— Am auzit că aveți un umor formidabil, ripostă femeia. Vă spuneam că multe tipuri de avioane eu le-am ridicat de pe sol prima. M-am prăbușit de patru ori.

— Ce coincidență ! Și eu tot de patru ori.

— Mai ține-ți gura, Sergiu ! izbucni Balamela.

— La procesul care va avea loc împotriva dumneavoastră îl reprezint personal pe Goering, deși *Reichsmarschall*-ul cunoaște simpatia ce o nutresc față de dumneavoastră.

— Deci veți fi avocata ?

---

* Să nu vă închipuiți însă că e vorba de *Planeta Transilvaniei Negru*...

— Să nu comitem o eroare. Aprecierile mele sînt un sentiment personal, dar interesele Marelui Reich stau mai presus de orice, ele predomină, așa că nu trebuie să vă așteptați la înțelegere sau la... asta, cum îi zice, clemență, din partea mea. Oh, dar am uitat, v-am adus niște cadouri !

Din poșeta ei vastă, din care te-ai fi așteptat să vezi decolînd escadrila *Richthofen,* comandată de marele Hermann în persoană, frumoasa dar și ciudata doamnă (patru prăbușiri !) extrase un șir de pachețele foarte elegant legate cu sforicele de diferite culori și funde de diferite forme, ca și cum ar fi fost vorba de atenții pentru niște copilași în ziua de Crăciun, iar nu pentru ostași bătrîni și zvîntați în bătăi și... bătălii. Examinîndu-le fără sfială rănile și vînătăile, aviatoarea de încercare își exprimă regretul că pe teritoriul țării ei se pot întîmpla asemenea atrocități, la care Sergiu Ceclan replică imediat că „atrocitățile", mai bine zis tortúrile, le fuseseră cauzate și aplicate chiar de poliția secretă germană — *Gestapo* — organ de stat din data de 10. X. 33, printr-un decret semnat de Goering.

Maria Weitsch stătu o clipă pe gînduri, oferi țigarete celor doi bolnavi, își aprinse și ea una și observă cu glas aspru, arcuindu-și sprîncenele peste ochii ce se înverziseră și mai mult :

— Eu fac parte din armată, domnilor ! Mi s-au dat informații exacte că ați căzut, temporar, în mîinile acestor bandiți teroriști care v-au maltratat în așa hal, și din ghearele cărora v-au salvat soldații noștri, la indicațiile poliției secrete pe care o huliți acum fără temei.. N-am nici un motiv să pun la îndoială aceste informații.

— Evident, aprobă Ceclan. Ca veritabilă patrioată ce sînteți...

— Însă acum mă aflu aici în calitate neoficială, cu aprobarea comandantului Tiebler. Am venit pur și simplu ca femeie, ca femeie germană, ca să aduc puțin zîmbet pe chipurile unor răniți, indiferent dacă sînt amici sau inamici. În același timp, mărturisesc sincer, domnule Ceclan, am dorit să te cunosc înainte de proces, tocmai fiindcă sîntem colegi, și fiindcă studiindu-ți fișele, am aflat că te-ai prăbușit de patru ori, exact ca și mine.

— Onoarea este de partea... amîndorura.

— Însă, reluă aviatoarea, fără să bage în seamă sarcasmul, eu am suferit accidentele pe aparate în curs de experimentare, la primele lor zboruri, ceea ce implică totdeauna o mare primejdie în plus, pe cînd dumneata ai căzut pe avioane cu state de servicii verificate, ceea ce, recunoști, e un punct în favoarea mea !

— Vă admir ambiția și vanitatea, doamnă Maria !

— Îți dau voie să-mi spui pur și simplu Maria... Firește, în fața instanței, va trebui să mi te adresezi cu *Frau* Weitsch. Iar eu îți voi spune Serghei... ba nu, asta e pe rusește, Serge e mai corect.

— Mai corect ar fi Sergiu, dacă nu ți-e prea greu, Maria...

— Eu văd că încep să fiu de prisos aici, remarcă acru, din colțul său, Balamela. Discuția dumneavoastră a devenit atît de intimă și chiar pasionantă, încît trebuie să-l rog pe gardian să mă scoată la plimbare...

— Doamnă Maria, reveni la vorbă Ceclan, pardon, dragă Maria, apropo de performanțele noastre aviatice, vreau să fac unele precizări ca să-ți mai tai din nas...

— Să-mi tai din nas ? Nu găsești că nasul meu e perfect ?

— Ba da, ca formă — însă există așa, o expresie... nu conține nimic *prea* jignitor. Să revin la subiect. Pentru prima dată m-am prăbușit în Franța, pe timp de pace,

făcînd praf și pulbere un *Anson* nou-nouț, proprietatea contelui De La Roncière, cunoscutul exportator de șampanii, din cauză că acesta îmi propusese un record, să parcurg o anumită distanță cu o anumită cantitate de benzină. Inițial, acest simpatic idiot îmi propusese să zbor chiar fără benzină. Ei bine, pe drum mi s-a terminat carburantul, și... Eram prea tînăr pe-atunci ! Apoi, de două ori am picat pe front, cu avionul în flăcări. Flăcările nu izbucniseră de la sine, sau din cauză că mi-aș fi aprins eu, neglijent, o țigară... A patra oară m-am prăbușit cu un aparat *Honduras-Fokker,* fabricație germană, cu precizarea că îl aveam drept copilot pe compatriotul dumitale căpitanul Fritz Hellermann, de altfel un excepțional zburător, însă vina prăbușirii o împart cu el și cu avionul care era vechi și nu tocmai pus la punct. Așa stînd lucrurile, vreau să cred că deosebitele noastre calități de șoimi ai văzduhului, dragă Maria — de fapt tu ești șoimiță — stau aproximativ pe picior de egalitate — o spun cu tot respectul față de farmecul tău de femeie irezistibilă...

— Vom mai conversa despre asta, dragă Sergiu, acum trebuie să plec, am azi două *încercări,* trebuie să fiu în formă. În legătură cu femeile, da, știu, vreau să zic că vă înțeleg... noi avem destule fete drăguțe dispuse să *se sacrifice.* Am să vorbesc în legătură cu această chestiune cu comandantul Tiebler, sper că se va arăta înțelegător...

— Ce părere ai, e normală ? întrebă Silviu Balamela după plecarea Mariei Weitsch, al cărei parfum (de violete ?) încă mai stăruia prin încăpere.

— În nici un caz, replică ferm Ceclan. Un pilot de încercare nu poate fi complet normal, iar dacă stau să mă gîndesc bine, nici măcar un pilot s i m p l u, eu fiind cea mai bună dovadă...

— Glumești. Aviatorii sînt aleși dintre bărbații cei mai robuști din toate punctele de vedere. Dar individa asta e într-adevăr pilot de încercare ? Sau o altă manevră... ?

— Nici o manevră — am recunoscut-o. I-am văzut poza prin gazete, chiar și prin cele românești. Nu-ți vine să crezi, dar e o adevărată eroină a Reichului, de talia unui Galland sau Otto Hintze, sau, cum a fost în primul război, comandantul escadrilei *Richthofen*, Hermann Goering... Eh, eh, ciudată e viața. Hai să vedem cam ce atenții ne-a adus !

— Mai bine să nu deschidem pachețelele, Sergiu ! Dacă, din greșeală, conțin explozibil ?

— Ași ! Deocamdată n-au de gînd să se descotorosească de noi... pînă ce nu ne implică cu forța în acel blestemat complot despre care nu știm nimic. Pun pariu că delicata doamnă ne-a adus șocolată, țigări, parfum...

— Dar dacă ne trimit pe cap două fete, cum ne descurcăm ?

— Ia nu fi idiot, Bala ! Le primim alături de noi, iar cînd ne vor șopti : Iubitule, ce să fac pentru a te salva, *cui să transmit vorbă ?*, le vom răspunde : Transmite-i vorbă mamei mele că mor nevinovat. Va fi poate cel mai bun argument în favoarea noastră !

50.

Reichsführerul Heinrich Himmler îl convocă de urgență pe șeful Direcției Generale a Siguranței Reichului, *Obergruppenführerul* Ernst Kaltenbrunner. Șeful suprem al tuturor serviciilor polițienești din Germania, comandantul cîtorva divizii, practic al unei veritabile armate, maniacul experiențelor „științifice" făcute pe deținuții din

lăgăre vorbi apăsat privind undeva în gol peste umărul de gigant al lui Kaltenbrunner. Ochelarii *Reichsführerului* reflectau ferestrele, iar dincolo de ferestre infinitul. Îi spuse șefului R.S.H.A., de fapt îi repetă, că *Führerul* nu admite nici un fel de complot, pe teritoriul Reichului sau în oricare parte a lumii, îndreptat împotriva ființei sale, sau chiar a ultimului *Schutzmann*. Ce este cu cei doi români ? Li s-a smuls prin „metode speciale" adevărul ? Și — Himmler bătu cu pumnul în masă — nu poate exista decît un singur adevăr — *cel care să ne servească !*

— *Reichsführer !* Cei doi au fost torturați în așa hal că... — se avîntă Kaltenbrunner, strecurînd printre dinții îngălbeniți tot farmecul accentului său austriac, cînd Himmler îl întrerupse brusc :

— Uite ce este ! Cu mine să nu vorbești în jargonul acesta dubios. Nu te înțeleg ! Te poftesc să vorbești în limba germană. Pe cîte am auzit, cei doi prizonieri se exprimă mai corect în germană decît dumneata !

— Ceea ce nu-i împiedică să fie niște blestemați de trădători, sau complotiști, cum vă place mai bine, *Reichsführer,* răspunse Kaltenbrunner, nu cumplit de impresionat de observația lui Himmler. Pe cînd eu, cu tot accentul de care mă fac vinovat uneori, sînt unul dintre cei mai credincioși pioni ai *Führerului.*

— Treci te rog la obiect !

— Permiteți să aprind o țigară ? Mulțumesc. Cei doi subiecți au fost tratați după toate regulile, dar n-am scos nimic de la ei, mormăi șeful R.S.H.A.

— Și concluzia ? întrebă nerăbdător Himmler.

— O concluzie definitivă e imposibilă deocamdată. E posibil că *nici nu au ce mărturisi.*

— Așa ! Așa ! Am pus în funcțiune un mecanism complicat și costisitor pentru a descoperi un complot, și cînd colo, complotul nu există.. *Trebuie* să existe un complot,

Kaltenbrunner! ridică vocea Himmler. E dorința *Führerului!*

— Dorința *Führerului* este sfîntă pentru mine, eu pot înscena oricînd un complot, dacă e neapărată nevoie și dacă doriți să scăpăm de anumiți oameni indezirabili, dar...

— Fii atent cum te exprimi! Cum să ne scăpăm de anumiți oameni — ce vorbă e asta? Pretinzi că cei doi subiecți nu fac parte din nici un fel de organizație? Că sînt niște simpli borfași?

— Îmi permit să observ, *Reichsführer,* că furtul unui avion nu poate fi fapta unui simplu borfaș.

— Tocmai! Tocmai! *Cum* au furat avionul? Cu complicitatea cui? În ce scop au efectuat zborul în direcția Germaniei?

— Toate acestea mi-au dat și mie de gîndit. *Reichsführer.* Voi scoate în cele din urmă adevărul întreg în legătură cu cei doi români, însă, dacă-mi permiteți s-o spun, a continua pe calea torturii înseamnă a-i omorî. M-am gîndit la ceva mult mai subtil...

— Scutește-mă de detalii, n-am timp! Am nevoie de rezultate. *Führerul* are nevoie de rezultate. Are nevoie de un complot! Pricepi? *Heil Hitler!*

(Dorința atît de asiduă a lui Hitler avea să se împlinească cîteva luni mai tîrziu, dar, evident, nu cu concursul lui Ceclan și Balamela. La 20 iulie '44, *Führerul* a scăpat ca prin minune viu, după explozia unei bombe cu acțiune întîrziată. După cum se știe acel complot a fost organizat de armata germană „atît de devotată *Führerului*", avîndu-l în frunte pe colonelul Stauffenberg, pe mareșalul Witzleben, pe Nebe, șeful Kripoului, contele Hellendorff, și multe alte personalități de seamă, care au plătit cu capul temerara lor încercare.)

51.

Şeful R.S.H.A., Ernst Kaltenbrunner, îi convocă prin telefon pe şeful Amt-ului IV *(Gestapoul)* şi pe şeful Amt-ului VI (Informaţii în străinătate). În faţa *Obergruppenfűhrerului* trona o sticlă pîntecoasă cu rachiu de Metz, precum şi un pahar golit pe trei sferturi, pe care se pregătea să-l golească definitiv pentru a putea să-l reumple.

Îi privi mohorît, cu ochi ceţoşi, pe subalternii săi.

„Vine de la Himmler, ghici Schellenberg. A fost bine frecat."

„Totul mi se trage de la Schellenberg," medita Műller, greoi şi buhăit de nesomn.

— Luaţi loc, domnilor generali, mormăi Kaltenbrunner, apăsînd pe cuvîntul *generali* şi nesfiindu-se acum să afişeze în toată splendoarea sa accentul său suspect. Se mai gîndi o clipă, întrebîndu-se parcă dacă merită, apoi le arătă paharele, invitîndu-i să se servească. Műller bău, Schellenberg refuză politicos, Kaltenbrunner goli al doilea, sau poate al treilea, păhărel şi păru să se enerveze brusc :

— Műller ! Nu trebuia să te ocupi şi să rezolvi cazul celor doi complotişti români ?

— Este exact, *Obergruppenfűhrer !*

— Exact, exact ! Ce anume — exact ? ! În acest caz, prietenul Schellenberg ce amestec are în această afacere ? Oare e necesar să ne mobilizăm toate forţele pentru a rezolva o chestiune simplă şi limpede ca un pahar cu apă ? Oare *Gestapoul,* cu mijloacele sale, nu poate să lucreze pe cont propriu operativ şi sigur ?

„Limpede ca un pahar cu apă, hm, de cînd n-ai mai văzut un pahar cu apă ca să vezi cît e de limpede", gîndea şeful *Gestapoului,* dînd un răspuns sec :

— Nu eu i-am cerut sprijinul lui Schellenberg ! S-a *amestecat* el din proprie iniţiativă.

Schellenberg medita : „Cînd m-o fi turnat Műller „vienezului" şi oare ce anume a spus ?" Rămase calm :

— *Obergruppenführer,* am cunoscut-o întîmplător pe acea vedetă română de la U.F.A., care face furori...

— „Întîmplător" ! Splendid ! Dacă toţi funcţionarii noştri superiori se vor încurca cu actriţe, şi mai ales străine, ne vom duce dracului mai curînd decît vă închipuiţi !

— Nu este cazul meu, *Obergruppenführer !* făcu Schellenberg pe jignitul. Eu nu mă „încurc". Conţinutul discuţiei mele cu *Frau* Simionescu a fost înregistrat pe bandă de către *Parteigenosse* Műller...

Kaltenbrunner mîrîi, dar nu zise nimic, avusese o clipă chef să spună că el cunoaşte prea bine conţinutul acelei înregistrări — că Műller i-l arătase, dar se răzgîndi. La rîndu-i, Schellenberg nu se îndoia acum că Műller raportase totul şefului R.S.H.A.

Kaltenbrunner mai bău şi izbucni :

— Stăm bine ! Dacă *aşa* stau lucrurile (nu preciză ce înţelege el prin „aşa"), acum *trebuie să colaboraţi,* dumneata Műller, şi dumneata Schellenberg ! Să isprăvim odată cu porcăria asta ! *Führerul* doreşte să ştie ce e cu complotul ! *Führerul* doreşte un complot ! *Reichsführerul* doreşte un complot ! *Cu toţii, mama dracului, dorim un complot !* Să mi-l scoateţi de unde doriţi, chiar şi din papucii madamei Simionescu !

52.

Agentul Hugo Nortdall citi :

1. Noi, Sergiu Ceclan şi Silviu Balamela declarăm : n-am luat contact cu nici un fel de persoane, cu excepţia

prietenilor obișnuiți. Nu am participat la nici un fel de complot, după cum nici cunoscuții noștri, pe cîte știm.

2. Între noi și aviatorul german Fritz Hellermann existau relații firești de camaraderie. Nu discutam politică. Ne este greu să ne închipuim că el făcea parte din vreun complot. N-a pomenit nimic despre așa ceva, nu ne-a făcut nici un fel de propuneri în acest sens. Ne-am cunoscut la *Clubul Piloților Vînători*. Singurul adevăr este că el se plictisise de război, ca și noi dealtfel.

3. În noaptea de Anul Nou '43/44, aerodromul militar german *Tx-X* nu era păzit de nimeni. Sentinelele dispăruseră. Nu vrem să facem aluzie fină că soldații se retrăseseră undeva ca să petreacă așa cum se cuvine noaptea Anului Nou, însă aceasta e situația. Nu exista nici un fel de pază. Avionul pe care ne-am permis, cu delicatețe, a-l sustrage se afla pe o pistă secundară. Acel aparat *Honduras-Folcker* nu mai cunoscuse protecția unei huse de ani de zile. Ne-a trebuit o veșnicie pînă să încălzim motoarele și să dezghețăm geamurile. Părerea noastră, pe care o exprimăm cu tot regretul și respectul, e că întreg personalul aerodromului, de la comandant la bucătar și viceversa, era beat criță. Singura ființă ce nu se afla în stare de ebrietate era un cîine-lup.

4. Ruta noastră era *Tx-X* — Praga — Cotbus — Insula Coroanei, unde Cecilia Olaffson-Vidraru (care acum *doarme* în Carpați și poate e fericită) pretindea că are, sau i se năzărea ei că are, o proprietate.

5. În cele patru zile pe care le-am petrecut la Berlin, eu, Sergiu Ceclan, fiind pus în libertate de către pretinsa organizație pentru a lua contact cu pretinșii complotiști, dispunînd de o bună sumă de bani, pusă la dispoziție tot de către o r g a n i z a ț i e, am fost fără încetare amețit de alcool. Oscilam între dorința de a mă face cumva nevăzut

și regretul de a-l lăsa s i n g u r pe prietenul meu Balamela. În același timp, eram perfect conștient că cel puțin jumătate din poliția secretă se află cu ochii pe mine. De-aia și beam. Fiind ametit, uitam de *Gestapo* și izbuteam să-mi concentrez atenția și asupra femeilor. Sînt multe femei frumoase la Berlin. Însă unde nu sînt ? Eu, Ceclan, nu sînt în stare să enumăr localurile prin care m-am perindat, însă admițînd că Berlinul beneficiază de o mie de cîrciumi, recunosc cu jenă că mi-au scăpat cel mult două, trei. În acest interval, am impresia că am avut și o mică aventură cu o cucoană despre care nu-mi amintesc nici cum arată, nici cum o cheamă.

Iscălit :

S. Ceclan
S. Balamela

P.S. Cît timp prietenul Ceclan s-a vînzolit prin Berlin, eu am crăpat de plictiseală ! Așa-zisul colonel Leeds a încercat să mă distreze învățîndu-mă să joc bridge. Nu i-a mers ! De ce ? Fiindcă, așa englez cum încerca să pară, nu cunoștea acest joc, iar eu, înainte de război, am făcut parte din echipa română de bridge, care, într-un turneu, a pus cu botul pe labe echipa Germaniei. Vă doresc, cu toată stima, să aveți sictir !

Iscălit :

Silviu Balamela.

Agentul Hugo Nortdall mototoli hîrtia și o azvîrli la coș. Își plimbă degetul prin dreptul nărilor, fără a se scobi totuși cu adevărat în nas — deși era clar că ar fi avut poftă. E posibil că avea poftă să și rîgîie. Se stăpîni. În schimb, zise :

— Nu e acesta răspunsul pe care-l aşteptam din partea dumneavoastră, domnilor. Vă complicaţi de bună voie situaţia, care şi aşa nu e roză.

— Ascultă, maimuţoiule, scîrnăvie, pitecantrop lipsit de *cojones,* fost *kapo* la Mauthausen, turnător, şi în esenţă c...t, îţi permiţi să mototoleşti şi să rupi declaraţia pe care eu, cu braţul meu anchilozat de torturi, m-am chinuit s-o formulez, dînd răspunsuri rezonabile la întrebările voastre idioate ? Transmite şefilor dumitale să trimită aici nişte oameni inteligenţi, nu nişte mule. Mtlă, în limba română e un cuvînt deosebit de jignitor, fii convins ! Şi acum dispari din încăperea asta, fiindcă, aşa infirm cum mă vezi, mă ridic şi te fac praf cu nodurosul !

Culmea culmilor, agentul *Gestapoului,* Hugo Nortdall, cu rang de maior SS, ieşi fără să spună un cuvînt.

Ascultînd înregistrarea acestei vesele convorbiri, Walter Schellenberg izbucni în rîs. „Iată nişte indivizi ! gîndi. N-ar fi rău, n-ar fi rău de loc să-i am în serviciul meu !"

Audiind aceeaşi bandă, şeful *Gestapoului,* Müller, se încruntă. „Aceşti doi complotişti, îşi zise, care sînt complotişti aşa cum sînt eu episcop, constituie exact beleaua ce-mi lipsea ! Ar trebui să pun la cale un plan simplu şi diabolic — numai că mintea bătrînului Müller, conştiincios şi vechi funcţionar, nu mai e capabilă de planuri diabolice... Aş da orice pentru o idee mare... pentru ceva care să-l înfunde definitiv pe Schellenberg !"

Heinrich Müller se subaprecia, dintr-un fel de tîrzie cochetărie. În realitate cunoscuta sa putere de muncă îi permitea să nu doarmă nopţi în şir cînd îl preocupa o problemă importantă, iar acum, într-adevăr, îl preocupa o problemă foarte importantă ! Aproape o obsesie.

Un om sărăcăcios îmbrăcat, cu faţa îngustă şi tristă, intră fără să bată la uşă în cabina Marielei Simionescu. Era

atît de cenușiu că în mijlocul unei pîcle nu prea dense nu l-ai fi putut deosebi nici de la o jumătate de pas. *Planeta Trandafir Negru* îl observă de îndată — nefiind ceață în cabina ei — și se încruntă. Îl cunoștea vag din vedere, insul se pare că era peruchier sau ajutor de peruchier la studiourile U.F.A., însă nu făcea parte din *cortegiul* actriței, nu avea acces la cabina ei, și în orice caz nu avea dreptul să intre neanunțat și fără să bată la ușă.

Cu toată înfățișarea sa jalnică, omul înaintă decis către micul aparat de radio din cabină și învîrti butonul : răsună unul din marșurile de luptă ale unităților din *Afrika Korps* (vai, *atît* de înfrînte acum !).

— Cine ești, ce cauți aici, și de ce ai deschis radioul ?

Ajutorul de peruchier explică mai mult în șoaptă că, unu : cu muzica asta atît de sonoră se poate preveni înregistrarea convorbirii lor confidențiale, doi : el este *Herr* T., trei : vine din partea... cuiva sus-pus.

— Aveam impresia că ești un simplu angajat al studiilor, răspunse cu dispreț și naivitate (? ?) actrița.

Individul cenușiu mormăi că în meseria lui se cîștigă puțin, că e necesar să mai faci cîte ceva pentru rotunjirea pungii.

— Scutește-mă ! îl repezi Mariela Simionescu. Cine te-a trimis ? De ce ! Dă-i drumul repede !

Agentul se aplecă la urechea actriței :

— Vin din partea lui Schellenberg. De altfel, îl cunoașteți !

— Îl cunosc ! Și ?

Agentul îi dădu unele explicații. Tot mai încruntată, *Planeta Trandafir Negru* refuză — sau se prefăcu a refuza. Agentul insistă. El reveni, la fel de cenușiu și insignifiant, a doua și a treia zi. În această a treia zi Mariela Simionescu îl primi ceva mai destinsă, și-i expuse *punctul ei de*

vedere. Nu era numai al ei. „Translatorul" Marian Hoc contribuise din plin la rotunjirea acestui *punct de vedere*.

Satisfăcut, agentul lui Schellenberg părăsi cabina actriței, părăsi studiourile și se înființă pe *Prinz Albrechtstrasse*, unde ceru audiență urgentă la... Heinrich Müller.

53.

Printre alți vizitatori de care beneficiară Ceclan și Balamela, se număra și comandantul Regimentului 7 de vînători de parașutuști, colonelul Tiebler. Acesta, un mascul vînjos, cărunt, cu nasul vag coroiat, salută scurt din cap și începu prin a examina încăperea — ca și cum ar fi văzut-o întîia oară. Întrebă dacă „oaspeților" le sînt asigurate toate comoditățile. Se scuză, e drept, foarte de sus, că multiplele sale obligații îl împiedecaseră să-i viziteze pe domnii ofițeri chiar din prima zi a sosirii lor. Domnii ofițeri au a se plînge de ceva — dacă da, 's-o spună fără ocol. Hrana e mulțumitoare ? Evident, se fac eforturi, războiul nu permite nici un fel de lux. Doctorul își face datoria ? Care e starea lor, a domnilor ofițeri în acest moment, cum p r o g r e s e a z ă rănile ?

Ceclan și Bala nu făcură nici o plîngere în nici o direcție.

Colonelul Tiebler deodată tresări pornind glonț către noptiera lui Balamela.

— Ciocolată olandeză ! remarcă el. După cîte știu, nu face parte din rațiile noastre !

— Nu vă faceți griji, domnule comandant, rînji Balamela, iar ochii lui mici și îndepărtați, se micșorară și se îndepărtară și mai mult. N-au ajuns partizanii olandezi pînă la noi — dacă au partizani. Este o atenție personală a doamnei... cum o cheamă, Sergiu ?

— *Frau* Maria Weitsch.

— O ! A ! Aviatoarea aceea exaltată, remarcă fără vreo intonație specială colonelul. Da, da, a avut aprobarea mea personală să vă viziteze. V-ați simțit bine în compania ei ? Sînt sigur că da.

Tiebler îi părăsi, anunțîndu-i în treacăt că, în calitate de comandant al Regimentului 7, el va prezida completul de judecată pe tot timpul procesului.

— Nu e vorba de Curtea Marțială ? întrebă Ceclan.

— Nu sînt jurist, domnilor. Terminologia mă depășește. Completul de judecată, sau tribunalul, dacă doriți, va fi alcătuit din militari. Nu aveți nici un motiv să puneți în cumpănă onestitatea lor ! La revedere ! Orice fel de nemulțumire pe care o aveți, raportați-o aghiotantului meu.

54.

Planeta Trandafir Negru intră în salonul 8 însoțită de chipeșul ei translator, elegant cît trei *gigolo* la un loc.

Actrița se opri lîngă ușă :

— Aveam impresia că fac vizită unor bieți prizonieri !

Cornea-Hoc replică sobru, dezgustat :

— Sînt niște prizonieri, doamnă. Însă nu „bieți". Mai curînd niște ticăloși. Zicînd așa, îl privi pe Balamela, iar apoi, mai insistent, însă nu din cale afară, pe Ceclan.

Acesta, fără să-i acorde vreo importanță, făcu un gest către *Planeta Trandafir Negru,* adresîndu-i-se în nemțește :

— Luați loc, *Frau*...

— Dar pe românește ai uitat să vorbești ? îl repezi Cornea.

Mariela Simionescu rosti încetișor, însă apăsînd straniu pe cuvinte :

— *Totdeauna eram sigură ! Azi, la veselia enormă, zilnică* — (pauză lungă, nemotivată) — se adaugă încă una.

Prietenii mei germani mi-au permis să vizitez cazarma acestei unități de elită și de asemenea să văd doi compatrioți aflați în suferință... Vă doresc să ieșiți cu bine din încurcături, domnilor... mă iertați, nu vă cunosc numele. Am aflat că sînteți învinuiți de delicte împotriva statului german. Sper din inimă că nu e ceva grav, sau că este o simplă eroare. În orice caz, vă sfătuiesc să aveți toată încrederea în justiția germană.

Ceclan rosti agale :

— Fiți binevenită printre noi, doamnă Simionescu. Eu vă cunosc. V-am văzut, nu o singură dată, pe scena *Națională*. Cum de vă aflați la Berlin ?

— Nu sîntem la Berlin, domnule...

— Ceclan, Sergiu Ceclan. Fost pilot. Fost hoț de avioane. În prezent, nu știu ce sînt.

— Cît haz aveți ! Ne găsim lîngă un orășel al cărui nume l-am și uitat, sînt foarte zăpăcită !

— Ați fost sfătuită să-l uitați !

— Domnule... domnule...

— Ceclan, doamnă Simionescu. Numele meu e Ceclan. Iar pe colegul meu de suferință îl cheamă Balamela.

— Ce nume caraghios ! Cum poate să-l cheme pe cineva Balamela ?

— „Cum poate fi cineva persan ?" replică Sergiu Ceclan.

— Nu văd nici o legătură !

— Mă rog, poate că și cultura dumneavoastră are unele împoticniri...

— Domnule, cum naiba te cheamă, răcni „translatorul", nu-ți permit să o jignești pe doamna Simionescu. Ia seama !

— Lasă, Marian, nu fă pe nervosul ! Am într-adevăr „împoticniri" în cultură, cine n-are ? dar acum îmi amintesc că asertiunea cu persanul aparține unui gînditor francez, nu e așa, domnule... domnule...

— Ceclan, răcni la rîndu-i Balamela, din ungherul său, ca un păianjen întărîtat. Iar pe mine, Balamela, oricît ar părea de caraghios. Dar dumneavoastră, drăcia dracului, cine sînteţi ? O agentă a contraspionajului german ? Ce vreţi să scoateţi de la noi ?

— Gura, Bala ! răcni acum Ceclan. Doamna e o cunoscută actriţă, cea mai de seamă din generaţia tînără — şi să-ţi fie ruşine că nu umbli la teatru ! Preferi cîrciumile !

— Nu mi-e ruşine, na ! Între o plimbare de cîţiva ani pe front, şi alta, probabil pentru eternitate în Germania, n-am găsit un răgaz să frecventez şi spectacolele cu piesuleţe dubioase. *Dommage !*

— Dacă ai fi cît de cît în formă, n-aş ezita să te pălmuiesc, aschimodie obraznică ! glăsui Maximilian Cornea-Hoc.

— Oho ! M-am şi speriat ! Fac pe mine de frică ! se oţărî Bala. După cîte ne-au făcut aici, o palmă din partea unui compatriot ar fi ca o dulce mîngîiere ! Dar nu ştiu, după ce mă vei lovi, cum te vei simţi dumneata, domnule dracul ştie cum te cheamă — şi nici nu doresc să ştiu. Cred că ar fi bine să vă duceţi la naiba, domnilor compatrioţi, sau chiar şi mai departe ! Îi prefer pe S.S.-işti.

(„Îl trimit la dracu pe Schellenberg, cu metodele sale subtile, cu tot, spuse tare Müller după ce i se traduse conţinutul acestei conversaţii. Sau e o înscenare perfectă, dar nu văd cum poate fi, sau..." Şi se duse încă o dată în sala de proiecţii, unde revăzu a cincea oară filmul întîlnirii dintre Mariela Simionescu şi prizonieri. Era atît de atent, că-i lăcrimau ochii. Din nou nu surprinse nimic suspect, absolut nimic, şi părăsi sala înjurînd.)

Walter Schellenberg îl convocă la locuinţa lui particulară pe specialistul în limbi romanice, un oarecare domn

Hinke. Semnalmentele și biografia, ca și celălalt nume al său, nu ne interesează — ne interesează doar faptul că, deși ocupa o funcție modestă, era un specialist eminent, iar latina, italiana, româna și chiar dialectele iberice nu aveau taine pentru dînsul.

Schellenberg ascultă, amuzîndu-se și de data aceasta, discuția, sau mai bine zis hîrîiala dintre deținuți și vizitatori. Șeful secției pentru informații politice vizionase evident și filmul care eterniza evenimentele — de două ori. Nimic deosebit. Chiar nimic. Frumoasa actriță, ca și ferchețul ei însoțitor fuseseră primiți cu rezerve de către cei doi prizonieri, iar în cele din urmă aproape dați afară. Pe undeva explicabil, pe undeva mai puțin explicabil. Explicabil, pentru că prezența arogantului translator și veselia zgomotoasă și nepăsătoare a actriței aveau firește darul să irite niște oameni în situația lor. Inexplicabil, hm, unde ? Unde ? Poate că totuși Ceclan și Balamela ar fi trebuit să se bucure întîlnind niște compatrioți... Poate. Acum ajutat de Hinke, tînărul general explora textul dactilografiat al înregistrării. Nimic, nimic, nimic, și iarăși nimic. Schellenberg se și întreba de unde încăpățînarea asta absurdă de a continua să creadă că există vreo legătură între actriță și deținuți ?

Își aprinse o țigaretă și se pregătea să-l concedieze pe specialistul în limbi romanice, cînd, aproape pe negîndite, puse o întrebare de o mare intuiție :

— *Herr* Hinke ! Cum vi se pare limba în care au comunicat aceștia patru ?

Savantul își potrivi ochelarii. Era complet chel și aducea a rabin. Dar poate că protecția lui Sch., căruia îi mai adusese bune servicii, îl ferise de neplăceri de tot felul.

— Nu vă înțeleg întrebarea, domnule general.

— Ca să fiu mai limpede, au vorbit corect românește ?

— Absolut corect — după umilele mele cunoștințe. Corect literar, dar nu tocmai politicos, numai că impolitețea nu implică neapărat incorectitudine lingvistică.

— Absolut de acord. Totuși, nu te-a frapat nimic, o expresie, un cuvînt, folosite cam alandala, sau de prisos ?

— Nu, serios că nu, domnule general... Eu vreau să vă ajut, dar...

— Bine, bine, lasă. Mai citește o dată textul, iar eu aduc cafea și rachiu.

— Mulțumesc. Știți, nu beau alcool. Nici cafea. Am ulcer, gastrită și toate bolile de care beneficiază un șoarece de bibliotecă..., un intelectual...

— Am să beau eu și pentru d-ta ! (În gînd : Și eu sînt un intelectual, măgarule !) Te rog să mai revezi textul, cu mare atenție !

Cînd generalul reveni, cu ibricul și băutura — era singur în casă — specialistul zîmbi timid, exact cum îi stă bine unui șoarece de bibliotecă, sau unui șoarece adevărat care, printr-o șansă, a ajuns în grațiile unei pisici.

— Pun pariu că ai depistat în fine ceva ! triumfă Schellenberg. Poftim limonadă. O pregătesc după o metodă specială. Lămîie adevărată și apă de Lenz. Ei, ce e ?

— Domnule general, probabil comit o eroare... Aici de fapt nu e nimic incorect. Numai că sună nu știu cum. Actrița zice : *„Totdeauna eram sigură ! Azi la veselia enormă zilnică, se adaugă încă una !"*

— Hm ! Ce ți se pare nepotrivit aici ?

— Din context nu reiese în ce privință era *totdeauna sigură.*

— Dar dacă este continuarea unei convorbiri avute cu acel însoțitor al ei, încă înainte de a intra la prizonieri ?

— Nu pot să vă contrazic. Mi-ați cerut să vă semnalez tot ce mi se pare c u m v a .

— Şi foarte bine faci. Sînt mulţumit de dumneata, *Herr* Hinke ! Mai e ceva de semnalat ?

— Minunat acest suc de lămîie ! Da, e ceva, cred că absolut fără nici o importanţă. Actriţa se exprimă : *Totdeauna eram sigură ! Azi la veselia enormă, zilnică, se adaugă încă una !"*

— Şi ce ţi se pare anormal ?

— Din nou nu văd în ce constă „veselia enormă, zilnică", şi am impresia că un român, un om cultivat, nu s-ar exprima în felul acesta.

— Vrei să spui că fraza e stîngaci construită ?

— Mai exact, uşor forţată. E o simplă impresie. Nimic mai mult.

Şeful Amt-ului VI din R.S.H.A. aprinse un nou trabuc, zîmbi, nu se ştie cui, se rezemă comod de spătarul scaunului. În „salonaşul" vilei lui Schellenberg temperatura se menţinea plăcută, era cald şi un parfum discret izvora nu se ştie de unde.

— Dragă *Herr* Hinke, ştii cum facem ? Dă un telefon soţiei, spune-i că te reţin la o cină de lucru, — şi să te ierte... şi să mă ierte. Dacă, bineînţeles, eşti de acord.

Cum ar fi putut să nu fie de acord bietul specialist în limbi romanice ? El răspunse pe un ton umil :

— Inutil, domnule general. Inutil, telefonul. Martha m-a părăsit, se împlinesc patru luni de atunci. Femeile nu iubesc bărbaţii care nu beau, nu fumează şi nici nu le pocnesc peste mutră, măcar din cînd în cînd. A plecat cu un individ care cel puţin de două ori pe săptămînă măturâ duşumelile cu ea. Dar ce importanţă mai are ?

— Regret, Hinke. Sincer regret. N-aş fi vrut să zgîndăresc o rană, dar nu ştiu care filozof zicea că atunci cînd scapi de o femeie, chiar dacă ţi-e nevastă, ori mai ales atunci, trebuie să-ţi freci palmele de bucurie. Şi fără a-i

da timp lui Hinke să răspundă. *Brigadeführerul* adăugă : Voi da ordin să ni se aducă de mîncare. Ia să văd... „*Totdeauna eram sigură ! Azi la veselia enormă zilnică, se adaugă încă una !*" Ce păcat că nu cunosc limba română, Hinke ! Dar mă bizui pe d-ta ! Va trebui să luăm lupa !

— Nu sînt detectiv, domnule general. Nu știu să folosesc lupa, și nici revolverul. Am fost găsit inapt chiar și pentru armată, acum cînd e atît de mare nevoie...

— Desigur ai înțeles că a folosi lupa e o figură de stil, Hinke. Pur și simplu vom supune unei analize atente aceste cuvinte ale actriței.

Aceste cuvinte ale *Planetei Trandafir Negru,* semnalate de către „șoarecele" Hinke, pricinuiseră momente pline de speranță dar și de amărăciune lui Sergiu Ceclan. Ele conțineau mesajul TE SALVEZ, or, acest „TE", acest *singular,* îl împiedeca să-i comunice lui Bala adevăratul scop al *Planetei Trandafir Negru.* (Însă știindu-se neîncetat sub observație, nu știa cum ar fi putut-o face !) Balamela habar n-avea că actrița românca, angajată să turneze la U.F.A., e una și aceeași persoană a cărui telefon îl avertizase pe Ceclan, la *„Casa de Retragere",* asupra pericolului iminent și imediat.

Pe lîngă dificultățile de a transmite lui Balamela acest mesaj al Marielei Simionescu — însă ar fi găsit el în cele din urmă un mijloc care să inducă în eroare „ochii" care pîndeau din pereți — Sergiu Ceclan nu putea să accepte ideea salvării de unul singur ! Oare *Planeta Trandafir Negru,* care îl cunoștea atît de bine, izbutise să organizeze o evadare numai pentru el, sacrificîndu-l pe Bala, sau formularea incompletă a m e s a j u l u i ei se datora grabei de a găsi un mod de comunicare care să nu atragă atenția „ochilor" și „urechilor" ?

Sergiu Ceclan, un ins atît de robust, nu putea să uite că plăpîndul său prieten Balamela îl salvase în ultima clipă, evadînd din „*Casa de Retragere*" într-un moment cînd el, Ceclan, cu totul epuizat nervos, traversa o stare de permanentă halucinație, ca să nu pronunțăm termenul nebunie... Orice s-ar fi întîmplat, pe Ceclan îl lega de Balamela nu numai o mare prietenie, dar acum erau uniți prin viață, prin moarte, prin suferințe, prin sînge. Ceclan, o știa prea bine, n-ar fi acceptat să se salveze, lăsîndu-l acolo pe Bala. Pentru același motiv nu încercase să se facă nevăzut în cursul celor patru zile de hoinăreală prin Berlin, ci revenise în adîncul pădurii, la o r g a n i z a ț i e, unde-l lăsase zălog pe amicul Balamela.

Un tînăr *Unterscharführer* aduse două coșuri pline cu provizii. Cu mare îndemînare, rapid, generalul Schellenberg, sub ochii consternați ai specialistului în limbi romanice, aranjă cu propriile sale mîini o cină de vis. Îl pofti cu un gest plin de curtoazie la masă pe Hinke, stăpînindu-și un surîs, dar un surîs suficient de compătimitor în fața figurii uluite a savantului lingvist. Ca pentru a atenua acest efect care putea să se transforme în efect negativ, *Brigadeführerul,* bun psiholog, observă cu neglijență :

— Avem noroc ! Observ că astă-seară serviciul administrativ se arată neașteptat de generos, probabil e la mijloc o confuzie, își închipuie că ofer un banchet. Să profităm, deci, de greșala lor, servește-te, *Herr* Hinke, și fără nici un fel de ceremonie !

Lingvistul saliva din plin, fapt care nu-l împiedică să protesteze :

— Eu, știți, seara nu obișnuiesc decît un ceai medicinal și puțină pîine prăjită, din cauza ulcerului, a gastri-

tei şi a celorlalte boli intelectuale, însă azi, cu îngăduinţa dumneavoastră şi conştient că-mi fac rău, am să gust, din pură lăcomie, din pateuri şi din icre. De multă vreme n-am mai văzut aşa ceva...

— La drept vorbind, nici eu nu mă întîlnesc zilnic cu astfel de delicatese. Te rog, te rog... Brînza e franţuzească, icrele negre ruseşti. Ăia înfulecau icre negre dimineaţa, la amiaz şi seara, sub timpul ţarilor, limba asta cu măsline cred că e limbă de porc bavarez (Schellenberg se gîndea la Müller, originar din Bavaria, însă Hinke n-avea cum s-o ştie), muşchiul în aspic ca şi pateurile sînt de-ale noastre, dar cred că se află la înălţime... Bănuiesc, domnule Hinke, că ştii ce este un cifru, sau un cod...

— Evident, domnule general ! Am citit şi eu romane de spionaj în tinereţe, e drept, nu prea multe, nu-mi dădea voie tata, care era un om foarte ser os, el...

— Să pornim de la premiza, posibil eronată, că acele cuvinte rostite de actriţa Simionescu conţin în realitate altceva decît se vede la prima lectură...

— Dacă vă bizuiţi pe mine, *Brigadeführer*, în dezlegarea unui cod, mă tem să nu comiteţi o mare eroare — sînt un biet naiv în această privinţă, şi în multe altele...

— Nici eu nu sînt un specialist, afirmă cu modestie Schellenberg. Avem noi alţii, experţi de soi, care pot să stoarcă vorbe cu dublu înţeles, şi chiar cu triplu, dintr-o rocă de granit, din bîlbîiala unui bîlbîit, din orice, însă ceva îmi spune că e mai bine ca această conversaţie să rămînă între noi... e mai sănătos şi pentru dumneata, şi pentru mine chiar. Cîteva principii elementare de „spargere" a unui cod cunosc şi eu. După ce gustăm cîte ceva din ce e pe-aici, te voi ruga să scrii acele cuvinte suspecte, unul după celălalt, fără intervale, fără semne de punctuaţie.

Herr Hinke aşternu pe hîrtie :

totdeaunaeramsigurăazilaveseliaenormăzilnicăseadaugă-încăuna.

— Acum, spuse Schellenberg, examinează această *construcţie* şi vezi dacă altfel despărţite cuvintele nu capătă alte sensuri...

— Regret, nu pricep...

— Eu, cum ţi-am spus, nu cunosc limba asta, dar îţi explic metoda. De pildă, desparţi astfel : „totde" — „aun", „aer" — amsi"... etc. Există nenumărate posibilităţi, dar munca asta aşa e, migăloasă şi plictisitoare.

— Da, m-am lămurit, se învioră lingvistul. Din felul în care aţi propus dumneavoastră „despărţirea construcţiei", rezultă un singur cuvînt real : „aer".

— Ei, vezi ! Or, eu am făcut despărţirile empiric... Încearcă dumneata.

Timp de vreun ceas, urmărit de Schellenberg care fuma liniştit şi trăgea cu precauţiune cîte o picătură de rachiu, *Herr* Hinke încercă nenumărate posibilităţi. Transpirase tot. Se temea să nu înşele încrederea puternicului său protector. În acest interval sună de trei ori telefonul alb — *Brigadeführerul* nu se deranjă — şi, o dată, telefonul negru. Schellenberg luă aparatul, trase firul după el, trecînd în încăperea vecină.

— Numărul şase la telefon.

— Misterios ca totdeauna ! *Heil Hitler*, prietene drag. Aici e Müller. Te deranjez ? Ce faci ?

— Nu mă deranjezi ! *Heil Hitler !* Nu fac nimic. Meditez.

— A medita, nu e chiar nimic, amice. Bănuiesc că meditezi la eşecul confruntării dintre actriţa aia şi indivizii ăia.

— „Ăia" şi „ăia" ! se strîmbă Schellenberg. Dintre domnii Ceclan şi Balamela şi *Frau* Simionescu. Ce e, *Parteigenosse*, te-a lăsat memoria ?

— Nu în așa măsură ca să uit că această idee subtilă îți aparține, și că n-a dat rezultate. Te-ai convins ?

— M-am convins, răspunse rece *Brigadeführerul,* cu paharul de rachiu în mînă.

Müller zise :

— Acum dau frîu liber băieților mei !

— *Obergruppenführer,* mă uimești ! Sau te prefaci că nu pricepi nimica ? ! Dulăii tăi se vor juca iarăși cu fierul roșu și cu instrumentele de smuls unghii și limbi — și ce vom cîștiga ? — nu vor scoate nimic de la subiecți, cum n-au scos nici data trecută, în schimb poate îi vor omorî, sau îi vor aduce în așa hal că nu vor putea face figură onorabilă la proces. Sau te pomenești că nu știi nimic de proces.

— Bun ! Știu. Ce e cu procesul ?

— Păi dacă știi — știi că vor fi aduși martori, contramartori și contra-contramartori...

— Prietene, sînt prea bătrîn și hîrșit ca să mă mai amuze jocurile de cuvinte. Folosește-te de ele la salonul Kitty, sau unde dorești. Vorbește clar, că mai am și altele pe cap.

— Știi bine, Müller, că un complot împotriva *Führerului* sau chiar a siguranței Reichului nu poate fi purtat doar pe umerii a doi amăriți cum sînt Ceclan și Balamela — blestemat nume ! Procesul va întoarce cu fundul în sus toată lada cu gunoi și astfel vom descoperi cine sînt și ceilalți implicați în această acțiune pe care o dezavuăm din toată inima amîndoi. Moartea prizonierilor români nu înseamnă nimic cîtă vreme rămîn ceilalți... Dragii noștri prizonieri trebuie să rămînă în viață, și chiar să fie în formă.

— Acum cîtva timp opinai că nu există nici un fel de complot.

— Mi-am schimbat părerea, răspunse sec și aproape dur Schellenberg. Dumitale nu ți s-a întîmplat să-ți schimbi părerile ? Oare prin anul... ia să ne amintim în care an, nu-i arestai laolaltă pe comuniști și pe naziști ? *

— Să lăsăm asta, făcu Müller. Chestia e cunoscută și clasată.

— Bun. S-o lăsăm. Pe scurt, dacă *Führerul* ne spune că există un complot, trebuie să fim convinși de asta.

— Perfect. Așa mai vii de-acasă. Și ce faci acuma ? Tragi la măsea de unul singur ?

— De ce ești indiscret, *Parteigenosse* ? De ce neapărat de unul singur ? Ce, sînt supus austriac ?

— Cum adică supus austriac ? La cel faci aluzie ? **

— La nimic. E o vorbă, așa...

— Știam că nu ești singur, *Parteigenosse*... Te-am sunat și la telefonul particular, și n-ai răspuns. Niciodată nu răspunzi la telefonul alb, cînd nu ești singur. Bun, bun, îți doresc o noapte rodnică, tinere, dar să nu bei prea multe și amestecate, că te cam... Și, era să uit, în principiu, ce să fac eu cu prizonierii mei — cu prizonierii *noștri* vreau să zic — pînă la proces ? Ce-mi sugerezi ?

— Ei lasă, ești prea amabil că-mi ceri părerea. Doar știi — procesul va avea loc de îndată ce înfățișarea lor va deveni cît de cît agreabilă.

— Va trebui să așteptăm mult și bine pînă ce or să arate ca doi Don Juani !

— Ești pus pe glume ! În orice caz, noi doi, și nu numai noi, vom primi instrucțiunile necesare — dar mai curînd va trebui să dovedim inițiativă personală, cred — în legătură cu strîngerea martorilor, contra-martorilor și

* Fapt autentic. (n.a.)

** *Führerul*, după cum se știe, era de origine austriacă, fapt ce i-a creat inițial importante dificultăți.

contra-contramartorilor, scuză-mă că mă repet, dar știi foarte bine că am dreptate. Ne așteaptă o muncă, nu glumă. Pînă atunci, părerea mea este să-i lăsăm pe subiecți să guste din lapte și miere, fără să ne zgîrcim, iar ca o simplă încercare, ca un divertisment, poate că n-ar strica să le trimitem vreo două dintre fetele noastre bine verificate și instruite. După cîte am aflat, indivizii n-au fost schingiuiți chiar prin toate părțile. Doar știi prea bine că de multe ori o femeiușcă isteață realizează mai mult decît un batalion de cretini înarmați cu ciomege. Eh, noapte bună, *mon vieux*... Ba nu, stai puțin, mai am și un post-scriptum : nu mai trimite la prizonierii noștri semidocți de teapa acelui Nortdall !

— Nimic, domnule general, raportă palid și obosit intelectualul Hinke. Deși cunoștea firea liniștită a lui Schellenberg, se temea, grozav se temea ca generalul să nu se răstească la el. Cînd colo, *Brigadeführerul* pe care, din motive nu suficient de limpezi, discuția cu Müller îl înviorase, îi spuse calm că nu trebuie să se descurajeze și că orice carte trebuie jucată pînă la capăt. Lui Schellenberg îi plăcuse și trucul, minor de altfel, cu telefoanele. Müller, șeful Gestapoului, era departe de a fi un ramolit și un imbecil, așa cum se exprimase Schellenberg în discuția cu Mariela Simionescu, și chiar cu alte ocazii, ci un om de temut. Posibilitatea de a angaja un duel cu adversari puternici te scoate din amorțeală și rutină.

— Păcat, i se adresă generalul domnului Hinke, că nu bei nimic. Un strop de ceva ți-ar mai da putere si poate chiar inspirație.

Lingvistul clătină din cap a acceptare.

— Astăzi, și așa, am făcut-o lată... icre, brînză fermentată, plăcintă, cegă... Am să iau deci, cu îngăduința dumneavoastră, și un pahar cu vin.

— Te rog ! Eu rămîn pe „tării", spuse generalul.

— Vă rog ? se miră Hinke.

— Pe băuturi tari. Iar pentru dumneata, iată un excelent vin alb ţărănesc, cinstit... Ai încercat să citeşti acea construcţie i n v e r s ?

— I n v e r s ? Nu mi-a trecut prin cap.

— E o metodă puerilă, o folosesc şi şcolarii pentru „secretele" lor, dar... încearcă !

— „Anuăcnîăguadeas... silabisi cu dificultate lingvistul. Nu, nici aşa nu iese nimic.

— Prea bine, vorbi Schellenberg, la fel de senin, m-am înşelat, dar cine nu se înşală ? Numai cine nu încearcă. Voi rămîne cu amintirea plăcută a acestui supeu în compania unui om erudit... să ciocnim !

— Onoarea e de partea mea, domnule general, dar îmi pare rău că...

— Mai am o idee, cred că e ultima. Încearcă aşa. Ia prima literă a fiecărui cuvînt şi aşterne-le una după alta. La fel cu a doua literă a fiecărui cuvînt, cu a treia...

N-a fost nevoie nici de a treia, nici de a doua. Savantul Hinke scoase un icnet care la el echivala cu un răcnet de triumf şi flutură sub ochii generalului foaia de hîrtie pe care aşternuse şirul de majuscule :

TESALVEZSAIU

— Sînt primele litere ale fiecărui cuvînt, domnule general !

— Şi cum se traduce acest hilar „tesalvezsaiu" ?

— Nicicum. Însă dacă facem despărţiturile cuvenite — aşa cum m-aţi învăţat, iese : „te salvez saiu" ! Şi savantul traduse în nemţeşte echivalentul lui „te salvez".

Schellenberg îşi stăpîni o ciudată emoţie. Iată că izbutise ! Acolo unde Müller, fără îndoială, dăduse greş ! Întrebă :

— Dar cum rămîne cu „saiu" ?

— Nu știu. Nu se leagă. N-are nici un sens după opinia mea.

— Nu se leagă de fraza următoare : „Prietenii mei germani ! " și așa mai departe ?

— Nu, în nici un fel — am verificat folosind metoda dumneavoastră.

— Nu e a mea, aș, de unde, dădu din mînă Schellenberg. Prin urmare, să admitem că „saiu" e doar un fel de umplutură... Posibil...

Savantul lingvist Hinke plecă, după ce promise că va fi mut ca mormîntul în legătură cu cele petrecute în acea seară. Schellenberg îi oferise un concediu de o lună, oriunde ar dori, ca și o importantă sumă de bani. Hinke refuzase — ce să facă el cu banii ? Ceruse în schimb ca influentul general să intervină pe lîngă Biblioteca Fundației Kreig, pentru a avea acces la un anumit fond de cărți care, din motive necunoscute, era ținut la stocul secret, inaccesibil.

Schellenberg fuma în fața ferestrei deschise întrebîndu-se în ce măsură acest om ar fi fost în stare să-și țină gura dacă era luat tare la întrebări — și în ce măsură ar fi util ca el să dispară pentru totdeauna chiar în acea noapte. „Raționez ca Műller, sau ca ultimul ciomăgar al *Gestapoului !* se mustră șeful informațiilor politice din R.S.H.A. Nu va vorbi fiindcă e prea umil și nimeni nu-l bagă în seamă. Cît privește cărțile de care are nevoie, le voi procura eu personal. E un om folositor... cine și-ar fi închipuit că limba română îmi va cauza atîtea încurcături ? !, că de aș fi știut dinainte, aș fi învățat-o ! Fără discuție, în privința asta sînt mai prejos decît unii indi-

vizi mărunți, de teapa răposatului Knochen sau a imbecilului Lohausen..."

Generalul căscă lung, murmură de cîteva ori : „te salvez... te salvez..."

Dar dacă aceste cuvinte *se alcătuiseră* din pură întîmplare ?

Greu de admis ! Dar ce legătură poate fi între actriță și cei doi prizonieri ? Face și ea parte din complot ? Există într-adevăr un complot ? Și cum poate o femeie singură, chiar și foarte frumoasă, să scoată dintr-o adevărată fortăreață doi prizonieri — sau *un* prizonier, — *Brigadeführerul* remarcase, evident, *singularul.* În realitate nu e singură, își continuă gîndurile tînărul general. Ce rol joacă strident chipeșul și elegantul „translator" care o însoțește ? Amant ? Soț — în secret ? Complice ? Dar dacă există totuși un complot ? Oricum, nu eu voi fi acela care-i voi servi pe tavă lui Müller surprinzătorul „TE SALVEZ". Îl păstrez *pentru mine,* îl ascund, cum ascunde un cartofor iscusit așii. Ținînd seama de viitorul tulbure, descoperirea făcută de Herr Hinke, cel suferind de toate bolile lumii, se poate dovedi neașteptat de prețioasă...

Nu reușea să adoarmă. Cu toată vîrsta sa tînără, 33 sau 34 de ani, cînd somnul e încă temeinic și sănătos, generalul Walter Schellenberg de îndată ce se instală în patul larg, singur, fu cuprins de gînduri *întretăiate.* În acea noapte prinse contur *marele său plan* de a-l compromite pe șeful *Gestapoului,* temutul Heinrich Müller...

În una din zilele următoare șoferul Marielei Simionescu, noua vedetă de la U.F.A., a fost înlocuit. Noul șofer, bărbat la patruzeci de ani, cu bărbie de piatră, părea un ins dur și tăcut. Abia catadixi să explice cum că șoferul

celălalt făcuse o pneumonie. Dar pe parcurs dovedi că aparenţele înşeală, că nu e chiar foarte tăcut. După ce porni aparatul de radio de la bord (vechea precauţiune), îi destăinui că, la *Gestapo*, mesajul *Planetei Trandafir Negru* către cei doi prizonieri români fusese descifrat.

Cum e şi firesc, Mariela Simionescu rămase nedumerită, dar „şoferul", conducînd cu precauţiune, o informă că *Obergruppenführerul* Müller, convins de nevinovăţia celor doi români, domnii Ceclan şi Balamela, consideră că s-ar face un act de dreptate dacă aceştia ar scăpa cu viaţă — la ce bun atîta sînge vărsat inutil ? ! — numai că lucrurile nu sînt chiar aşa de simple, există unii, puternici, care se opun... Totuşi prizonierii ar putea să fie eliberaţi pe cale *neoficială,* generalul Müller şi-ar da în acest sens concursul, din umbră, bineînţeles. Are *Frau* Simionescu vreo idee interesantă ce ar duce la eliberarea celor doi români ?

„Şoferul" folosi toată elocinţa necesară, iar *Planeta Trandafir Negru* avu toate rezervele necesare. Acceptă în cele din urmă să mediteze o zi-două, după care îi făcu agentului *exact aceeaşi „sugestie"* pe care i-o transmisese şi „peruchierului".

Falsul şofer, omul lui Müller, o depuse pe actriţă la studio, după care traversă în goană Berlinul şi ceru o audienţă urgentă la... şeful Amt-ului VI din R.S.H.A., Walter Schellenberg.

„Translatorul" Cornea-Hoc surîse, nici cu amărăciune, nici cu deosebit optimism ; surîse aproape indiferent.

— Ne aflăm între două tăişuri, Mariela... Dar poate că e mai bine aşa, două tăişuri, uneori, se anihilează, pe cînd numai unul...

— Eu sînt optimistă, Marian... (se obișnuise să folosească acest nume). Nu degeaba sînt eroina principală într-un film intitulat ÎNVINGĂTORII ! Ce ironie ! Sper că vei purta uniforma de ofițer german cu aceeași dezinvoltură pe care ai afișat-o cînd ne-am întîlnit prima dată la *„Casa de Retragere“ !*

— Port cu dezinvoltură orice fel de uniformă... chiar și „uniformă“ de îngeraș, dacă va fi cazul, și mă tem că va fi curînd, curînd.

— Nu-mi place că te lamentezi, Marian. Ți-ai vîrît capul în ștreang de bună voie.

— Cine se lamentează, Mariela ? ! Cînt ! N-auzi cît de frumos cînt ?

— Aud, zîmbi *Planeta Trandafir Negru*. Astă-seară mă întîlnesc iarăși cu Wilhelm...

— Spune-i Willy. E mai gingaș, îl cucerești mai iute.

— L-am cucerit. Dar trebuie să-l cuceresc *de tot*. Cum să procedez ?

Maximilian Cornea — Marian Hoc — se înveseli :

— Eu trebuie să te învăț cum se cucerește *de tot* un bărbat ? !

55.

La mijloc trona, țeapăn ca un piron împușcat în beton, comandantul Regimentului 7 de vînători de parașutiști, colonelul Tiebler.

Toate decorațiile posibile, și chiar imposibile, îi împodobeau pieptul, și fiind lat acesta, încăpeau destule, de la distincțiile pe care i le înmînase însuși „Vulpea Deșertului“ după campania din Africa, terminată lamentabil

după venirea micuțului Montgomery la comanda „Șobolanilor deșertului", pînă la Frunzele de Stejar la Crucea de Cavaler a Crucii de Fier cu diamante.

Comandantul Tiebler era, după cum știm, președintele acelui Tribunal Militar sau al acelei Curți Marțiale — ce contează terminologia, de altfel, nici ei, nemții, nu se puseseră de acord în această privință — în fața căreia urmau să compară Ceclan, Balamela și acoliții lor. Fiindcă, așa cum prezisese Schellenberg, fuseseră descoperiți martori, contra-martori și acoliți.

Pentru a-și sublinia demnitatea și calitatea de președinte, colonelul își atîrnase pe nas *pince-nez*-ul, iar în fața lui trona un vraf impunător de dosare, mape, documente, și un șir de stilouri și creioane bine ascuțite, de care nu se folosi măcar o singură dată în timpul procesului. Tiebler, militar bătrîn, era conștient de rolul său strict decorativ — dar ce putea să facă ? !

În dreapta președintelui ocupase loc Maria Weitsch, celebra aviatoare de încercare, în uniformă de astă dată și purtînd deasupra dulcilor proeminențe cauzate de sînii ei, tot dulci, o groază de distincții. Această fată făcuse, printre altele, experiențe de zbor extrem de periculoase cu aparate prevăzute pe aripi cu un fel de foarfeci automate ce aveau scopul de a tăia cablurile baloanelor captive care în timpul „Bătăliei Angliei" apărau — e un fel de a zice —, capitala Marii Britanii. Aviatoarea era frumoasă chiar și în uniforma ei bine croită, fapt care, totuși, nu constituia o deosebită consolare pentru Ceclan, Balamela și ceilalți.

Fiindcă existau și „ceilalți" !

Lîngă Maria Weitsch stătea tot un pilot, tot un erou al Reichului, Gustav Severloh, „marele vînător" al *Luft-*

waffei, care doborîse peste 25 de avioane inamice (de nu se va fi exagerat cumva), fiind apoi oprit de către *Reichsmarschall*-ul Hermann Goering să mai participe efectiv la operațiuni de luptă pentru a nu-și risca pielea de om-legendă.

În stînga lui Tiebler se instalase alt pilot, cu fața subțiratecă, mutrișoara ascuțită, și nasul și mai ascuțit, de ți-ai fi putut cîrpi obielele cu el, numai să-i fi dat un orificiu, ca la ace. Zburătorul acesta nu căpătase faimă de ecou al Reichului, deși era colonel. Ceclan și Balamela îl recunoscură, ce e drept, fără deosebită plăcere, pe comandantul, pe noul comandant, al aerodromului *Tx—X*, von der Röhrs. Fusese chemat tocmai din România!

Ceclan și Balamela nu bănuiau însă că, tot pe banca acuzaților, la o anumită distanță față de ei, omul cu fața prematur îmbătrînită, în uniformă de simplu ostaș al unui detașament disciplinar, nu era altul decît fostul colonel Kellge, fostul comandant al aerodromului *Tx—X* adus de și mai departe — se poate zice că din Infern!

Din Tribunalul Militar mai făceau parte cîțiva ofițeri superiori, unul mai preocupat decît altul nu de desfășurarea procesului, ci de marele efort de a-și compune o mutră cît mai severă, importantă, *necesară*, ceea ce, trebuie să recunoaștem, le reușea destul de bine.

Izolat de judecători, în dreapta, se instalase un maior tînăr din trupele de tancuri, cu două cicatrici fotogenice, pe fața lui și mai fotogenică de comandant al unei unități de *panzere*, și cu o expresie de desăvîrșită plictiseală, de parcă aceste momente cînd era nevoit *să nu se afle* sub turela grea a tancului constituiau pentru el un veritabil supliciu.

Acesta era procurorul.

Tot izolat, în stînga, ședea un maior purtînd însemnele Regimentului 7, care-și făcea de lucru răsfoind un

tom gros cu copertă neagră, un bărbat între două vîrste, iar volumul din mîinile sale nu era o culegere de legi și decrete, sau *Codul Penal* sau *cinemaiștie ce*, nu. Ați ghicit, era *Biblia*. Și, tot ați ghicit, acesta era avocatul. Mai corect spus, în această situație, apărătorul.

În două colțuri ale sălii, pe podiumuri înalte, o mitralieră *Spandau*, și o mitralieră *Thomson*, englezească, aveau țevile îndreptate către șirul acuzaților. În spatele acestor scule se găseau, firește, mitraliorii, niște ostași de elită desigur. Deși de elită, dacă unul din ei, sau ambii, și-ar fi pierdut brusc mințile, ar fi putut rade în cîteva clipe întreaga sală. Cauza pentru care mitralierele erau de calibre și de fabricații diferite rămîne un mister pe care autorul acestor pagini îl cercetează și azi.

Să trecem, în fine, la acuzați.

Șirul acuzaților — fiecare din ei stătea pe cîte un scaun metalic cazon, fără spătar, la doi metri distanță unul de celălalt, pesemne ca să nu-și poată șopti la... teza de istorie. Zece persoane, cu înfățișări și ranguri diferite, alcătuiau acest șir, fiind așezate nu în ordine alfabetică, sau după grad, ci prin forța unui principiu de asemenea enigmatic.

Șirul de învinuiți îl deschidea Silviu Balamela, urma un general-maior din infanterie, apoi Sergiu Ceclan, apoi un soldat (fostul comandant Kellge), un *Hauptmann* foarte tînăr, un civil, un alt civil, un căpitan și încă un căpitan, și în fine un general de Stat Major.

Trebuie să menționăm de asemenea existența unei sumedenii de martori, contra-martori și contra-contramartori, pentru a-l cita pe subtilul Schellenberg, însă aceștia se aflau într-o altă sală, în preajmă, la dispoziția Tribunalului, urmînd să fie audiați la timpul cuvenit, măci-

nîndu-şi plictiseala aşteptării bînd cafea, rontăind biscuiţi săraţi şi servindu-se, mai pe faţă, mai pe furiş, cu şnapsuri.

Autorul ar comite o eroare gravă trecînd cu vederea prezenţa unui personaj, care nu era nici martor, nici inculpat, nici membru al acelui Tribunal Militar, dar de ar fi să-l încadrăm în vreo categorie, ar fi categoria acuzatorilor : *Führerul* Adolf Hitler.

Nu se deplasase dumnealui personal pentru a asista la procesul unui mărunţel complot împotriva sa, ci-şi trimisese fotografia, de vreo doi metri pe unu, ţintuită pe perete, în spatele Curţii. De fapt, o impolitеţe ! Toţi aceşti judecători şi juraţi stăteau cu spatele către *Führerul* lor ! Se poate ?

Aşteptînd deschiderea „lucrărilor". Sergiu Ceclan studiase, în treacăt, trăsăturile acestui om. Nu părea să fie, neapărat, figura unui ins' hain, cum se trăncănea atîta pe seama lui ! E adevărat că un retuşor abil putea să facă zînă din crocodil, în orice caz, aşa cum arăta în poza aia, Hitler părea adîncit în reverii poate chiar duioase, iar mustaţa lui nu simboliza isteria, ci mai curînd o bonomie bunicească — de-mi este permis să mă exprim astfel.

Colonelul Tiebler se ridică. Întreg Tribunalul se ridică. Întreaga asistenţă se ridică. Comandantul Tiebler se întoarse cu faţa către portretul *Führerului*. Întregul complet de judecată se întoarse cu faţa către portretul lui Hitler. Tiebler rosti solemn :

„Jur înaintea lui Dumnezeu să mă supun în totul lui Adolf Hitler, *Führer* al Reichului şi al poporului german, conducător suprem al Wehrmachtului : îmi iau angajamentul ca ostaş curajos să respect întotdeauna acest jurămînt, chiar cu preţul vieţii mele !"

Acest jurămînt era cu totul inutil în cazul de faţă ! El fusese rostit de membrii Reichswehrului, după moartea

mareșalului Hindenburg, cînd Hitler prelua întreaga succesiune. Dar trebuia spectacol — sau nu trebuia ? Trebuia.

După jurămînt, colonelul Tiebler prezentă, ce e drept extrem de vag, obiectul procesului, apoi se trecu la identificarea acuzaților.

Maiorul de tancuri cu mutră plictisită care juca rolul de procuror luă cuvîntul.

— Acuzat *Zilvio Palamela !* Ridică-te ! Vino acolo !

„Acolo" era un podium de cel mult un metru pătrat suprafață și de vreo treizeci de centimetri înălțime. Fusese pesemne înjghebat în grabă, mirosea a lemn umed, a pădure, era proaspăt geluit, nevopsit, nelăcuit și ne... *numaiștiuce*. Cînd bietul Balamela ajunse pe podium se aprinseră undeva trei reflectoare, și trei raze subțiri, aurii, se fixară pe figura lui. Fiind scund, oamenii care mînuiau reflectoarele trebuiră să schimbe ușor unghiul de lumină. De mi-aș permite să fac o comparație, aș spune că fața mică a lui Balamela era ca un avion inamic prins în plasa proiectoarelor, sub focul cîtorva baterii, fără putință de scăpare.

Procurorul : Pe cine cunoști dintre persoanele de față ?

Bala (neașteptat de calm) : Poftim ?

Pr. : Pe cine cunoști dintre persoanele de față ? Ce, ai uitat limba germană ! Instructorii de la centrul vostru de spionaj nu-și cunoșteau meseria ?

Bala : Vorbiți despre lucruri care mă depășesc. Limba germană n-am vorbit-o niciodată la perfecție !

Pr : Nu te lungi ! Pe cine cunoști dintre persoanele de față ?

Bala : Scuzați-mă, nu disting absolut nimic, aceste proiectoare mă orbesc pur și simplu ! Nu pot fi stinse ? Nu mă zăriți fără ele ?

Pr. : Nu pot fi stinse ! Te vei obișnui imediat, țărilor a fost astfel calculată de către specialiști ca să nu or-

bească pe nimeni. Nu mă obliga să repet întrebarea ! Îți dau voie să privești către inculpați.

Bala : Îl recunosc pe Sergiu Ceclan, prietenul meu.

Pr. : Mărginește-te să răspunzi la întrebări, și atît. Pe altcineva ?

Bala : Dintre inculpați, pe nimeni. Dar dintre domnii care alcătuiesc Curtea, îl recunosc pe *Herr* colonel.

Pr. : Pe care ?

Bala : Pe acela.

Pr. : Pe care, pe acela ?

Bala : Păi dacă nu-mi dați voie să-l arăt cu degetul, n-am cum să-l indic !

Pr. : Îți dau voie : indică-l !

Arătătorul lui Bala țintui fruntea îngustă a lui von der Röhrs.

Pr. : Cu ce ocazie v-ați văzut ?

Bala : Ne-am întîlnit în *curtea* aerodromului de unde am fost îmbarcați forțat pentru Germania. Era să ne împuște...

Pr. : Să-mi răspunzi numai la întrebări, ai înțeles ?

Președintele Tiebler : Ca ofițer — ca fost ofițer — ar trebui să știi că termenul „curtea" aerodromului nu e cel adecvat !

Bala : Se prea poate, dar altul nu-mi vine în minte.

Apărătorul (cu *Biblia* în mînă) : E un amănunt neesențial, dacă-mi permiteți să observ, *Herr* comandant.

Pr. : Nu există nici un fel de regulă de desfășurare a acestui proces atît de important ? Ia cuvîntul *cine vrea* ?

Tiebler (tăios) : Fiind vorba de un proces excepțional, vom trece peste formalități inutile. Clar ? Sîntem militari, iar nu juriști de cabinet și important e în primul rînd să iasă la lumină întreg adevărul. Și apoi, pe tot timpul

procesului, eu nu sînt *Herr* comandant, ci domnul președinte ! Clar ?

Apărătorul : Vă cer scuze, domnule președinte.

Procurorul : Acuzat ! Știi ce riști în caz că nu spui întregul adevăr ?

Bala : Am riscat atît de mult, încît nu-mi mai pasă de nimic.

Pr. : Rog ca grefierul să treacă în procesul verbal aceste cuvinte care vorbesc de la sine : „Am riscat atît de mult..."

Tiebler : Se aprobă !

Pr. : Pe cine mai cunoști ?

Bala : Dintre acuzați, pe nimeni. Din o n o r a t a Curte, o recunosc pe doamna Maria și nu mai știu cum...

Pr. : Îți atrag atenția să te exprimi cuviincios !

Bala : Am toată stima față de doamna Maria și nu mai știu cum — dar ce să fac dacă i-am uitat celălalt nume ? ! În ultima vreme am fost de prea multe ori izbit în cap, nu e de mirare că mă lasă memoria...

Pr. : Treci la obiect, acuzat !

Bala : Trec la obiect. Obiectul e doamna Maria și nu mai știu cum, în fine, doamna aviatoare. De asemenea îl cunosc pe domnul pilot (arătătorul îndreptat către Gustav Severloh) și pe domnul președinte al acestui tribunal. Dumnealor ne-au făcut deosebita onoare de a ne face vizite în timpul detențiunii. Doamna Maria ne-a adus ciocolată și parfum, domnul pilot Severloh ne-a adus cafea și... în sfîrșit, cred că nu se cuvine să spun ce ne-a adus, iar domnul comandant Tiebler ne-a adus asigurarea că vom fi judecați de către un tribunal onest, fapt care ne-a liniștit pe deplin.

Pr. : Nu-mi dau seama dacă acuzatul *Palamela* e redus mintal, sau își bate joc de noi...

Apărătorul : Dacă e redus mintal, cum poate fi acuzat de complot ?

Tiebler : Liniște ! Se suspendă ședința !

(După aproximativ treizeci de minute)

Tiebler : Atrag atenția că ne aflăm într-o sală de dezbateri, în incinta unei unități militare de elită. Cer să se renunțe la vorbe de prisos ! Are cuvîntul acuzarea.

Pr. : Cer ca acuzatul *Palamela,* și acuzații în general, să considere cu maximă seriozitate situația lor. În temeiul legilor excepționale din 28 februarie 1933, pentru apărarea poporului și statului, a Decretului din 1 martie '33, ce pedepsește instigarea la luptă armată împotriva statului și incitare la grevă generală, a decretelor ce stabilesc regimul celor ce complotează împotriva *Führerului* și Reichului, acuzații sînt pasibili de pedeapsa capitală prin împușcare, decapitare, sau spînzurătoare. Acuzații să țină cont de acest amănunt ! Acuzat *Palamela,* recunoști că...

Exact în acest moment un *flash* orbitor izbucni de undeva din apropiere, orbindu-l și mai tare pe Balamela. Hait !, a devenit nemuritor, gîndi Ceclan, poate chiar cu invidie. Într-adevăr, profilul firav al lui Silviu Balamela avea să apară, cam retușat, în principalele ziare germane și chiar în unele gazete din străinătate, purtînd pe dedesubt, sau pe de lături, explicații pline de humor involuntar, precum : „Unul dintre importanții conducători ai *putch*-ului organizat de anglo-americani împotriva *Führerului* nostru mult iubit. Poliția noastră, cea mai bună din lume, veghează. *Gestapoul,* instrument al dreptății... Întreaga națiune, întreaga lume, ca un singur om, ca o singură voce, cere pedeapsa radicală, pentru că..." etc.

Procesul fiind o formalitate, verdictul era dat dinainte. După ce trecură prin interogatoriul acuzării toți inculpații,

continuînd cu Ceclan și terminînd cu generalul de Stat Major Holmann, Curtea Marțială făcu o pauză, fiind tocmai momentul cînd se serveau cafelele și dulciurile.

Escortați de niște grenadieri care cu deștiu' mic ar fi putut scoate din funcție chiar și un elefant matur, inculpații fură duși și ei într-o sălită, unde fetișcane dulcițe precum mierea de aprilie le serviră și lor cîte ceva sumar. Adică, surogat de cafea și pișcoturi pe care cu greu le-ai fi putut zdrobi pe nicovală. Doar niște măsele de pirat le-ar fi putut veni de hac.

Ce reieșea din interogatorii ?

Că — admițînd onestitatea inculpaților, însă cum pot fi oneşti niște inculpați ? — Sergiu Ceclan se cunoștea cu Balamela, ba chiar erau prieteni, generalul Holmann se cunoștea cu celălalt general acuzat — Bürger (toți generalii se cunosc între ei, normal !), iar în rest nimeni nu cunoștea și nu luase vreodată contact cu nimeni.

Maiorul cel plictisit, care îndeplinea funcția de acuzator, respinsese aceste afirmații absurde, așa cum ai respinge niște mingi de ping-pong cînd joci cu un cîrpaci, iar tu ești maestru — urmase pauza cu dulciuri și cafele, iar după pauză, după dulciuri, după cafele, veni rîndul martorilor.

Martorul I.N., din Predeal, România, se înfățișă însoțit de translator. El afirmă, sub prestare de jurămînt, că în calitate de chelnăr-șef de sală, îi servise în dese rînduri cu băuturi și gustări copioase pe Sergiu Ceclan și fostul colonel Kellge, pe care îi recunoștea, aici, de față.

Martorul Willi K. spuse că, în calitate de șef al vinurilor, la marele restaurant *Lady* din Berlin, luase comanda, între fripturi, pentru acești trei care sporovăiau cam pe șoptite — suspect ! — și-i arătă și el cu arătătorul — cu

ce altceva ? — pe Ceclan, generalul Holmann și generalul Bürger.

Alți vreo cincisprezece martori stabiliră fără dubii că toți cei zece acuzați se întîlniseră în diferite ocazii și în diferite locuri, chiar și prin cimitire (unde fără îndoială aveau să se revadă curînd).

Procurorul : Acuzat Ceclan ! Recunoști că ai făcut parte în anul '42 din *Long Range Desert Group,* și că în fruntea unui *comando* alcătuit din 120 de oameni, îmbarcați pe șapte *Bren Carriers,* ai incendiat o coloană blindată a Regimentului 7 ?

Ceclan : Ia mai termină cu prostiile !

Pr. : Răspunde la întrebare !

Ceclan : Nu mai răspund la nimic.

Urmă un alt șir de martori care *certificau* cu toții că inculpații se cunosc între ei și că se întîlneau periodic, *in corpore,* sau cîte doi, trei, în felurite puncte și împrejurări. Oamenii vorbeau mult, anapoda, cu un aer buimac. Procurorul cel plictisit, fără a-și masca prin nimic plictiseala — își permise să-și înăbușe trei sau patru căscături, și o făcu cu atîta pricepere că nimănui dintre cei prezenți nu-i scăpă — ceru destul de convingător totuși, cu toată plictiseala sa, pedeapsa capitală, una dintre cele mai dezonorante : securea, și radierea, sau cam așa ceva, a ofițerilor germani din fișele glorioase ale Wehrmachtului, și înscrierea lor pe listele de hulă, unde aveau să rămînă pentru posteritate în arhive. (În care árhive ? !)

Aviatoarea de încercare Maria Weitsch ceru să vorbească. Era, probabil, împotriva uzanțelor, dar ea, avînd investitura de reprezentantă a lui Goering în acest proces, primi aprobarea de a lua cuvîntul. Și-l luă. Se ridică încet de pe scaunul îngust, înălțînd deasupra mesei trupul ei zvelt, înalt, puternic, și totuși cît se poate de feminin.

Frumoasa zburătoare afirmă cu glasul ei plăcut că este credincioasă cu trup (? !) și suflet *Führerului* și gloriei milenare a Reichului. (A cărui Reich „milenar" ?) Repetă că ea nu se teme de nimic. Spuse că inamicii Reichului și ai *Führerului* trebuie înlăturați fără cruțare, dar, — dar — acest proces i se pare oarecum pripit, oarecum nepregătit. Ea, ca pilot, știe că, înainte de decolare, pe orice fel de tip de aparat s-ar afla, cere o verificare severă a tuturor dispozitivelor, mecanismelor etc. Dar ce e cu procesul ? Ce fel de proces e acesta ? După cîte cunoaște ea, nici un jurist de profesie-nu ia parte la proces. E ca și cum un avion ar decola fără indicator de viraj, fără altimetru, dacă nu și mai rău : fără motor ! Militarii germani care au complotat — după cum se afirmă — trebuiesc pedepsiți exemplar, cu toate că și probele aduse împotriva lor sînt neconcludente. Că s-au întîlnit și au băut prin cîrciumi ? Cine nu bea ? Din păcate, trag zdravăn la măsea chiar și piloții *Luftwaffei*...

Comandantul Tiebler se foia pe scaunul său de președinte. Sperase să termine cu această formalitate în cel mult două ceasuri și iată că acum... Și totuși nu îndrăznea s-o întrerupă pe aviatoarea Weitsch, favorita lui Goering. Aceasta, cu un gest de prințesă, ceru să i se servească un pahar cu apă după care continuă să vorbească. Afirmă că neconcludente sînt și probele administrate împotriva „complotiștilor" români. Aceștia pretind că au fost aduși cu forța pe teritoriul german — răpiți ! E cu putință așa ceva ? E onorabil ? Oare nu în competența autorităților românești — această țară, România, fiind una din aliatele Germaniei — stă judecarea și condamnarea lor ?

Tăcerea ce urmă după această întrebare, pusă pe un ton patetic, fu întreruptă doar de tusea uscată, scîrțîită a unuia dintre „jurați". Colonelul Tiebler îl înjura în

gînd pe *Reichsmarschall*-ul Hermann Goering : oare ce va fi fost în capul său buhăit de a trimis-o aici pe această gîscă sentimentală ? Maiorul de tancuri, procurorul era mai plictisit ca oricînd. Atîta vorbărie pentru nimic ! Că doar se ştie dinainte verdictul...

Nici eroului-aviator Severloh, cel care repurtase atîtea victorii, şi el un favorit al lui Goering, nu i se putea refuza intervenţia.

El vorbea extrem de rar, părînd a calcula fiecare cuvînt. Dacă în timpul luptelor aeriene ar fi luat virajele cu tot atîta încetineală, desigur ar fi fost doborît de la prima „ieşire". El începu prin a spune că îi iubeşte şi îi stimează, din principiu, pe colegii săi piloţii, fie amici, fie inamici — şi îl fixă îndelung pe Ceclan ; acesta mulţumi printr-o uşoară înclinare a capului. Severloh zise apoi că îşi riscase viaţa — şi dădu o cifră — de atîtea ori, luptîndu-se cu inamicii. În timpul asprelor încleştări nu-i urîse nici un moment pe inamici, aşa cum doi boxeri care se bat aprig pentru victorie, în principiu, nu trebuie să se urască. Lupta aeriană e ca un sport. *Lupta aeriană te purifică*, îţi dă o strictă obligativitate la cinste...

Aproape nimeni din sală nu înţelese sensul acestor cuvinte. Severloh înghiţi o tabletă de ciocolată — sau poate de benzendrină ? — şi întrebă *în ce constă de fapt complotul ?* El n-a înţeles — sau poate că fiind foarte obosit, nu mai era în stare să înţeleagă ?

Procurorul interveni, încălcînd şi el regulile, cu precizarea (extrem de imprecişă...) că acuzaţii complotaseră împotriva *Fiihrerului* şi că erau în legătură cu bandiţii anglo-americani care pregătesc o debarcare la Pas-de-Calais *...

* După cum se ştie, debarcarea a avut loc la 6 iunie '44 pe coasta normandă, întregul Stat Major al lui Hitler, ca şi agenţii secreţi germani fiind păcăliţi de manevrele înşelătoare ale trupelor comandate de Ike Eisenhower. (n.a.)

Pilotul Severloh, un țîr de om, numai tendoane și mușchi, atîrnînd desigur mai puțin decît decorațiile sale, aruncă o privire inexpresivă asupra Tribunalului Militar și stărui : Unde sînt dovezile ? Nimeni nu-i răspunse. I se întinse o cafea, o refuză, i se întinse un trabuc, îl refuză și — afirmația putea să-l coste scump, dar pesemne și el nu se temea de nimic — și spuse că un război de o asemenea anvergură nu se poate cîștiga în săli de tribunal — dar era aceasta oare o sală de tribunal ? — ci numai prin luptă corp la corp sau fuselaj contra fuselaj.

I se acordă cuvîntul colonelului von der Röhrs, succesorul lui Kellge la comanda aerodromului *Tx—X*. Din șirul acuzaților, fostul colonel Kellge, în uniformă de soldat a unei unități disciplinare, îl privea cu ură pe omulețul cu bot de vulpe. Röhrs prinse această privire otrăvită, se înmuie o clipă la gîndul că, totuși, există posibilitatea ca odată și odată să încapă între labele răzbunătoare ale lui Kellge, care desigur *știa*, dar își recăpătă îmbătoșarea, amintindu-și că toți acuzații sînt deja condamnați la moarte, și își exprimă mirarea indignată față de atitudinea îngăduitoare a unora dintre colegii săi.

— Colegi ? sări de pe scaun Severloh, scundul pilot din *Luftwaffe*. Ce fel de colegi ? Să ne spună colonelul Röhrs cîte victorii *în aer* are la activ, împotriva inamicului ! Să ne spună !

Procurorul se opuse întrebării, ca fiind ofensatoare. Se știa că von der Röhrs n-are la activ nici o victorie împotriva inamicului, ci doar victorii împotriva... colegilor. Președintele Tiebler acceptă ca întrebarea să fie radiată din procesul verbal.

Avu, în sfîrșit, și apărătorul dreptul de a pleda.

El, mereu cu *Biblia* în mînă, preciză umil că își face numai datoria. E și el perfect conștient de pericolul pe

care-l reprezintă pentru *Führer* și Reich învinuiții, totuși, în calitatea sa oficială, ceru clemență. În ce consta clemența ?

a) Cei doi generali să se poată retrage în apartamentele lor, cu cîte un pistol, fiecare încărcat cu cîte un singur cartuș. Să li se acorde zece minute pentru a recunoaște în scris că au trădat, iar apoi să îndeplinească și *ultima formalitate.*

b) Ceru, pentru ceilalți ofițeri și civili care participaseră la complot moartea relativ onorabilă în fața plutonului de execuție.

c) Ceru decapitarea lui Sergiu Ceclan și Silviu Balamela care nu aveau nici un fel de circumstanțe atenuante. (Dar ceilalți aveau ?)

56.

„Grăsunul" către Müller. Strict secret.

„Subiectul Hinke, profesor de limbi romanice, a părăsit locuința *Brigadeführerului* Schellenberg prin ieșirea din spate a vilei care dă în *Dusterstrasse,* la orele 23,11, 5 mai '44. A parcurs pe jos drumul pînă la locuința sa urmînd itinerariul *Schwarzwalalee — Handestrasse — Viener Platz,* pînă la locuința sa de pe *Obertesstrasse* 15, unde a ajuns la orele 23,40'. Subiectul părea cam amețit de băutură, însă nu în stare gravă. Pe parcurs, și anume în *Viener Platz,* doi bețivani au încercat să-l acosteze, dar subiectul a încercat să-i ocolească. Cei doi insistînd, profesorul H. a luat-o la fugă strîngînd la piept servieta sa.

Am reușit să stabilim că lumina în apartamentul său s-a stins la ora 0,8', cînd, conform instrucțiunilor, am pătruns în imobil și am sunat la ușa apartamentului. Hinke

ne-a deschis abia după cîteva minute. Era în pijama, ciufulit și mirosea a băutură. A spus să așteptăm puțin pînă își găsește ochelarii. Cînd i-am prezentat legitimațiile a izbucnit în rîs, rîs de om beat, afirmînd că puțin îi pasă de niște nulități ca noi, el avînd un protector cu mult mai puternic.

Procedînd la percheziția servietei sale, am descoperit acolo hîrtii pe care le anexez, de asemenea o *Istorie a civilizațiilor antice,* un dicționar român-german și unul german-român, o *Incursiune în fonetica latină,* un *Comentariu pe tema proverbelor din țările latine ale Europei.*

L-am luat cu binișorul, avertizîndu-l că viața îi este în pericol, iar noi sîntem însărcinați cu paza lui. A rîs ca un descreierat, a scos din dulap, de sub niște rufe murdare o mică damigeană de trei litri cu vin roșu, zicînd că e cadou primit din partea socrului cu ocazia aniversării a douăzeci de ani de căsnicie.

Observație. Soția sa Martha l-a părăsit în urmă cu aproximativ o jumătate de an, plecînd să locuiască la un ceasornicar din Worms, invalid de război.

Profesorul ne-a propus să bem, fiindcă de-acum înainte puțin îi pasă de orice. Am acceptat în speranța că, ameținîndu-se și mai mult, vom scoate de la el cu ușurință informațiile necesare. Hinke s-a îmbătat, refuzînd însă să dezvăluie conținutul convorbirii cu Sch. Agentul Q-1 l-a pălmuit, nu prea violent. N-a fost nevoie de mai mult. Foarte speriat, Hinke a mărturisit că participase la dezlegarea unui foarte important document secret. Cînd Q-1 i-a pus pistolul la tîmplă, conform principiului bate fierul cît e cald, profesorul a suferit un șoc din care nu și-a mai revenit..."

„Bate fierul cît e cald ! Idioții ! !" bombăni Müller distrugînd mesajul.

57.

La patru zile după „descifrarea" în cauză, Schellenberg procură cărțile de care avea nevoie lingvistul Hinke și se decise să-l viziteze. Cu toate că *Brigadeführerul* era ferm convins că luase toate măsurile pentru ca oamenii lui Müller să nu prindă această „pistă", voia să se asigure personal. Tînărul general purta un costum maro cu dungi aproape invizibile, pălărie de un alb-murdar, deși, bineînțeles era ca și nouă, precum și ochelari de soare. Portarul imobilului de pe *Obertesstrasse* 15, avînd fără îndoială gradul de *Blockleiter* (treapta inferioară în ierarhia polițienească nazistă, însă nu și cea mai puțin importantă), îl examină cu ochi critic pe acest filfizon, și-l opri nu în termenii cei mai politicoși. Ce dorește ? *Pe cine* caută ? *Blockleiterul*, în deplina-i mediocritate, presimțea că dăduse peste un agent secret britanic — pentru că aceștia, în imaginația lui, arătau cam ca și Schellenberg. Generalul nu se impacientă, ci-i arătă doar insigna. Evident, din insignă nu reieșea nici gradul, nici funcția, însă portarul se domoli imediat. Profesorul Hinke era acasă, da, probabil suferind, fiindcă nu-l mai văzuse de cîteva zile.

Soneria țîrîi în zadar la ușa lui Hinke.

Portarul descuie cu dublura cheii. Mirosul de cadavru aduse un rictus pe fața „englezească" a lui Schellenberg...

Luat din scurt — *Brigadeführerul* știa să fie și aspru — portarul mărturisi că în urmă cu patru zile, pe la miezul nopții, doi agenți ai *Gestapoului*, care-și prezentaseră legitimațiile, îi făcuseră o „vizită" lui Hinke. În calitate de *Blockleiter*, el, portarul, n-avea dreptul să-i împiedice, ci, dimpotrivă, să-i sprijine la nevoie. Dar n-a fost nevoie, cei doi gestapoviști plecaseră în jur de ora trei a dimineții, fără să spună nimic. Portarul n-avea de unde să știe că Hinke e mort, că ar fi luat măsuri...

Schellenberg îi jucă o festă şoferului său, lăsîndu-l să-l aştepte *pînă a doua* zi la prînz, pe o ulicioară, la vreo cîteva sute de metri de locuinţa lingvistului Hinke. Îl amuza gîndul că măcar trei-patru agenţi de-ai lui Müller îi supravegheau automobilul. Ei bine, să aibă şi ei o bucurie...

Ca un holtei pus pe aventuri, generalul luă *Eisebahn*-ul, apoi coborî lîngă o staţie de *U-Bahn,* filîndu-se cu toate fetişcanele ce păreau l i b e r e — el care n-avea acest obicei de prost-gust. Ar fi putut să agaţe cu uşurinţă vreo cincizeci dintre ele, toate păreau libere, dar iată că n-o făcu. În timp ce privirile i se mulau pe aceste trupuri tinere şi pofticioase, i se modelau în minte şi ideile, la fel de elastice ca şi siluetele fetişcanelor.

Ce ar mai fi de adăugat ? Nimic, sau totul.

58.

Müller îl convocă la sediul central al Gestapoului pe *Prinz Albrechtstrasse,* pe generalul de aviaţie Pinder, comandantul aerodromului 34.

Pinder, pilot combatant, încă tînăr, era — curioasă coincidenţă — la fel de independent în idei, dacă ne putem exprima astfel, ca şi Maria Weitsch sau Gustav Severloh. Prin urmare, acest general tînăr care la începutul conflagraţiei pilotase pe toate fronturile aparate *Stuka, Messer*-10, *Messer*-9, şi chiar aparate inamice capturate precum *Mosquito, Corsair, Barracuda,* om care văzuse murind alături de el, în aer, camarazi, prieteni, şi tot alături, cu fruntea perforată sau carlinga în flăcări, inamici, răspunse:

— Pardon ? N-am înţeles bine. Cred că telefonul ăsta e defect.

— Ba nu e defect, replică Müller. Şi ai înţeles foarte bine. Te prezinţi imediat la *Gestapo,* la adresa indicată !

Pinder mimă o uriașă mirare :

— Cum, cum ? *Unde ?* Și *de ce ?* Și cu *cine* vorbesc ?

Iată grandioasa operă a *Führerului,* gîndi Müller. Müller, omul cel mai suspectat de mediocritate și „funcționărism". Iată ce a reușit Hitler ! A învrăjbit poliția cu armata. Iar în cadrul armatei, aviația cu marina, marina cu infanteria, infanteria cu artileria... Of, of ! Și vorbi în aparat cu glas de mieluțel :

— Domnule general, *Gestapo* înseamnă Geheime Staats Polizei, Poliția Secretă de stat. Iar adresa o cunoști.

— Uite ce este, domnule — ripostă impertinentul general de aviație, domnule dracu știe cum te cheamă...

— Müller. *Obergruppenführer* Müller.

— Ce interesant ! Sîntem egali în grad, și eu sînt general, dar nu sîntem egali *în general,* dumneata nu știi deosebi o elice de o elipsă și n-ai ținut niciodată în mînă manșa unui *Dornier !*

Müller nu-și pierdu cumpătul.

— Iar dumneata nu știi deosebi o amprentă de un strigoi, și nu ai ținut în mînă niciodată un denunț fals ! Nu te enerva și nu fi impertinent cu poliția, vulturașule, că vin să te arestez cît ai clipi din ochi.

— Uite ce este, copoi mititel, cînd primesc vestea că ai pornit către mine — îți închipui că *Luftwaffe* nu are un serviciu de informații ? — decolez cu toate escadrilele mele și-ți fac praf instituția !

Poc ! Poc — înseamnă că generalul de aviație trîntise receptorul.

Da, într-adevăr, „vulturașul" nu se temea de nimeni și de nimic ! Oare erau posibile asemenea conversații în Reichul nazist între șeful *Gestapoului,* unul dintre cei mai temuți oameni din țară și din Europa, și un oarecare general de aviație ? Da, erau posibile. Müller, care fusese nu o singură dată sfidat de către militari, ar putea să confirme, dacă ar mai fi în viață. Se zice că a murit. Se zice că n-a murit...

Obergruppenführerul Heinrich Müller își prinse capul între palmele sale late, rurale, și ai fi zis că meditează. Însă nu medita. Un secretar cu rang de *Standartenführer* SS pătrunse în cabinet, dar șeful *Gestapoului* mișcă vreo două degete ale mîinii stîngi, ceea ce însemna ieși dracului, lasă-mă în pace ! Da, Müller nu medita. A-ți pune întrebarea dacă un pahar cu rachiu ar fi bine venit, sau dimpotrivă, rău venit, nu merită calificativul de meditație.

Avusese de gînd să-l prelucreze pe generalul acela impertinent, comandantul aerodromului 34, în legătură cu pilotul Wilhelm Auberg, logodnicul actriței române Mariela Simionescu. Acum nu-i mai rămînea decît să-l aresteze pe general, ca și pe tînărul pilot, — sau să uite.

Mai exista o posibilitate, mai mult sau mai puțin utilă : să aranjeze un mic accident pentru pilotul Auberg. Asemenea înscenări făceau parte din arsenalul curent al poliției secrete. Dar Müller, după ce se decise, în sfîrșit, să-și răcorească, sau mai bine zis să-și înfierbînte gîtul cu un pahar de rachiu, se întrebă în ce măsură moartea pilotului i-ar aduce un avantaj în fața actriței ? În fața prefăcutei care comunicase, totuși, *nu se știe ce* cu cei doi prizonieri români.

Și, cert, Schellenberg știa ! Nu în zadar își pierduse el atîtea ore cu insignifiantul lingvist care cunoștea și limba română.

Ceru să i se facă legătura cu Kaltenbrunner. Îl întrebă în ce măsură se mai descurcaseră ițele în privința „complotului".

Kaltenbrunner, care la ora aceea era beat, mîrîi :

— Păi pe mine mă întrebi ? Dumneata ar trebui să știi mai bine...

Müller avu o inspirație subită :

— *Obergruppenführer !* În această afacere este cineva care ne v i n d e. În cel mult trei zile voi face lumină ! *Heil !*

59.

Cînd apărea Wilhelm Auberg, Maximilian Cornea găsea totdeauna un pretext pentru a se retrage discret. Înțelegea că „tinerii îndrăgostiți" trebuie să rămînă singuri... În ciuda comentariilor favorabile ale presei, ale regizorilor, ale tuturor, Mariela Simionescu devenea din zi în zi mai tristă. De vreo cîteva ori, în prezența junelui Wilhelm — 21 de ani — izbucni în plîns... În cele din urmă, la insistențele pilotului, mărturisi că nu mai poate suporta tensiunea în care trăiește, și va pleca acasă. Îi pare rău să se despartă de el, atît de bun, de fin...

Disperat, tînărul Auberg îi ceru să nu-l părăsească ; *Planeta Trandafir Negru* îi propuse s-o urmeze acasă la ea, în România. Adică să dezertez ? întrebă pilotul. Actrița răspunse că nici n-ar accepta una ca asta. Se vor revedea după război.

După război... după război ! se lamentă Auberg. Va exista un „după război" pentru mine ? Cum voi trăi de-acum înainte singur ? Berlinul e plin de femei minunate, îl consolă actrița. Wilhelm se declară jignit : exista o singură femeie pentru el : Mariela.

Și astfel, fără să-și dea seama, pilotul Wilhelm Auberg intră în joc...

60.

Comandantul închisorii *Columbiahaus*, în *Papestrasse*, Berlin, un colonel Givesius care scăpase de front cu prețul piciorului drept, — scump ? ieftin ? — puse nedumerit receptorul în furcă. Într-un interval ce nu însuma mai mult de șaptezeci de minute, avusese niște convorbiri telefonice foarte importante !

Cabinetele *Brigadeführerului* Walter Schellenberg și a *Obergruppenführerului* Heinrich Müller se interesaseră dacă cei zece deținuți, condamnați la moarte prin sentința Curții Marțiale întrunită în cadrul Regimentului 7 vînători de parașutiști, se aflau în stare bună.

Oare ce înțeleg ei prin „stare bună" ? Ce mai contează starea bună sau rea a unui condamnat la moarte ? ! Ce idei mai pot să aibe grangurii ăștia care n-au mirosit praful de pușcă, abia își permise să gîndească Givesius, cătană bătrînă, șchiopătînd pe piciorul lui de lemn. Piciorul veritabil, *părăsit* pe front, îl mai durea, îl mai durea și acum...

Abia își termină această discretă meditație, că telefonul sună din nou.

Ordin din partea Obergruppenführerului Heinrich Müller.

Cei zece condamnați la moarte vor fi ridicați în cursul acestei zile pentru executarea sentinței. Preotul închisorii are voie să-i viziteze pentru a-i pregăti. Pentru aceasta i se acordă treizeci de minute. Închisoarea va asigura transportul și paza corespunzătoare. Plutonul de execuție nu privește închisoarea. Locul execuției va rămîne secret.

Operația va fi condusă de *Sturmbannführerul* SS Marian Hoc care posedă împuternicire în acest sens.

Pentru verificare, a se suna imediat la 10.90.09. *Heil Hitler !*

Colonelul Givesius formă acest număr de telefon.

— La aparat Müller !

— *Heil !* salută comandantul închisorii *Columbiahaus*, recunoscînd glasul răgușit al generalului, în timp ce o furnicătură și un tremur îi înfiorau exact piciorul care-i lipsea.

Șeful *Gestapoului* întrebă :

— Totul este clar, *Standartenführer* Givesius ?

Ajungînd la comanda închisorii poliției secrete, colonelul de front primise gradul echivalent în SS, cel de *Standartenführer*.

— Da, *Obergruppenführer*. Îmi permit totuși să întreb dacă cu voi conduce operația de transferare a deținuților.

— Prin urmare, nu vă este totul clar, rosti calm, totuși amenințător, Müller. Operația de transferare o va conduce *Sturmbannführerul* SS Marian Hoc. Îl cunoști ? Nu ? Vei avea această plăcere. De altfel, se va legitima. *Heil Hitler !*

Doar cîteva minute mai tîrziu colonelul Givesius primi *un ordin similar* din partea lui Walter Schellenberg. Acesta sublinie că maiorul SS Hoc va conduce operația și că paza deținuților, pe timpul transportului către locul de execuție, trebuie încredințată unor oameni de nădejde. *Heil Hitler !*

Givesius era copleșit : vorbise *în aceeași zi* cu doi dintre cei mai influenți oameni din Reich. Vaga mirare ce o resimțise la început, și anume că peste ordinul lui Müller se *suprapusese* și cel al lui Schellenberg, se risipi. Dată fiind importanța ce se acordase celor zece condamnați la moarte, era firesc ca să se ocupe de ei și *Gestapoul*, și S.D.-ul extern, întrucît doi dintre participanții la complot erau străini...

Invalidul trecu la acțiune dînd dispozițiile necesare. Făcu rost de patru frizeri care într-un timp record îi bărbieriră și-i tunseră pe condamnații la moarte. În fața plutonului de execuție se cuvine să te prezinți în stare bună... Givesius se îngriji de camioane, de șoferi și de gardă. Alese oamenii pe sprînceană. Pentru zece deținuți el decise că e necesară o pază alcătuită din 34 de oameni sub comanda a doi *Untersturmführeri*. *. Gardienii primiră la cantină rații duble și șnaps. Șoferii căpătară ciocolată. La ora 11, condamnații, inclusiv cei doi generali cărora

* Sublocotenenți, în SS.

li se refuzase onoarea de a se sinucide; fură îmbarcați în camioane speciale.

Givesius bea cafea după cafea, cuprins de neliniște. Dacă în timpul transportului se dădea alarma ? Ordinele primite omiseseră acest amănunt, iar el nu îndrăznea să-i deranjeze pe *giganții* din R.S.H.A. pentru a cere deslușiri.

La ora 13, comandantul închisorii porunci ca deținuții să fie debarcați și să li se servească masa. Li se acordă un mic interval pentru nevoi personale. Sublocotenenții SS ce comandau garda fură instruiți cum să procedeze în caz de bombardament pe parcurs. Apoi colonelul de front, devenit temnicer, își aminti un alt sacru obicei : condamnații la moarte au dreptul la o băutură ; porunci unui *Feldwebell* să aducă vreo cîteva sticle, amenințînd că dacă băutura va avea o altă întrebuințare, adică o vor folosi ei, oamenii din gardă, pedepsele vor fi drastice !

Timpul trecea greu. Abia pe la ora patru după-amiază *Sturmbannführerul* SS Marian Hoc coborî dintr-o limuzînă neagră. Era țeapăn, elegant, rece, și purta monoclu. Însoțit de Givesius, procedă la o inspecție sumară a condamnaților. Păru mulțumit și acceptă o cafea rapidă și un coniac și mai rapid. După care, porțile grele ale pușcăriei *Columbiahaus,* pe unde de obicei se iese pentru a pleca la moarte, se deschiseră larg ; două camioane grele, acoperite cu prelate verzi, mugiră înfricoșător.

Coloana era condusă de limuzina neagră în care maiorul SS Marian Hoc îi invitase și pe cei doi sublocotenenți. După un drum de aproximativ cincizeci de minute, automobilul din frunte se opri. Coborî maiorul SS Hoc, împreună cu unul din ofițeri, celălalt rămase în mașină.

Se aflau la periferia marelui oraș unde s-ar fi zis că războiul nici nu trecuse. Mirosea a iarbă, a vînt de primăvară, a pace.

Sturmbannführerul Hoc se urcă în al doilea camion. Îi examină pe condamnați, nici cu dispreț, nici cu nedispreț.

Impenetrabil — cum se zice. Sergiu Ceclan și Silviu Balamela nici nu clipiră. Maiorul oferi tuturor țigări și anunță că sentința va fi executată. Porunci să fie destupate sticlele cu băutură, fiecare să servească atît cît dorește... Ambii generali condamnați la moarte, de asemenea fostul colonel de aviație Kellge refuzară țigările și băutura, — ceilalți nu. Maiorul Marian Hoc scoase niște bilețele și anunță că execuția va avea loc în grupuri de cîte doi, prin tragere la sorți, pentru ca — adăugă pe același ton — nimeni să nu se simtă nedreptățit. Pe neașteptate însă, privirile i se înăspriră, tonul se modifică. Își schimbase hotărîrea.

— Care dintre voi este deținutul *Geglan* ?

Sergiu Ceclan se ridică.

— Cine este colegul d-tale de *complot* ? continuă Marian Hoc.

— Toți sau niciunul, răspunse Ceclan.

— Eu te tratez ca pe un ofițer, domnule ! Vrei să schimb placa ?

— Mi-e indiferent, rînji Ceclan. *Ce altă placă* ai putea să pui ?

— Cine este individul care te-a ajutat să furi avionul ? răcni Hoc.

— Eu, spuse Balamela.

— Ridică-te în picioare !

— Stau în picioare. Dar sînt mic de statură.

Marian Hoc se strîmbă și mîrîi :

— Mai gustați din sticlele alea. Veți fi primii. Pregătiți-vă ! *Feldwebell !* O gardă alcătuită din șase oameni ! *Untersturmführer* Gröber, mă vei însoți !

— *In ordnung, Herr Sturmbannführer !*

— *Untersturmführerul* Strasser rămîne aici, continuă maiorul Hoc. Domnule *Geglan* și domnule... cum ?

— Balamela, spuse Balamela. Ce dracu, nimeni nu-mi ține minte numele, cînd sînt o persoană atît de importantă ? !

— De ce ți-ai ales acest nume ? Domnule *Geclan* și domnule *Palamela !* Vă rog să coborîți ! Aveți onoarea de a fi executați primii. Ca ofițer german, pot să-mi permit o derogare : le ofer cîteva minute de viață în plus celorlalți compatrioți ai mei condamnați la moarte.

— Porc esesist ! strigă generalul Holmann.

Sturmbanführerul SS Marian Hoc — maiorul Maximilian Cornea — îi răspunse calm :

— Mai bine bea, generale. Oricum, e ultima ocazie.

61.

Cam vreo trei ceasuri mai tîrziu sublocotenentul SS Strasser raportă telefonic comandantului închisorii *Columbiahaus* că *Sturmbannführerul* SS Marian Hoc plecase cu condamnații Ceclan și Balamela, împreună cu *Untersturmführerul* Grőber, însoțiți de o gardă alcătuită din șase oameni, către locul de execuție. Dar, iată, se înserează și nici unul din ei nu mai revine !

— Înapoiați-vă imediat la bază ! zbieră Givesius, cuprins de o bănuială înfricoșătoare. Cui să-i telefoneze mai întîi ? Privi cele trei telefoane de pe biroul său. Să încerce să vorbească cu Müller ? Cu Schellenberg ? De la ei venise ordinul... Sau... ? Pînă una alta verifică dacă *Walther*-ul său e încărcat și în stare bună...

62.

Müller : Te salut, prieten drag !

Schellenberg : Heil Hitler ! Ai vocea mai răgușită ca de obicei.

Müller : Poate din cauza emoției de a te revedea... însă, oricum e partea cea mai puțin importantă a afacerii. Pot să te invit la o băutură ?

Sch. : Știi bine că nu prea beau, *Parteigenosse !*

Müller : Eu în schimb, da ! Avem de discutat chestiuni de serviciu de importanță vitală pentru noi amîndoi !

45 de minute mai tîrziu

Sch. : N-am mai fost niciodată în această *Weinstube.* Nu e cel mai select local din cîte am cunoscut...

Müller : Sigur ! Tu ești un filozof, faci planuri, dai idei, în timp ce bătrînul Müller trebuie să cunoască toate cîrciumile împuțite, și în general să scormonească tot timpul prin gunoi !

Sch. : Fiecare cu menirea lui. Trebuie să înțeleg că ai aparate de ascultare și în mizeria asta de tavernă ?

Müller : Nici vorbă de așa ceva ! De unde atîtea aparate ca să le instalăm peste tot — parcă nu știi ?

Sch.: Te cred, însă numai pe jumătate !

Müller : Treaba ta. *Herr* Ober ! Ceva tare pentru doi oameni obosiți !

Sch. (ridicînd paharul) : Să trăiești !

Müller : Bravo ! Să trăiesc ? ! Vrei să spui că-mi dorești binele ?

După aproximativ 15 minute, undeva în aer liber

Sch. : Trebuie să recunosc că băutura aia mi-a picat chiar bine ! Din cînd în cînd, trebuie să și bem. Îți fac o propunere... Ce frumoși sînt copacii... Am și uitat cum arată un copac !

Müller : Lasă vrăjala ! Ce propunere vrei să-mi faci ?

Sch. : Pentru o convorbire sinceră se impune o condiție importantă.

Müller : Mă dezamăgeşti ! Tu, un om considerat foarte inteligent ! Pentru o convorbire sinceră sînt necesare nenumărate condiţii, prima fiind ca partenerii să fie sinceri...

Sch. : Acum ai început tu cu vrăjala. Vreau să fiu sigur că n-ai asupra ta un aparat de înregistrare !

Müller : Ai pus punctul pe *i*. Eşti de acord cu o percheziţie corporală reciprocă ?

Sch. : Linia costumului meu nu permite să ascund nimic prin buzunare în afară de, cel mult, o batistă. Dar, în fine, sînt de acord.

Cîteva minute mai tîrziu

Müller : Înalta ta educaţie intelectuală nu valorează cît experienţa mea de bătrîn funcţionar de poliţie.

Sch. : Eu nu sînt funcţionar de poliţie !

Müller : N-are rost să te umfli în pene. Sînt mai bătrîn şi-ţi sînt superior în grad. Dacă vorbim de la egal la egal, cel care face favoarea sînt eu.

Sch. : Dacă te enervezi, n-ajungem nicăieri. Nu mă umflu în pene.

Müller : Bun ! La obiect ! Ai organizat evadarea românilor cu ajutorul tîrfei de actriţă şi a gigoloului ei, pentru ca apoi vina să cadă pe capul meu. L-ai folosit pe Frank Tullman care mi-a imitat vocea.

Sch. (rîde) : Iar tu ai folosit un individ pe nume Sanner care a imitat vocea mea. Doreai din toată inima să mi se taie capul.

Müller : Da ! Ne-am jucat fiecare cu capul celuilalt. Din păcate n-a mers.

Sch. : Mi se umezesc ochii de atîta sinceritate.

Müller : Să-ţi împrumut batista ?

Sch. : Nu. Nu port asupra mea aparate de înregistrare, pistoale, grenade. Batistă am totdeauna. Da, din păcate n-a mers. De ce ?

Müller : De ce ?

Sch. : Mă simt umilit. Planul de evadare mi-a fost sugerat de *Frau* Simionescu. Acum nu mă îndoiesc că și ție la fel. Același plan. Este ?

Müller : Am fost jucați pe degete amîndoi de către o femeiușcă frumoasă. Doi vulpoi încercați ! Se mai întîmplă ! Femeile sînt o mare pacoste !

Sch. : N-am înțeles niciodată de ce îți sînt antipatic, bătrîne Heinrich ! În fond, eu mi-am luat doar măsurile de precauțiune.

Müller : Astea nu-s măsuri de precauțiune. Ai urmărit să mă amesteci în acel „complot" !

Sch. : Tu ai făcut exact același lucru !

Müller : Dar ce dracu, eu n-am voie să iau măsuri de precauțiune ? În fond nu mi-ai fost niciodată cu adevărat antipatic.

Sch. : Atunci, la ce bun atîtea manevre împotriva mea ?

Müller : Dar manevrele tale împotriva mea ? În fond, eu, Müller, șeful *Gestapoului,* n-am făcut niciodată nici un rău nimănui. De ce ți-aș fi antipatic ? Noi doi nu ne antipatizăm ci, ca și toți ceilalți, ne suspectăm tot timpul și cheltuim trei sferturi din energia noastră pentru a lua „măsuri de precauțiune".

Sch. : Îți dau dreptate. Noi doi am fi putut face o partidă mare împreună !

Müller : Vorbe ! Ai urmărit să mă bagi la apă cu orice preț. Recunoști ?

Sch. : La ce ți-ar folosi ?

Müller : Nutream aceleași intenții *bune* față de tine.

Sch. : Ne avem la mînă unul pe celălalt. (Își consultă ceasul.) Mă cam grăbesc. Ce propui ?

Müller : Pace și alianță, în folosul meu și al tău. Cei doi care au imitat vocile noastre trebuie să dispară. Nu,

nu. Nu într-un lagăr. Să trăncănească acolo ? Trebuie să dispară definitiv. Mă ocup eu de asta. Ne mai trebuie două cutii cu cenuşe conţinînd „resturile" acelor doi afurisiţi Ceclan şi... şi... cum ?

Sch. : *Palamela.* Te gîndeşti la toate, *Parteigenosse !*

Müller : Trebuie inventat şi plutonul de execuţie care i-a expediat pe cealaltă lume. Tot eu aranjez asta.

Sch. : Şi e necesară o explicaţie în faţa lui Kaltenbrunner, pentru toate cîte s-au întîmplat.

Müller : De asta te ocupi tu. Eşti un intelectual... Ei, cred că le-am rezolvat pe toate. Mergem să ciocnim ceva.

Sch. : Nu le-am rezolvat pe toate ! Cum explici dispariţia lui *Frau* Şimionescu ? Filmul ÎNVINGĂTORII încă nu e gata.

Müller : *Frau* Simionescu *a murit,* din nefericire, într-un bombardament, împreună cu însoţitorul ei...

Sch. : Eşti de părere că nu trebuie dată alarma ? Ceclan şi... *Palamela* nu trebuie urmăriţi ?

Müller : Dacă vor fi prinşi, ar putea să trăncănească vrute şi nevrute pe seama „evadării". Cel mai bine ar fi să fie prinşi şi împuşcaţi pe loc, pentru o nouă tentativă de evadare. Nu ?

63.

De la bordul avionului *Honduras-Fokker* TJ 181 pe care pilotul Wilhelm Auberg efectua un zbor de rutină, turnul de control al aerodromului 34 recepţionă un mesaj.

înregistrare

Operator : Nu se aude limpede ! Acordaţi frecvenţa !

Pilotul : Sînt... (bruiaj)... Sînt... 81...

Operator : Acordaţi frecvenţa ! Păstraţi-vă calmul ! Recepţie !

Pilotul : ... (bruiaj) arde ! Sînt... (bruiaj)... stîng arde !
Operator : Cine sînteți ? Cine sînteți ?
Pilotul : ... (bruiaj)... TJ 181... explozie !...
Operator : Tu ești Wilhelm ? Aici e Karl. În ce sector te afli ? Ce anume s-a întîmplat ? Ai autorizația de a părăsi aparatul !
Pilotul : ...torul stîng arde ! Nu pot să... (bruiaj)
Operator : În ce sector te afli ? Recepție !
Pilotul : Nu pot să... (bruiaj)
Operator : Părăsește aparatul ! Salvează-te !
Pilotul : Explozia motorului... (bruiaj) rănit la... (bruiaj)
sfîrșitul înregistrării

64.

Avionul *Honduras-Fokker* TJ 181, pilotat de tînărul Wilhelm Auberg *se prăbușise* după estimația turnului de control la vreo sută de kilometri sud de aerodromul 34. Epava n-a fost găsită, după cum n-au fost descoperite nici resturile aparatului *Honduras-Fokker* T-LL, de tip mai vechi, sustras de *echipa* lui Sergiu Ceclan de pe aerodromul secret *Tx-X* din România.

Imediat după ce dăduse alarma aceea falsă, simulată, Wilhelm Auberg ateriza în condiții dificile pe un mic platou între Erfurt și Weimar.

Evadarea celor doi *complotiști* s-a produs în condiții complicate în care șansa și riscul se îmbinau, ba chiar riscul era mult mai mare. Dacă n-ar fi existat suspiciunea și rivalitatea dintre Müller și Schellenberg, cu greu s-ar fi putut încropi un asemenea plan „simplu" și „diabolic". A intervenit, decisiv, experiența și fantezia lui Maximilian Cornea, marele talent și, de ce să ocolim cuvîntul ?, far-

meeul irezistibil al *Planetei Trandafir Negru*. Ea era cea care dusese tratative, separat, cu șeful Gestapoului și cu șeful Amt-ului VI, cu fiecare împotriva celuilalt, riscîndu-și *nu cariera, ci viața*.

Dispariția celor doi români, implicați în așa-zisul complot, urma să cadă ca o bombă din partea lui Müller în capul lui Schellenberg, și, tot ca o bombă, din partea lui Schellenberg pe ceafa latră a lui Müller.

Cei doi vulpoi fuseseră duși de nas, așa cum au și recunoscut în convorbirea lor „particulară", de o femeie. De o femeie frumoasă, ceea ce, oricum, este o mică scuză. Vulpoii picaseră în capcană.

Din următoarele motive :

Fiecare avea șansa, „ca servită pe tavă", de a-l compromite pe celălalt.

Fiecare din ei devenise conștient că șandramaua se clatină rău, războiul e ca și pierdut, și e momentul să ne gîndim la viitor !

Și șeful *Gestapoului*, și șeful informațiilor politice pentru străinătate erau convinși că cei doi români nu participaseră la vreun complot și că evadarea lor poate constitui cîndva un argument — greu de spus pentru cine, sau împotriva cui...

Müller avea complexe față de prea tînărul general Schellenberg și ținea cu orice preț să-i joace o festă. Schellenberg nu avea față de Müller nici un fel de complexe — cel mult de... superioritate ! — dar știa că bătrînul se pregătește să-l ardă. Deci pusese la cale contralovitura, însușindu-și sugestia Marielei Simionescu. *Fără a intui, el, un om plin de fantezie !, că actrița îi făcuse și lui Müller o propunere asemănătoare !*

Planeta Trandafir Negru avusese un rol dificil de calificat. Scopul scuză mijloacele ? Poate că da. Ea îl sedusese — nu văd cum poate fi ocolit acest cuvînt — pe

tinărul pilot Wilhelm Auberg. Nu pot comenta nici sever, nici cu îngăduință această manevră. Frumoasa femeie își folosise farmecele în scopul de a-l salva pe Sergiu Ceclan. Iubirea ei mare și unică. Unică iubire. Așa cum ai șansa, ori neșansa, de a întîlni o singură dată în viață.

Pilotul Wilhelm Auberg, îndrăgostit nebunește de Mariela Simionescu, devenise, cum se spune, sclavul ei. Cu mare întîrziere avea să-și dea seama, nefericitul, pe cine iubește cu adevărat *Planeta Trandafir Negru.*

65.

Ar mai fi de adăugat următoarele :

Pe fragilul platou dintre Weimar și Erfurt unde aterizase Auberg — după ce comunicase către turnul de control că unul din motoare e în flăcări — sosi un camion militar ce aducea condamnații la moarte Ceclan și Balamela, sub escortă.

„Sturmbannführerul" Marian Hoc, impecabil, dirija totul, mai exact își transmitea ordinele sublocotenentului Grőber sub comanda căruia se aflau cei șase gardieni SS-iști. Cu toții, cu excepția condamnaților la moarte și a maiorului Hoc, încercară să descopere unde este plutonul de execuție. Nu descoperiră nimic. Nu exista nici un pluton de execuție. Nu avură timp să mediteze. Maximilian Cornea, alias Marian Hoc, recurse la o manevră puerilă dar eficace. El ceru *Feldwebellului* SS ce comanda grupa de gardieni automatul *Schmeisser,* „pentru a-l verifica". Plutonierul i-l întinse, fără nici un gînd. Sublocotenentul SS Grőber avu impresia că „nu e normal ceva" dar nu avu timp să-și dezvolte bănuiala. *„Sturmbannführerul"* Hoc, cu automatul gata de tragere, porunci condamnaților la moarte Ceclan și Balamela să treacă în stînga, iar celor-

lalți, *Untersturmführerului, Feldwebellului* și gardienilor, și chiar șoferului, să se alinieze la dreapta.

Cu mîinile ridicate.

Pentru a sublinia acest ordin, automatul *Schmeisser*, în mîinile lui Hoc, slobozi o rafală. Gloanțele trecură periculos de aproape, pe deasupra gardienilor. Din păcate nu se afla de față nici un fotograf. În fine, nici un fotograf *oficial*... Sublocotenentul SS făcu o mișcare. Poate voia să-și descheie gulerul — i se umflase gîtul de atîta mîndrie jignită — poate încerca să apuce revolverul. Două gloanțe trimise de Hoc îl expediară la pămînt. Mort ? Sau, numai rănit ? „Angajații" închisorii *Columbiahaus* nu știau. Știau acum însă că nu e de glumit cu acest *indescifrabil* maior SS Marian Hoc.

Care le ordonă condamnaților la moarte Ceclan și Balamela să-i ușureze de carabine, pistoale, baionete, și chiar de... lame de bărbierit. De tot ce taie și ucide. Acest incredibil maior SS, cu automatul pregătit, avea mutră de om care nu glumește. O dovedise. Sublocotenentul zăcea la pămînt. Gardienii închisorii *Columbiahaus* se lăsară dezarmați, fără să schițeze un gest.

— Gata, comandante ! strigă Ceclan și rînji ca un lup.

Și Marian Hoc, Maximilian Cornea, rînji ca un lup. Ca un lup trist.

Îi întinse lui Ceclan automatul *Schmeisser*.

— Acum, lichidează-i... camarade !

Sergiu Ceclan refuză să-i execute pe SS-iști. Și Balamela refuză. Maiorul Cornea înjură suculent și cumplit în limba sa natală, fapt ce spori nedumerirea SS-iștilor. Dumncalui, maiorul-detectiv Maximilian Cornea, *enumeră* toate înjurăturile cunoscute și chiar necunoscute; enumeră motivele „inexplicabile" care-l aduseră acolo, la mama dracului, în Germania, iar printre motive nu figura și o pasiune subită pentru Mariela Simionescu. Nu mințea.

Şi... şi, în cele din urmă, îi legară şi le puseră căluşuri proaspete, soldaţilor, şoferului, plutonierului şi sublocotenentului rănit, îi înghesuiră în tufişuri, se ocupară un pic de camion, dînd drumul benzinei, uleiului, găurind radiatorul şi făcînd praf delcoul.

Ce s-a întîmplat cu garda celor doi condamnaţi la moarte ? Cine ştie ! Poate i-au ros lupii.

La mică distanţă de locul acestei rapide acţiuni, pilotul Wilhelm Auberg, în carlingă, în scurta sa îmblănită, cu casca pe cap, devenea tot mai conştient că acuma totul începe, sau totul se sfîrşeşte. Probabil se sfîrşeşte... Însă lîngă el, pe scaunul copilotului, se afla Mariela Simionescu ! CAPCANA ! ! !

În minutul următor Ceclan, Bala, Maximilian Cornea (în uniforma lui... Marian Hoc !) se aflau în aparatul *Honduras-Fokker* TJ 181, la manşa căruia se instalase tînărul Auberg. Ceclan n-a avut timp să facă o comparaţie între Wilhelm Auberg şi Fritz Hellerman, cel cu care se prăbuşise în Carpaţi, tot pe un *Honduras-Fokker*. Sergiu Ceclan ocupă scaunul copilotului, *Planeta Trandafir Negru* îşi schimbă locul. Nici nu se priviră. Înainte de a se echipa, Ceclan zise :

— Bala ! Treci în turela din spate. E acolo un instrument numit mitralieră. Pune-ţi casca ! Potriveşte în priză fişa telefonului ! În timpul zborului, vom conversa. Sînt convins că te descurci. *Trage primul !* Eşti artilerist !

Auberg decolă greu, burta avionului frecă vîrfurile copacilor dar, în fine, prinseră înălţime şi începură să urce spre stele. Spre stele, fiindcă se făcuse noapte tîrziu. Avionul ocoli Praga, survolă Bratislava, ca şi Budapesta, întunecate sub camuflaj. Echipele trimise de generalul Pinder, comandantul aerodromului 34 de unde decolase Auberg, precum şi jandarmeria erau ocupate să localizeze punctul unde se *prăbuşise* aparatul *H.-F.* TJ 181. Mesajul de alarmă lansat de pilot nu fusese nici o secundă pus la

îndoială. Nu se dăduse, deocamdată, nici un ordin de descoperire și urmărire a avionului fugar. Acest ordin avea să fie dat abia a doua zi dimineața.

La primele licăriri ale zorilor, Ceclan declară că intraseră pe teritoriul României și-i ceru lui Auberg să-i treacă lui comanda. Resemnat, tras la față, pilotul neamț nu se opuse. El vorbi :

— *Herr* Ceclan, ești soțul lui *Frau* Simionescu ? Așa e ?

— Așa e, răspunse Ceclan.

— Rolul meu în această afacere a fost nu ridicol, ci comic, observă pilotul german, cu un calm englezesc.

Vorbeau prin căști, prin telefonie. Martor al acestei discuții era și Balamela, înghețat în turela mitraliorului. Wilhelm Auberg întrebă cu voce joasă, totuși Bala îl auzi și-l înțelese perfect :

— Ce să fac eu acum ? Am pistoletul la mine...

Ceclan răspunse :

— Nu pot să te împiedec, dacă vrei, cu orice preț, să te sinucizi.

Glasul lui aspru, cîinos, îl impresionă pe Bala.

— Împiedecă-l ! urlă mitraliorul improvizat. Va trage mai întîi în tine și apoi se va sinucide. Nu înțelegi că te urăște ? !

Ceclan nu clinti și nu răspunse. Balamela smulse casca, *să nu mai audă nimic...*

Scormoni cu ochii împrejur și observă într-o nișă două obiecte ciudate... În sfîrșit, nu chiar atît de ciudate. Două enorme *Colturi !*

66.

Baladă sentimentală

Iată o situație pe care ar fi fost preferabil s-o evit !
O carte de aventuri are nevoie

mai ales către final
de o BOMBĂ ! ! !
Iar autorul îi oferă cititorului sentimente...
Cîndva demult știam să zbor,
dovadă n-am, însă-mi aduc aminte...
Sergiu Ceclan, pilotul care văzuse moartea în față de mai multe ori decît îl văzuse moartea în față pe el, datorită căruia motiv a și rămas în viață, stătea la manșa aparatului *Honduras-Fokker* TJ 181 și acest om dur pe care nu-l mai impresiona aproape nimic simți pe obraz ceva ce s-ar putea numi lacrimă. Nimeni n-a observat. Purta cască și ochelari. El, Ceclan, recunoscuse de la înălțimea de 3 000 de metri și ceva Creasta Cocorului, și serpentinele de pe Gutîi ale vechiului drum ce leagă Baia Mare de Sighet, apoi deslușise valea Marei, și-n față orășelul unde se născuse tatăl său, doctorul Ceclan, în vreme ce, din turela mitraliorului, la mare distanță pe orizont, Balamela recunoștea Pietrosul.
Ajunseseră acasă !
Dar asta încă nu însemna nimic...

67.

Fiindcă indicatoarele de benzină indicau aproape zero, Ceclan se convinse că va trebui să aterizeze undeva, oriunde, chiar și pe o stîncă.
În avion se mai aflau :
Wilhelm Auberg (mort prin sinucidere).
Planeta Trandafir Negru.
Maximilian Cornea.
Silviu Balamela. care...

...transmise prin telefonie din turela mitraliorului : Către comandant ! Mitraliorul către comandant ! În coada noastră au apărut un *Heinkel*-111 şi un *Défiant !* (avion de tip mai vechi, franţuzesc. De unde l-or fi procurat nemţii ? De la franţuji, de bună seamă !) Comandante ! Mă auzi ? Ce fac ?

Ceclan (prin telefonie) : Cum mama dracului, ce faci ? ! TRAGE !

Balamela (după cîteva clipe) : Imposibil ! Scula asta e înţepenită. N-a fost unsă de pe vremea faraonilor.

Ceclan : Nu mai pălăvrăgi, Bala. Ţineţi-vă bine ! Urmează un viraj dur...

Prin faţa lui fulgerară trei rachete de avertizare. Să aterizeze imediat ! Parcă mai era nevoie de rachete ! Motoarele dădeau rateuri, benzina era la zero.

De bine, de rău, Ceclan îndreptă avionul către o lizieră a pădurii, relativ netedă. Îndemînaticul pilot neamţ de pe *Heinkel* îl urmă imediat şi ateriză alături, în timp ce *Défiantul* rămase în aer, executînd viraje. Bătrînul avion nu putea să ruleze pe un teren atît de suspect, fără a capota.

În cîteva secunde, un număr de matahale din SS, înarmate pînă-n dinţi, înconjurară aparatul fugar, cu automatele ridicate. Maiorul Cornea puse mîna pe *Schmeisserul* capturat, dar Ceclan îl opri :

— Lasă arma. Te vor ciurui.

— Şi atunci, ce fac ?

— Ai tăria de a aştepta. Percept Yoga.

— La dracu cu perceptele Yoga !

Pilotul aparatului Heinkel-111 : Ridicaţi mîinile !

Ceclan : Cu mare plăcere ! Nu observaţi că le avem ridicate ?

Pilotul, către translator : Să nu mai glumească !

Translatorul : Lăsaţi glumele, domnule !

Pilotul : Sînt comandantul de aripă Brühl !

Ceclan : Comandant de aripă — *e* o noțiune mai mult britanică. Nu ?

Brühl : M-am gîndit că în felul acesta ne vom înțelege mai ușor.

Ceclan : Nu vă mai osteniți ! Tatăl meu a studiat la Jena, iar eu cunosc germana la fel de bine ca și Schopenhauer sau Schellenberg. Pe care dintre aceștia doi îi preferați ?

Brühl : Vă rog să nu mai glumiți. De-acum înainte operațiunea e preluată de *Sturmbannführerul* Nahe.

Nahe : (în uniformă de maior SS, către Maximilian Cornea în uniformă identică) : *Heil Hitler !*

Cornea : Hai sictir !

Nahe : Ce a spus ?

Translatorul : Îmi scapă...

Nahe : Sînteți arestați. Și dumneavoastră, doamnă...

Ceclan : Pe mine nu mă impresionezi. În ultimul timp am fost arestat în fiecare zi aproape.

Balamela : N-aveți dreptul să ne arestați pe teritoriul țării noastre !

Nahe (1,92 înălțime) : Ia dă-te la o parte, mititelule !

Bala, *suspect de ascultător,* se dădu într-adevăr „la o parte".

Nahe : Doamnă, și dumneavoastră va trebui să țineți mîinile ridicate. Regret. Dar o să vă scutim de percheziție.

Balamela : Domnule Brühl !

Nimeni nu-l auzi. Matahalele ce coborîseră din *Heinkel* o examinau pe Mariela Simionescu, rînjind. Erau toropiți de căldură și bine dispuși. Aveau mutre de învingători și se hlizeau la actrița ce turnase în filmul ÎNVINGĂTORII... Se simțeau stăpîni pe situație. Automatele le tăiau pieptu-rile late cît niște tancuri *Tigru.* În fața lor, Ceclan, Balamela și chiar maiorul în uniformă SS erau slabi și de-

zarmați. Și Mariela Simionescu, deși *exagerat* de frumoasă, era slabă și dezarmată.

Și iată că în aceste condiții se produse BOMBA !

Balamela : Domnule pilot !

Brühl : Ți s-a ordonat să stai la o parte și să taci, prichindelule.

Balamela : Stau „la o parte", însă nu tac ! *Herr Sturmbannführer !*

Nahe : Taci, piticonțule ! Nu-mi sta în cale !

Balamela : Nu vă stau în cale, între noi sînt vreo zece metri distanță. Ia priviți aici !

Nahe și oamenii lui binevoiră, în sfîrșit, să-l onoreze cu privirea pe neglijatul mititel. Cele două *Colturi,* calibrul 45 găsite în turela mitraliorului, apăruseră ca prin farmec în mîinile sale mici, atîrnau greu, totuși se ațintau ferm, mai ales către Nahe ; acesta duse mîna la centură, dar Bala făcu să *clănțăne* piedica pistoletelor. Acest sunet îl paralizează pe Nahe.

Într-o clipită Maximilian Cornea sări în avionul *Honduras-Fokker,* luă automatul *Schmeisser* și trase o rafală. Nu în SS-iști, în fine, nu chiar în ei, ci în sticla pe care unul o ținea în mînă. Sticla se făcu țăndări, (păcat !) individul, siderat, rămase cu gîtul sticlei în mînă.

Maximilian Cornea : Nu mi-am pierdut îndemînarea !

Balamela : E adevărat, însă ești un *fleac* pe lîngă mine ! Vă avertizez, domnilor, că nu e cazul să mișcați, eu sînt inginer în viața civilă și trăgător de elită în război, cu dreapta țintesc la fel de bine ca și Buffalo Bill, cu stînga ceva mai slab, de obicei nu-mi ucid pe loc adversarii, ci numai îi schilodesc... pe viață.

Ca pentru a sublinia aceste cuvinte, maiorul Cornea trase o scurtă rafală exact deasupra capului „colegului" său, maiorul SS Nahe, care nu ținea *corect* mîinile ridicate în sus.

Ceclan, trecînd prin spatele grupului ce coborîse din *Heinkel*, îi ușură foarte rapid de arme.

Balamela : Mai repede ! Atenție, domnilor ! Acestea sînt pistoale americane, nu jucării precum *Beretta*, *Walter*-ul, *Parabellum*-ul. Într-o clipită te pomenești în piept cu o cavernă la care un tebece harnic ar trebui să *sape* șapte ani.

Cornea : Nu mai trăncăni atîta. Trebuie să ne grăbim.

Balamela : Sînt bine dispus. Sergiu, rupe-le tresele, decorațiile și toate celelalte, confiscă-le actele ; dacă vor fi prinși *se va considera că sînt dezertori.* Așa e că sînt diabolic ? Dumneata... operator radio, cum te numești ? Individul nu răspunse. Bala mută încetișor revolverele în direcția încăpățînatului, dar Maximilian Cornea, care observase *ceva* la *Colturile* lui Balamela, fu operativ și expedie cîteva gloanțe prin stînga și prin dreapta urechilor celui ce părea să fie operatorul. Înspăimîntat, insul se aruncă la pămînt !

Cornea : Sus ! Răspunde la întrebare !

Operatorul : Numele meu este Herz.

Balamela : Herz ? Inimă ? Fie. Domnule Inimă, ia legătura cu *Défiantul* și transmite-i din partea comandantului Nahe ordinul de a se întoarce la bază. Fără trucuri. Max, urmărește-l, și dacă încearcă ceva, fă-l *sită*.

Destinul operatorului cu numele „Inimă" a fost să devină *sită*.

El manipulă aparatele, transmițînd ordinul ce i-l dictase Bala, dar apoi făcu o mișcare bruscă și Cornea apăsă pe trăgaci. Domnul Inimă intenționase să apuce revolverul „de rezervă" ascuns într-un buzunar al scaunului.

Défiantul nu confirmă primirea ordinului. Fie că operatorul Herz reușise să-i avertizeze (există felurite mijloace, de pildă faci anumite greșeli intenționate), fie că echipajul observase de sus că *jos* acțiunea nu se desfășoară

normal. Bătrînul aparat franţuzesc se mai roti cîtva timp deasupra liziere, iar apoi fu nevoit s-o ia din loc, pesemne din lipsă de carburant.

Ceclan : Are să dea alarma !

Cornea : Să ne grăbim !

Bala : Sergiu, poţi pilota un *Heinkel* ?

Ceclan : Pot pilota orice, în afară de... bicicletă. Dar gloanţele trase de amicul Cornea nu numai că l-au anihilat pe operator, dar au făcut ţăndări tabloul de bord.

Bala : N-am zburat niciodată pe un *Heinkel* 111 ! *Sturmbannführer* Cornea... pardon, Hoc !

Cornea : Încetează să mă mai faci *Sturmbannführer,* pînă nu mă enervez !

Bala : Cîtă vreme porţi uniforma aia... (către SS-işti) Camarazi ! Ar trebui să vă împuşcăm, dar cunosc o pedeapsă mai subtilă! Max, fii bun mai trage o rafală în motorul avionului *lor,* aşa ca să devină total inutilizabil cel puţin pentru următoarele două războaie, dar nu găuri rezervoarele, de benzină avem nevoie noi ! Camarazi, vă aflaţi în ţinutul numit Maramureş, aici oamenii sînt primitori, însă nu totdeauna. Primul sat e *numai* la 30 km, acolo, fără trese, documente şi arme, cu hainele sfîşiate, cu mutrele voastre dubioase, jandarmii cu mare poftă or să vă găbjească, şi pînă să găsiţi justificări, veţi ajunge în faţa *plutonului...* Asta în caz că veţi reuşi să vă dezlegaţi... ce spuneam, da..., veţi fi consideraţi dezertori, şi, la drept vorbind, *sînteţi* dezertori !

Cornea : Trebuia să te faci orator ! Grăbeşte-te !

Bala : Pînă ce Sergiu rezolvă problema carburantului, îi mai distrez şi eu pe domnii... Dacă nu veţi reuşi să vă dezlegaţi, fiarele sălbatice care circulă pe aici în convoaie, bunii lupi, blînzii rîşi...

Mariela Simionescu : Înmormîntaţi-l pe bietul Wilhelm Auberg !

Nahe : Care dintre voi l-a asasinat ?

Bala : S-a sinucis. Dacă mă crezi, dacă nu... Noi nu asasinăm...

Nahe : Da ? Și Herz ? A murit de bunăvoie ?

Bala : Ne-am apărat. Herz încercase să pună mîna pe armă. Îl prevenisem. *Arta* de a asasina, însă, n-am deprins-o încă. Poate că e o greșeală. Poate vom regreta... Orice se întîmplă, nu încercați să ne urmăriți, ar fi pierdere de vreme ; transmiteți și superiorilor voștri aceeași povață, înainte de a vi se reteza capetele. Și acum cîte un căluș bun pentru fiecare, ca să nu puteți conversa, și să nu speriați cu răgetele voastre vreo eventuală pereche de amorezi ce s-ar abate din *greșeală* pe aici...

Sergiu Ceclan : Nici ție nu ți-ar fi de prisos un căluș, Bala ! ÎMBARCAREA !

69.

Ceclan întoarse aparatul pînă la capătul micului platou accidentat, contra vîntului, și tură motoarele în plin. Avionul *Honduras-Fokker* TJ 181 se ridică în ultima clipă. Apoi pilotul efectuă niște viraje și niște schimbări de direcție neașteptate. Silviu Balamela făcu observații critice în legătură cu pilotajul vechiului său amic, „as al prăbușirilor". Cornea, tot în uniformă de maior SS, îi făcu semn să tacă dracului. *Planeta Trandafir Negru,* tot în „uniformă" de vedetă la U.F.A., îi făcu și ea un semn identic, dar Silviu Balamela, îmbătat de ultimele sale succese, nu se astîmpără.

— Hei, Sergiu ! Pilotezi ca o cizmă !

— Nu te aud ! Pune-ți casca, și treci în turela mitralierului.

— De ce ? Mitraliera e stricată !

— Ca să mă avertizezi dacă avem vreo „coadă", nătărăule ! Şi pilotez „ca o cizmă", ca să-i păcălesc pe urmăritori în caz că *Défiantul* a reuşit să dea alarma.

— Eu sper că a reuşit să se prăbuşească. Auzeam de jos cum scîrţîie din încheieturi...

— *Sturmbannführer* Hoc ! urlă Ceclan, ia de lîngă mine acest individ vorbăreţ şi încrezut !

— Mut falca din loc primului care îmi mai zice *Sturmbannführer !* Du-te, Bala, du-te cu binişorul şi fă-i curte Marielei, că Sergiu e ocupat, iar eu n-am curtat-o niciodată. Am rămas prieteni.

Aparatul *Honduras-Fokker* TJ 181, după cîteva ocoluri înşelătoare, luă direcţia către Carpaţii de miazăzi, spre Defileul Tunetului, Defileul 9, acolo unde se prăbuşise avionul *Honduras-Folcker* T-LL, fratele său mai bătrîn...

Băieţii plecaseră de acasă cu destinaţia „insula", cu un *H-F*, şi reveneau tot cu un *H-F*...

70.

Aterizară într-un lan de secară, la poalele munţilor, şi acum urcau către Defileul Tunetului unde trebuiau să se afle rămăşiţele Ceciliei Vidraru-Olaffson, ale lui Fritz Hellermann şi ale enigmaticei Hildegunde Walther. Şi ale cîinelui Azor.

Ceclan : De unde ai avut cele două *Colturi ?*

Bala : Erau dosite acolo în avion. Le-am strecurat în buzunar pentru orice eventualitate.

Ceclan : Pentru orice eventualitate ? ! Eşti nebun.

Bala : Nebun ai fost tu, şi chiar de cîteva ori !

Ceclan : Cum de nu te-au percheziţionat ?

Bala : Nu le-am dat timp, m-au lăsat la urmă, mi-au poruncit să trec la o parte... I-am ascultat... Avantajul

de a avea sub un metru șaizeci și sub șaizeci de kilograme ! S-au ocupat mai întîi de voi, solizii, periculoșii...

Ceclan : Aveau rezonul lor. La gabaritul tău nimeni nu-și închipuia că poți să ții în mînă o armă — ba încă două !

Bala : Vrei să mă jignești ? Vrei să te snopesc iar ? Nu uita că ți-am tras o bătaie zdravănă cînd...

Ceclan : Bine, bine ! Povestea e veche.

Bala : Cum veche ? ! Abia dacă au trecut cîteva luni !

Ceclan : Perfect ! Nu e veche. E nouă. Atît de nouă că se petrece în viitor. Altceva încerc să te întreb. Tu, cînd i-ai somat pe nemți, știai că cele două *Colturi* erau defecte și, pe deasupra, nici măcar *nu aveau încărcător ?*

Bala (foarte surprins) : De unde să fi știut ? Eu sînt artilerist, mă pricep la tunuri, nu la jucării de genul...

Maximilian Cornea : Eu observasem *defecțiunea*, de-aia, pînă să se dezmeticească lumea, am pus mîna pe *Schmeisser*, și de teamă ca amicul Bala să nu percuteze *în gol*, i-o luam mereu înainte și mai expediam cîte o rafală...

Ceclan : Spune-mi sincer, Bala, dacă ai fi fost conștient că pistoalele alea sînt la fel de eficiente ca niște puști de soc, ai fi acționat cu același aplomb ?

Silviu Balamela, spre cinstea lui, nu dădu răspuns.

71.

Se făcuse cald, soarele sclipea bestial, Balamela spuse :

— Să ne oprim aici. E mai bine. Acolo sus nu vom mai găsi nimic.

Un torent ce venea din zăpezile de sus vuia lîngă ei. Ceclan zise :

— Da, nu vom mai găsi nimic. Nici măcar oase. Dar ce importanță are ? Trebuie să mergem pînă la locul unde *am murit împreună cu ei.*

— Noi n-am murit, replică Balamela.

— Cine știe ! Cine știe !

— Priviți ! exclamă Mariela Simionescu.

— Unde ? se aplecă Maximilian Cornea, care între timp izbutise să se scape de tunica sa de SS-ist.

— Un ochi albastru ! arătă *Planeta Trandafir Negru.* Acolo, între cele două pietre albe !

— Doamne ! oftă Balamela ! O, doamne ! E ochiul Ceciliei...

Ceclan scoase din torent, dintre bolovani, inelul cu saphir al Ceciliei Vidraru-Olaffson. Aurul scînteia. Piatra prețioasă trimetea raze albastre. Dar unde era degetul pe care fusese acel inel ? Unde mîna ? Unde era Cecilia ?

O pasăre cu cioc de oțel, ochii roșii, disprețuitori, aripile largi, străvezii, pluti pe deasupra lor. Umbra păsării îi acoperi o clipă pe toți.

Șoimul : Sergiu Ceclan !

Ceclan : Te aud ! Te aud ! Te recunosc !

Șoimul : Sînt pasărea ta ! Destinul tău !

Ceclan : Știu !

Balamela : Iarăși și-a pierdut mințile !

Planeta Trandafir Negru : Taci, Bala ! E într-adevăr destinul lui. Și eu am văzut șoimul...

Șoimul : Sergiu Ceclan ! Nu vei mai zbura niciodată !

Ceclan : Mă voi mulțumi să umblu cu picioarele pe pămînt.

Șoimul : Însă visul vieții tale a fost să zbori !

Ceclan : Am zburat ! Am zburat chiar prea mult !

Șoimul : Nu există niciodată un p r e a m u l t !

Ceclan : Ce mai dorești ?

Şoimul : Îţi ofer o ultimă şansă ! O ultimă şansă ! SĂ ZBORI ! Să ne schimbăm destinele !

Ceclan : NU ! Prefer să rămîn om !

Şoimul : Îţi repet : n-ai să mai zbori niciodată !

Ceclan : Există o ameninţare mult mai gravă : n-am să mai trăiesc niciodată !

Şoimul : Poate ! Însă ţie nu-ţi pasă. Unica ta durere este că n-ai să mai zbori ! Să ne schimbăm destinele ! E ultima ta şansă !

Ceclan : Ce ştii tu ?! Pleacă ! RĂMÎN OM ! ! !

14 iulie 1978

colecția aventura

LEONIDA NEAMȚU

Pasărea strigă:

— Ceclan! Mă auzi? Sergiu Ceclan! Pînă nu este prea tîrziu! *N-ai să mai zbori niciodată!* Dar eu îți ofer o șansă, o unică șansă! Ia-mi locul! Prefă-te în pasăre! Fii vultur! Îngăduie-mi să fiu cîtva timp om în locul tău! Altfel *n-ai să mai zbori niciodată!*

SPERANȚĂ PENTRU SPERANȚĂ

— Există o amenințare cu mult mai gravă. *N-am să mai trăiesc niciodată!*

— Da, țipă pasărea. Însă ție nu-ți pasă! Unica ta durere este că n-ai să mai zbori. Să ne schimbăm destinele. Ultima șansă!

— Ce știi tu ?! replică Sergiu Ceclan. Pleacă! Am abrogat convenția cu tine. Rămîn om, orice mi s-ar întîmpla! Rămîn om!

Lei 7,50